

Giới thiệu Bệnh Chiếm Hữu

Thể loại: Nguyên sang, ngôn tình, hiện đại, HE, Ngọt sủng, Trọng sinh.

Editor: sellsell2610

- ----Thiếu niên yếu đuối cầu ôm một cái----

Nhìn khuôn mặt đầy vết thương kia, Thời Ôn đau lòng đưa cho thiếu niên một xấp khăn giấy...

Chỉ từ một hành động nhỏ như thế, không ngờ lại tạo thành cả đời bi kịch.

Cô và thiếu niên kia bắt đầu dây dưa với nhau, không nghĩ tới cậu ta cứ như phát điên, hành động cực kì khác người.

Chị gái Thời Noãn bị bức nhảy lầu mà chết, mẹ cô tâm thần không ổn định.

Vừa trọng sinh, ngày hôm sau cô lại gặp thiếu niên khăn giấy.

Bất đắc dĩ hạ quyết tâm, cô chuyển tới trường của thiếu niên kia, quyết tâm ngăn cản bi kịch.

Chỉ là, hết thảy mọi việc đều xảy ra ngoài tưởng tượng của cô.

Thiếu niên bị đánh đến người đầy thương tích.

Phiền toái nhắm mắt, cậu giống như du hồn nhưng lại dụ ngoạn vô hại.

Thời Ôn quyết định, để cậu không có suy nghĩ cực đoan cùng với khuynh hướng tàn bạo như đời trước, cô sẽ cứu rỗi cậu.

Chỉ là...

Thời Ôn nhìn gương mặt tinh xảo mà nhột nhạt, đáy mắt cậu là sự chiếm hữu khiến cô hoảng hốt: "Trần Trì, cậu làm sao vậy?"

Trần Trì mặt không biểu tình, ôn nhu xoa mặt cô, lầm bầm: "Ôn Ôn, đừng cười với hần. Nếu không tôi sẽ không khống chế được chính mình..."

*Nam chính cả hai đời chỉ yêu duy nhất nữ chính, cùng chị của nữ chính không có chút tình cảm nào.

Trọng sinh ngọt văn.

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Thiếu niên trầm mặc □

Editor: Sell Sell

"Chính là nam sinh ấy. Nghe nói cậu ta bị điên."

"Chính là người không chịu mở miệng nói chuyện, tóc lại che hết mặt, lúc nào cũng cúi đầu sao? Lại còn không chịu học tập?"

"Thật đáng sợ! Tôi vẫn luôn cảm thấy xung quanh cậu ta chướng khí mù mịt, mỗi ngày đi tới đi lui, không khác hồn ma là bao nhiêu."

"Cậu ta chính xác không phải người. Có học sinh nào lại tàn nhẫn oanh tạc trường học đến thương thiên hại lý như cậu ta không?"

Thời Ôn đột nhiên tỉnh lại, trên trán đầy mồ hôi, cả người cũng không ngừng run rẩy.

Cô ngồi dậy, cuộn tròn thân thể, mặt mũi thờ dốt.

Vì cái gì cô lại trọng sinh vào ngày hôm sau, sau khi gặp thiếu niên khăn giấy kia?

Thời Ôn thống khổ ôm lấy đầu.

Nếu đời trước không phải do cô động lòng trắc ẩn, ở trong ngõ nhỏ đưa cho thiếu niên bị đánh bầm dập một xấp khăn giấy, sau này chắc cũng không

xảy ra nhiều chuyện như vậy...

Chị gái Thời Noãn sẽ không chết vì nhảy lầu, mẹ cô sẽ không vì tinh thần không ổn định mà cướp tay lái của ba Thời làm xe mất khống chế...

Thời Ôn không biết ba mẹ mình có chết vì tai nạn xe cộ hay không, cô chỉ biết vừa tỉnh lại cô đã trọng sinh.

Nhưng lại cố tình trở lại vào thời điểm sau hôm cô đưa khăn giấy cho thiếu niên kia.

"Tiểu Ôn? Con tỉnh rồi sao? Dậy ăn cơm chiều thôi."

Ngoài cửa truyền đến giọng nói ôn nhu của mẹ.

Thời Ôn đôi mắt chưa xót, nhẹ giọng đáp: "Vâng, con sẽ ra ngay."

Đơn giản ba phòng một sảnh, góc tường vài đường khe hở nứt toác, phác hoạ năm tháng.

Không khí phòng ăn vô cùng hài hoà, mùi gỗ thoang thoang cùng với ánh đèn dây tóc nhu hoà phát sáng, trên bàn ăn năm món mặn một món canh, đang toả nhiệt nghi ngút.

Muỗng súp va chạm với chén bát, phát ra tiếng vang thanh thúy.

Thời Ôn uống một chút canh, lại quan sát 3 người, cảm thấy tâm tình không tệ.

Cơm chiều vừa ăn xong, Thời Ôn hướng ba mẹ mở miệng: "Ba mẹ, con muốn chuyển trường."

Ba người đều sững sốt, dừng lại động tác, đồng loạt nhìn Thời Ôn.

"Chuyển trường? Sao tự dưng lại muốn chuyển trường?" Ba Thời là người phản ứng trước, lên tiếng dò hỏi.

"Ở trường học có người bắt nạt con sao?" Mẹ Thời lo lắng hỏi.

Thời Ôn lắc lắc đầu: "Không có ai bắt nạt con cả. Con chỉ muốn...cùng chị học chung."

Thời Noãn buống chén xuống nhủi mi: "Mày muốn chuyển tới trường tao học?"

Thời Ôn gạt đầu, giải thích: "Em cảm thấy như vậy chúng ta sẽ dễ chiều cố nhau hơn."

Thời Noãn cười lạnh một tiếng: "Chiều cố? Tao không muốn chiều cố mày, cũng không cần mày chiều cố."

Thời Ôn rũ mắt: "Con thật sự rất muốn chuyển tới Nhị Trung, hơn nữa, càng nhanh càng tốt."

Cô gấp rút muốn chuyển trường, ngăn cản sự kiện oanh tạc kia xảy ra lần nữa.

Ba Thời mẹ Thời nhìn nhau.

Ba Thời: "Việc này ba mẹ phải thương lượng lại một chút."

Thời Ôn biết việc này nhất định có thể thành công.

Ba mẹ từ trước tới nay chưa từng cự tuyệt yêu cầu của cô.

Sự kiện chuyển trường, chưa đầy một tuần đã xong xuôi.

Cho dù Thời Noãn không vui, vẫn là phải học chung trường với cô.

Nhị Trung cùng trường học cũ của Thời Ôn khá giống nhau, đều là trường trọng điểm. Bất quá khu dạy học lẫn khu giáo viên đều mang kiến trúc cổ xưa, ở góc tường có thể thấy kí hiệu của thời gian để lại, kiến trúc cùng văn hoá đặc sệt hơi thở của lịch sử.

Thời Noãn mang Thời Ôn tới lớp của cô, không nói lời nào liền xoay người đi.

Thời Ôn hướng bóng dáng của cô nói: "Chị, gặp lại. Giờ cơm trưa nhớ tới tìm em."

Nếu lúc này Thời Noãn không ghét cô thì tốt rồi.

Nếu Thời Noãn thích cô, thì sẽ không vì trả thù cô mà tiếp cận thiếu niên kia, như vậy sẽ không có nhiều chuyện không hay xảy ra như vậy.

Thời Ôn ngồi xuống chỗ gần cửa sổ, ngồi trên cô chính là lớp trưởng, tên là Vương Đình. Vương Đình cùng cô nói qua một chút về trường học, bảo cô không hiểu gì có thể hỏi.

Vương Đình chống tay trên lưng ghế, chuyên tâm ngắm nhìn học sinh mới chuyển trường vô cùng thích thú. Làn da trắng nõn, lông mày thon dài, đôi mắt to tròn như chứa cả nguồn nước, khí chất ôn đạm nhu hoà, nói chuyện cũng ôn nhuận dễ nghe.

Vương Đình cười nói: "Lát nữa đi ăn cơm trưa với mình nha. Cậu chắc không biết nhà ăn ở đâu."

Thời Ôn nhẹ nhàng lắc đầu: "Cảm ơn cậu, nhưng không cần đâu. Chị mình sẽ đưa mình đi ăn trưa."

Vương Đình kinh ngạc: "Chị cậu? Ai vậy?"

Nghĩ đến tên cô, vội kinh hô một tiếng: "Không phải Thời Noãn chứ?"

Thời Ôn có chút kinh ngạc: "Cậu biết chị gái mình sao?"

Vương Đình biểu tình khoa trương: "Chị gái cậu toàn trường ai mà không biết chứ? Là nữ thần đó!" Vừa nói vừa đánh giá Thời Ôn, trong giọng nói lộ rõ vẻ hâm mộ: "Gen nhà cậu đúng là tốt thật, chị gái đã xinh đẹp, kết quả em gái cũng xinh đẹp, lại còn vô cùng có khí chất, hơn nữa thành tích học tập rất tốt."

Thời Ôn có chút ngượng ngùng mà cười một cái.

Vương Đình liú lười nhìn gương mặt trắng hồng của cô, tự kìm nén khao khát muốn xoa xoa nó.

Thời Ôn lơ đãng nghiêng đầu, nhìn đến chỗ ngồi bên cạnh mình. Trong học bàn lộ ra một chút sách vở, hẳn là có người ngồi.

"Chỗ này có người ngồi sao?"

Sắc mặt Vương Đình thoáng chốc thay đổi, đè thấp giọng: "Cậu đừng đụng vào đồ của cậu ta."

Thời Ôn cảm thấy khó hiểu.

Giáo viên bước vào phòng học, Vương Đình ngồi ngay ngắn trở lại.

Thời Ôn nhìn chỗ ngồi bên kia vẫn còn trống, ánh mắt hơi loé.

Tiết học cuối cùng của buổi sáng kết thúc, trong lớp học sinh bắt đầu giải tán, trên mặt mỗi người đều vô cùng phấn chấn.

Thời Ôn ngồi một mình trong lớp học, ôn lại từ đơn Tiếng Anh, tiện thể chờ Thời Noãn.

Hơn mười phút sau, Thời Noãn đứng ở cửa phòng học của cô, lãnh đạm nói: "Ăn cơm."

Nghe được giọng của cô, Thời Ôn ngẩng đầu lên, khoé môi mỉm cười: "Được ạ."

Nhà ăn Nhị Trung có rất nhiều loại đồ ăn, nhiều tới nổi hoa mắt, lúc ra khỏi nhà ăn trên mặt Thời Ôn còn mang theo thoả mãn.

"Không chừng trong hơn một năm nữa em sẽ ăn đến béo lên."

Thời Noãn ở một bên hừ lạnh: "Sức ăn của mày thì có thể ăn béo đến mức nào chứ?"

Thời Ôn không thêm đề ý: "Chị, cùng em đến sân thể dục đi dạo một chút, thuận tiện để tiêu cơm."

Thời Noãn không chút suy nghĩ liền cự tuyệt: "Không đi."

Thời Ôn nghiêng đầu: "Trường học lớn như vậy, nếu chị để em đi một mình lỡ có chuyện gì thì sao?"

Ghét bỏ nhử mồi, Thời Noãn lạnh giọng: "Thật nhiều chuyện."

Sân thể dục ở Nhị Trung rất lớn, ánh nắng nóng tới mị người, sân bóng có rất nhiều nam sinh mặc quần áo thể thao chạy qua chạy lại, trên người đều là mùi của thanh xuân.

Ở phía tây của sân thể dục, có một nam sinh ngồi dựa lưng vào cây đại thụ, đối mặt với bức tường.

Khoảng đất ấy phẳng phất như có một bức tường pha lê ngăn cách, tách biệt khỏi sân thể dục.

Nam sinh kia rũ đầu, tóc so với những nam sinh khác còn muốn đen hơn, che lại mặt mày cùng biểu cảm. Tay gác lên đầu gối, cánh tay lộ ra ngoài áo đồng phục mùa xuân chằng chịt vết thương, có chỗ vẫn còn chảy máu, từng giọt từng giọt rơi xuống trên mặt đất.

Đây chính là lần đầu tiên Thời Ôn gặp cậu ở đời trước. Lúc ấy cô mặc kệ Thời Noãn ngăn cản, đã đưa cho cậu một xấp giấy ăn.

Muốn vẩn suy nghĩ, hồi ức giống như đáy vực sâu.

Cả người Thời Noãn đều toát ra mồ hôi lạnh, mắt thấy Thời Noãn sắp đi tới bên cạnh thiếu niên kia, cô cả kinh, vội vàng ngăn lại:

"Chị, dừng."

Thời Noãn có chút kinh ngạc, nhìn cô giữ chặt ống tay áo của mình, cười không rõ ý tứ: "Tao nhớ rõ một tuần trước, lúc Trần Trì nằm trong hẻm nhỏ, tao cũng bảo mày đừng đi nhưng ngươi vẫn cứ đi, bây giờ mới qua một tuần...tao còn cho rằng mày vì cậu ta mới chuyển tới, hoá ra không phải sao?"

Cô đột nhiên nhướng mày, trề mặt hiện lên vẻ châm biếm: "Mày sợ tao tiếp xúc với cậu ta? Sợ cậu ta sẽ thích tao, sợ tao sẽ đến với người trong lòng của mày?"

Cảm xúc của Thời Ôn bây giờ vô cùng phức tạp, cô chỉ biết lắc đầu.

Đời trước Thời Noãn cho rằng cô thích Trần Trì, vì thế liền tiếp cận hắn, băng bó vết thương cho hắn.

Nghe nói, Trần Trì là vì một nữ sinh mà phát điên, oanh tạc trường học.

Thời Ôn biết, khoảng thời gian ấy, nữ sinh bên cạnh Trần Trì chính là Thời Noãn.

Bây giờ sống lại một đời, cô không thể ngăn cản Thời Noãn quen biết Trần Trì. Nhưng hai người họ mới chỉ gặp mặt được một tuần, đây chính là thời gian tốt nhất để cứu vớt tất cả.

Thời Ôn nắm chặt tay áo Thời Noãn: "Em không thích cậu ta. Lúc ấy em chỉ cảm thấy cậu ấy đáng thương, còn bây giờ cảm thấy cậu ta rất đáng sợ...Chị, chúng ta đi thôi."

Thời Noãn cảm thấy cô có gù gấu mình, càng thêm khả nghi. Một người mềm lòng như vậy, nhìn thấy Trần Trì bị đánh thành dạng kia, không những không đo mất roi lệ mà còn cảm thấy đáng sợ?

Càng cảm thấy nghi ngờ, Thời Noãn càng muốn làm theo ý mình, cô dùng sức hất tay Thời Noãn ra, hướng tới chỗ Trần Trì chạy.

Thời Ôn nhấp môi, biết sẽ chẳng dễ dàng gì để ngăn cản Thời Noãn.

Thời Noãn chạy tới bên người Trần Trì, nhìn đến vết thương trên người cậu, nhíu mày: "Sao cậu lại bị thương nặng như vậy?"

Nam sinh vẫn cúi đầu, không có bất kỳ phản ứng nào, ngực phập phồng mỏng manh, tóc đen che khuất gương mặt trắng tới yếu ớt, không có một chút sức sống.

Thời Noãn vội đứng lên, chạy về phía khu nhà dạy học.

Thời Ôn biết cô đi lấy cái gì.

Đứng ở tại chỗ do dự hồi lâu, Thời Ôn mới đi tới cạnh Trần Trì.

Cô tới gần người cậu, ngồi xổm xuống, thả chậm hô hấp.

Đời trước, cô không chuyển tới Nhị Trung, thỉnh thoảng mới nghe chuyện của cậu qua Thời Noãn. Lớp mười hai việc học lại bận rộn, Thời Ôn sau khi tan học sẽ tiện đường chờ Thời Noãn cùng về nhà. Có vào lần cô thấy Thời Noãn tự tay băng bó cho Trần Trì.

Một năm đó, Thời Ôn cũng gặp Trần Trì khoảng mấy chục lần, nhưng chưa bao giờ thấy rõ mặt cậu. Tóc cậu lúc nào cũng che quá mắt, không thấy rõ ngũ quan cũng biểu tình.

Bị lòng hiếu kỳ quá rồi, Thời Ôn ghé sát vào Trần Trì.

Da cậu rất trắng, mũi rất tinh xảo, môi đẹp nhưng mỏng, nhan sắc càng thêm âm đạm.

Đôi mắt cậu trông như thế nào, có lẽ chưa có ai trên đời nhìn thấy.

Trong lúc Thời Ôn đang miên man suy nghĩ, nam sinh liền mờ bùng mất.

Tầm mắt hai người chạm nhau, cặp mắt kia đen nhánh như bầu trời ban đêm, hun hút như vực sâu. Không một chút gọn sóng.

Thời Ôn biểu tình tan vỡ, lộ ra vẻ sợ hãi cùng căm hận.

Sau khi sự kiện kia phát sinh, cô rất hận, hận cậu tàn nhẫn.

Chỉ là...cô lại tự trách, nếu lúc ấy mình ngăn cản không cho Trần Trì và Thời Noãn quen biết nhau, ngăn cản Thời Noãn tiếp cận cậu thì tốt rồi.

Đầu thiếu niên hơi giật giật, mặt cậu không chút biểu tình, đáy mắt vẫn tĩnh lặng không gợn sóng, thẳng tắp nhìn cô.

Thời Ôn có chút chịu không nổi cậu nhìn mình như vậy, cô muốn đứng lên, thiếu niên lại đột nhiên nâng tay, động tác của cô có chút ngây ngốc.

Trần Trì chậm rãi nâng tay lên, hững hờ dưới cằm của cô, một giọt nước mắt không biết từ hốc mắt của Thời Ôn chảy ra lúc nào, xệt qua gương mặt, cuối cùng khó khăn rơi trên tay cậu.

Mười ngón tay cậu thon dài, trên đó còn có vài vết thương chưa lành. Cậu nhìn chăm chăm giọt nước mắt kia, cũng không có một tia cảm xúc nào.

Thời Ôn sùng sốt, không biết nên phản ứng thế nào.

Lời của tác giả: Nam chính cả hai đời chỉ yêu nữ chính, cùng chị gái Thời Noãn của nữ chính không có chút tình cảm nào.

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: "Cậu ôn chứ?" □

Edit + beta: sellsell2610

Phía sau có âm thanh người chạy bộ.

"Mày làm gì vậy?" Thời Noãn một phen đẩy mạnh Thời Ôn ra.

Thời Ôn vốn đang định đứng dậy, lại bị cô đẩy mạnh như vậy, thỉnh linh mất trọng tâm, liền ngã ra đất. Lòng bàn tay ma sát với mảnh vụn nhỏ của đá, Thời Ôn đau đến nhắm mí.

Nhìn lại lòng bàn tay, còn tốt, không bị nặng lắm.

Cô lại ngẩng đầu nhìn Trần Trì, đối phương mặt đối diện với cô, đôi mắt giấu sau tóc, nhìn không ra cảm xúc. Cô di chuyển tầm mắt đến những vết thương trên người cậu.

Không biết cậu có đau hay không?

Thời Noãn nhìn Thời Ôn ngã trên mặt đất, nhú mày: "Không sao chứ?"

Đứng dậy phui phui quần áo, Thời Ôn rũ mắt: "Em không sao."

Thời Noãn bĩu môi, lôi ra một túi nhỏ, đem thuốc sát trùng ra băng bó cho Trần Trì.

Trần Trì thờ ơ dựa người vào cây đại thụ, lại quay trở lại với bộ dáng cúi đầu như cũ.

Cậu không có bất kỳ phản ứng gì, giống như không biết đau đớn mà chỉ ngồi im lặng. Động tác của Thời Noãn cũng rất nhẹ nhàng.

Thời Ôn ngăn người nhìn động tác của cô. Lúc này Thời Noãn mới là băng bó cho Trần Trì lần đầu tiên, vẫn còn hơi vụng về.

Máu băng từng giọt rơi xuống mặt đất, Thời Ôn cảm thấy đau hộ cậu, âm thầm hít một hơi.

Ngẩng đầu lên, cô thấy Trần Trì nhìn mình.

Xuyên qua khe hở của tóc cậu, Thời Ôn thấy đôi mắt cậu đen trắng rõ ràng, thẳng tắp nhìn cô.

Ánh mắt của cậu vô cùng trống rỗng.

Cô chuyển tầm mắt.

Thời gian nghỉ trưa sắp hết, động tác của Thời Noãn nhanh hơn. Khi hai người rời đi, Trần Trì vẫn ngồi dưới tàng cây.

Vào lớp gần 20 phút, cửa sau của lớp bị đẩy ra. Cả lớp đồng thời quay đầu lại nhìn, bao gồm cả Thời Ôn.

Thời điểm nhìn thấy Trần Trì, Thời Ôn có chút hoảng hốt.

Giống như ngạc nhiên mà cũng giống như tất cả đều đã nằm trong dự tính.

Như cô dự đoán, cậu đi đến chỗ ngồi bên cạnh cô, toàn bộ đều không liếc mắt tới cô, kéo ghế ra ngồi xuống rồi úp mặt xuống bàn ngủ. Như thể không nhìn thấy bên cạnh mình nhiều thêm một người.

Các học sinh khác sớm đã thu hồi ánh mắt, giáo viên dừng một chút rồi lại tiếp tục.

Giống như thói quen.

Thời Ôn cắn bút, ổn định tinh thần bắt đầu chuyên tâm nghe giảng.

Chuông hết tiết vừa vang lên, lớp học cũng không có nhiều ồn ào, tất cả học sinh đều ngồi tại chỗ nghiên cứu đề thi giáo viên đưa.

Thời Ôn cũng ở lại, nhưng cô giải đề rất nhanh, thoáng cái liền bắt đầu thu dọn sách vở.

Cửa sau truyền đến tiếng động. Một nam sinh của lớp khác hùng hục hổ hổ đi tới, đồng phục ăn mặc không chỉnh tề, tóc tai quái dị. Hướng chỗ ngồi của Thời Ôn đi tới, sau đó dừng trước bàn của Trần Trì, nhấc chân đạp mạnh vào bàn của cậu.

Cái bàn bị đá lệch đi, Trần Trì đứng dậy, cậu cúi mặt, không nhìn bất kỳ người nào.

Thời Ôn bị hành động này dọa sợ, trong đó có một nam sinh đạp vào người cậu khiến Trần Trì ngã ra đất.

Thời Ôn để ý băng gạc trên tay cậu đã nhiễm màu đỏ tươi.

Mặc kệ các nam sinh cười nhạo, học sinh trong lớp vẫn coi như không có chuyện gì xảy ra, đầu cũng không ngừng tiếp tục làm chuyện của mình.

Thời Ôn đứng lên, muốn ngăn cản.

Một nam sinh nắm lấy cổ áo Trần Trì, ném cậu ra xa.

Trần Trì lao đảo như muốn ngã vào người Thời Ôn, nhưng cậu cũng không đụng vào người cô, thay vào đó cậu đỡ cạnh bàn.

Trần Trì bây giờ mới để ý tới chỗ ngồi bên cạnh mình, trên sách của cô còn dính máu do cậu cọ vào.

Mấy nam sinh kia lúc này mới chú ý tới Thời Ôn:

"Ủi chà, tiểu mỹ nhân này nhìn lạ quá."

Có nam sinh khác lên tiếp chêu chọc: "Tiểu mỹ nữ này nhìn rất quen mắt, có phải chúng ta đã gặp qua rồi không?"

Một nam sinh khác đẩy vai hắn: "Mẹ nó, thời đại nào rồi còn dùng phương thức làm quen cũ rích như vậy?"

Thời Ôn một chút cũng không nghe lọt tai những lời bọn họ nói.

Người trước mặt thân hình khẽ lay động rồi đứng thẳng thân mình.

Mấy nam sinh kia nhìn thấy, lại đạp cậu ngã xuống đất, kiêu ngạo hừ mấy tiếng: "Mày muốn làm gì?"

Hô hấp Thời Ôn như cứng ại, hoàn toàn đã quên mất tiếp theo phải làm gì.

Đôi trước trên người Trần Trì thường xuyên có vết thương, cô chỉ nghĩ rằng cậu là do bị người khác khi dễ, nhưng sau sự kiện xảy ra ở trường học kia, liền cảm thấy những vết thương này là do cùng người khác đánh nhau.

Ai mà biết...

Đời này của cô sau khi sống lại, lại tận mắt thấy cậu bị khi dễ, còn nghe được cả âm thanh va chạm nặng nề của xương cốt.

Cậu cùng với người oanh tạc trường học, hại chết bao nhiêu người kia, trong tưởng tượng của cô cậu muốn sống được yên ổn cũng khó...

Ngã xuống làm tóc mái của cậu lệch sang một bên, lộ rõ mặt mày.

Biểu cảm của cậu đậm đặc, đôi mắt trống rỗng vô hồn. Giống như không để ý mọi chuyện, không để ý vết thương đã bị nứt ra.

Tiếng chuông vào lớp lúc này mới vang lên.

Mấy nam sinh kia trước khi đi còn tranh thủ đá Trần Trì mấy cái rồi mới nghênh ngang rời khỏi lớp học.

Cuối cùng cũng kết thúc, Thời Ôn rụt rè hướng Trần Trì hỏi: "Cậu ổn chứ?"

Cậu không trả lời.

Chỉ nghiêng đầu nhìn chăm chăm vào quyển vở đã dính máu của cô.

- - - - -

Buổi sáng hôm sau, Trầm Trì lần lữa đi vào lớp học.

Cậu đã đem băng gạc Thời Ôn băng bó cho tháo hết đi, lộ ra miệng vết thương. Có lẽ cậu thích tắm rửa, vết thương tiếp xúc với nước tới nỗi trắng bệch.

Thời Ôn không dám nhìn thẳng những vết thương ấy.

Vậy mà, Trần Trì chủ động tới tìm cô.

Hôm nay cậu mang cặp sách, cậu đứng trước mép bàn cô, mở rộng cặp.

Thời Ôn thoáng giật mình, lại lén lút nhìn vào cặp sách của cậu.

Mấy quyển vở ghi, bìa sách cùng độ dày rất giống quyển vở của cô đã bị dính máu của cậu vào hôm qua.

Cô ngẩng đầu, muốn nhìn vào mắt cậu, nhưng cậu lại rũ mắt, tóc che đi hoàn toàn khiến cô không thấy gì cả.

"Cho mình sao?" Cô nhẹ nhàng hỏi.

Cậu không trả lời.

Đợi một hồi lâu vẫn không có động tĩnh, cô rút rờ rút một quyển, nhẹ giọng: "Cảm ơn..."

Nhưng cậu vẫn không nhúc nhích.

Vương Đình vừa quay đầu lại, đã bị cảnh tượng này dọa cho thiếu chút nữa rơi cằm.

Học sinh trong lớp cũng ngây người, bắt đầu sôi nổi bàn tán. Nam sinh từ trước tới nay không nói chuyện với ai hôm nay lại chủ động giao tiếp với người khác.

Dưới bao nhiêu con mắt tò mò, Thời Ôn lại duỗi tay rút một quyển nữa.

Cậu vẫn không rời đi.

Mỗi một quyển đều có độ dày giống nhau, nhưng bìa sách lại khác.

Cậu không biết bìa của cô có hình gì nên đã mua hết tất cả.

Thời Ôn nhận ra được điểm này, liền rút một quyển giống với quyển của cô ngày hôm qua. Trong đầu cũng đã loạn một đoàn.

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: "Nhìn một chút, tôi sẽ làm nhẹ thôi." □

Ediit + beta: sellsell2610

Thời Ôn lấy từng quyển vở ra, trong lúc không chú ý đụng vào tay cậu. Trần Trì phản ứng rất lớn, lập tức rút về sau.

Thời Ôn nhú mày.

Phản ứng lớn như vậy sao?

Thời Ôn muốn đưa số quyển vở còn thừa lại cho cậu nhưng cậu không chịu nhận, ném cặp sách lên bàn liền bắt đầu vùi đầu xuống ngủ, một chút cũng không để ý đến vết thương trên tay.

Nhìn trước mặt bàn là một chồng vở ghi, Thời Ôn rồi rầm liếm môi.

"Tiểu Ôn."

Vương Đình quay lại, muốn nói lại thôi.

Thời Ôn nhìn cô: "Sao vậy?"

Vương Đình quét mắt nhìn Trần Tri cách đó không xa, hơi nhòm người dậy, ghé sát tai cô, nhẹ giọng nói: "Cậu vẫn nên cách xa cậu ta một chút."

Thời Ôn nhìn về phía Trần Tri.

Vương Đình vẫn tiếp tục nói: "Cậu ta chuyển đến đây trước cậu một tháng. Mới vừa học được vài ngày đã chọc khóc hoa hậu giảng đường, mọi người đều nói cậu ta động tay động chân với cô ấy. Mấy nam sinh theo đuổi cô ấy liền tìm tới Trần Tri gây sự. Nhưng cậu ta bị đánh cũng không đánh trả, hơn nữa còn không chịu nói với giáo viên. Vì thế mấy nam sinh bắt đầu coi cậu ta là bao cát mà trút giận."

Thời Ôn nhú mày: "Vậy cậu ấy thật sự làm gì đó không đúng với hoa hậu giảng đường sao?"

Vương Đình lắc đầu: "Không biết nữa. Nhưng mọi người ai cũng nói vậy. Ai thấy cậu ta cũng tránh như tránh dịch bệnh. Cậu không thấy cậu ta giống người bò lên từ địa ngục sao? Quanh năm âm u lạnh lẽo."

Thời Ôn cảm thấy hơi khó thở, nhẹ dịch người sang bên cạnh, muốn hít thở dễ hơn một chút.

Giờ cơm trưa, Thời Ôn cùng Thời Noãn cùng nhau đi xuống nhà ăn. Hai người diện mạo năm phần giống nhau, dáng người tinh tế cao gầy, khí chất xuất chúng. Vừa bước vào chính là tiêu điểm.

Lấy cơm xong, hai người chọn một vị trí trong góc, an tĩnh ăn cơm.

Bên cạnh lướt qua một bóng hình, khí tức thanh lãnh âm u không giống người bình thường.

Thời Ôn nhận ra đó là ai, có chút khinh ngạc.

Cậu sẽ ăn cơm sao?

Giấy tiếp theo cô đã tự cười nhạo chính mình. Cậu là người bình thường tất nhiên cần ăn cơm.

Chỉ là, Trần Tri ăn chưa được bao nhiêu đã bị người khác đạp đổ. Tiếng khay sắt rơi xuống mặt đất tạo thành âm thanh vang dội, nhưng chẳng một ai để ý.

Thời Noãn cũng không.

Thời Ôn nhìn những người đang ăn cơm chung quanh, ai cũng là biểu tình hờ hững. Sau đó cô chuyển tầm mắt đến người Thời Noãn đang ăn cơm.

Ăn trưa xong, Thời Ôn nhất định bám sát Thời Noãn, mặc kệ cô có đuổi thể nào cũng không đuổi được.

Trường học rất lớn, Thời Noãn xách theo hộp y tế đi thẳng tới một chỗ. Cô biết rất rõ ngoại trừ sân thể dục, Trần Tri sẽ ở đâu.

Trên tầng thượng phòng thực hành số 3.

Thời Noãn cau mày giúp Trần Tri xử lý vết thương: "Sao cậu lại thích tắm rửa như vậy? Vết thương cũng trắng bệch rồi."

Trần Tri không rên một tiếng, cả người lười biếng dựa vào tường.

Thời Noãn cũng không ngại cậu không đáp lại, tiếp tục nói: "Tôi đã nói cậu đừng tự tiện tháo băng gạc đi. Cậu là người bình thường chứ không phải thần."

Thời Ôn đứng ở bên cạnh, lẳng lặng nhìn hai người.

Cô nghĩ tới ở nhà ăn Thời Noãn thờ ơ lạnh nhạt. Cho nên, Thời Noãn sẽ không lại gần Trần Tri khi có mặt người khác, cũng không tới lớp để gặp cậu, cũng không cùng cậu về nhà. Chỉ khi nào có hai người, Thời Noãn mới giúp Trần Tri băng bó.

Thời Ôn nhấp nhấp môi, nếu cô xử lý tốt vết thương cho Trần Tri, thì Thời Noãn chắc chắn không có cơ hội tiếp cận cậu.

Sau khi Thời Noãn băng bó giúp cậu xong, giờ nghỉ trưa cũng kết thúc. Thời Ôn đợi Thời Noãn ra tới hành lang, mới vội vàng lấy đồ vật trong túi áo ra, nhanh chóng nhét vào balo của cậu.

Nhìn thấy trên tay cậu là lớp băng gạc dày đặc, cô khẽ nhú mi.

Hai người nhanh chóng rời khỏi sân thượng, bước chân ngày càng xa, cuối cùng biến mất.

Trần Trì mở mắt ra, lấy ra đồ vật mà cô nhét trong balo của mình.

Là thuốc hạ sốt.

Ngoài hộp còn dán một tờ giấy ghi chú, nét chữ sạch sẽ thanh tú.

Uống sau khi ăn nửa giờ.

- - - - -

Thời Noãn sau khi tan học phải ở lại dọn vệ sinh, Thời Ôn buồn chán ôm cặp sách tản bộ ở sân thể dục.

Hoàng hôn vừa buông xuống, sắc màu ảm áp dễ chịu. Cỏ xanh ở sân thể dục cùng sân bóng rổ như sáng lên.

Đúng lúc Thời Ôn đi qua rừng cây nhỏ, bên trong vang lên tiếng đánh nhau. Cô theo tiếng nhìn tới, bước chân đã dừng lại.

Trong rừng cây nhỏ, Trần Trì nằm dưới đất, bị một đám người vây đánh. Nhìn bộ dáng của đám người kia, khiến cô liên tưởng tới hình ảnh học sinh dẫm đạp sách vở.

Nhưng cậu không phải sách vở, cậu là người bình thường.

Bất chợt, cậu mở to mắt nhìn cô. Xuyên qua khe hở của bụi cây, sắc mặt cậu trắng bệch, đồng tử đen lấy yên ắng.

Cậu không có làm ra bất kì hành động cầu cứu nào. Cô hoàn toàn có thể coi như chưa thấy gì mà bỏ đi.

Rốt cuộc có bao nhiêu người làm như vậy rồi?

"Em chào thầy hiệu trưởng." Thời Ôn cố gắng làm cho giọng mình lớn hơn: "Hình như em nghe thấy có âm thanh kì lạ ở đây."

Tiếng đánh nhau rất nhanh dừng lại, sau đó là hàng loạt bước chân bỏ chạy.

Đội đám nam sinh đó đi rồi, Thời Ôn mới đi vào trong rừng cây nhỏ.

Trần Trì nằm trên mặt đất, không hề có thái độ tức giận.

Cô lại gần diu cậu lên, cậu mở bừng mắt, hơi tránh khỏi tay cô.

Thời Ôn cả người cứng lại, không lẽ chỉ cho Thời Noãn chạm vào.

Nội tâm bắt đầu trở nên cứng rắn, cô khẳng khái muốn đỡ cậu lên. Lần này Trần Trì không trốn tránh, chỉ chăm chăm nhìn cô.

Thời Ôn đỡ cậu ngồi lên ghế đá, lấy từ trong cặp sách một hộp y tế nhỏ.

Cuối cùng cũng dùng tới.

Trong hộp là thuốc cùng băng gạc, so với Thời Noãn còn đầy đủ hơn.

Động tác của Thời Ôn vô cùng thuần thực cùng tinh tế. Cô cố gắng làm thật nhẹ nhàng, nhưng dù cẩn thận đến mấy khi động đến vết thương nghiêm trọng cũng khẳng định rất đau.

Chỉ là từ lúc cô băng bó, ngay cả mi mắt cậu cũng không nhăn nhu một lần. Mãi cho tới khi xử lý tới vết thương nghiêm trọng, Thời Ôn khẽ nâng mắt, cẩn thận quan sát từng biểu cảm nhỏ của cậu.

Cậu hơi rũ mi.

Thời Ôn tận lực làm động tác trở nên nhẹ nhàng nhất có thể, dịu giọng trấn an: "Nhịn một chút, tôi sẽ làm nhẹ thôi."

Băng bó xong, Thời Ôn đem mọi thứ thu dọn cẩn thận. Balo mới kéo khoá được một nửa, đột nhiên cô thấy trên mặt đất có gì đó, liền cúi tay nhặt lên.

Là thuốc. Chính là thuốc trưa nay cô đưa cho cậu. Bên trên vẫn còn tờ ghi chú, ngay cả một viên cậu cũng chưa uống.

Thời Ôn nhíu mày: "Vì sao không uống thuốc?"

Cậu vẫn rũ mắt.

Một hồi trầm mặc. Thời Ôn thở dài, nghĩ sẽ đi tới máy bán hàng tự động ở sân thể dục mua một chai nước khoáng.

Trần Trì thấy cô khoác balo rồi đi, thân mình liền cứng đờ.

Thời Ôn đi mua nước khoáng trở lại. Thấy Trần Trì đã ngồi dưới đất, không hiểu sao cậu lại ngồi dưới đất, dựa lưng vào ghế đá.

Hoàng hôn rơi xuống, mặt trời cũng bắt đầu khuất núi. Cậu ngồi trong rừng cây nhỏ, ẩn nấp trong một góc tối tăm, làn da trắng trẻo, cảm thon dài, không nhìn rõ biểu tình. Bàn tay được băng bó cẩn thận đang nắm chặt vỉ thuốc.

Không biết là do mặt trời xuống núi, trong góc nhỏ này tối tăm lạnh lẽo hay vì nguyên nhân gì đó, khiến cô cảm thấy không khí ở đây so với vừa rồi lạnh hơn rất nhiều.

Thời Ôn theo ánh sáng mỏng manh nhìn lại, thấy băng gạc trên tay cậu đã chuyển sang hồng.

Miệng vết thương của cậu lại nứt ra rồi.

"Cậu đang làm gì vậy?"

Thời Ôn nhìn thấy liền hoảng hốt, vội chạy lại.

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Bản □

Edit + beta: sellsell2610

Lúc Trần Trì nhìn thấy cô, rõ ràng sùng sốt một chút.

Thời Ôn vội chạy lại bắt lấy tay cậu, cậu cũng rất nghe lời, tự thả tay ra, vỉ thuốc rơi xuống đất.

Thời Ôn cắn môi, nhìn tay cậu đầy máu, trong lòng vô cùng khó chịu.

"Cậu không biết đau hay sao?"

Sau khi băng bó lại cho cậu, Thời Ôn cầm lấy chai nước vừa mua, lại bóc một viên thuốc mới. Nhưng hai tay cậu đều không thể tự cầm thuốc uống. Do dự một lát, vẫn là đưa thuốc đến bên miệng cậu.

"Cậu mau mở miệng để uống thuốc."

Trần Trì rũ mắt nhìn tới những ngón tay trắng trẻo mềm mại trước mắt mình, khoé môi giật giật: "Bản."

Thanh âm khàn khàn, giống như bị gió thổi đi rất xa.

Thời Ôn có chút ngốc.

Vẫn là lần đầu nghe cậu nói chuyện.

"Nếu không phải tại cậu dùng sức nắm chặt vỉ thuốc, mấy viên thuốc kia làm sao có thể tự rơi ra?" Giọng nói của cô mang theo ý tứ trách cứ cùng bất lực, lại cảm thấy có chút buồn cười: "Đây là thuốc sạch."

Trần Trì nhàn nhạt nhả ra một chữ: "Tôi."

Thời Ôn chấn động.

Tuy rằng trên người Trần Trì lúc nào cũng có vết thương. Nhưng có thể nhận thấy quần áo trên người cậu đều được thay mỗi ngày một lần, nhìn miệng vết thương bị ngâm nước tới trắng bệch, có lẽ cậu rất thích tắm. Tóc của Trần Trì tuy dài nhưng rất mềm, dưới ánh mặt trời còn có thể phát ra ánh sáng nhu hoà.

Rõ ràng một chút cũng không bản.

Cô trực tiếp đem thuốc đến bên môi cậu, tay theo tự nhiên mà đụng phải môi Trần Trì, nhưng cô cũng không trốn tránh. Dưới tay là cảm xúc ầm ập khiến cô có chút giật mình, cô hơi mất tự nhiên: "Uống thuốc đi... có lẽ sẽ rất đắng."

Dù sao Thời Ôn cũng cảm thấy rất ngượng ngùng, hành động vừa rồi giữa nam sinh với nữ sinh phải nói là vô cùng ái muội. Đời trước cô cũng chưa từng

nam sinh nào thân mật như vậy, ngay cả nữ sinh cũng không. Nhưng mà nếu vừa rồi cô né tránh, không phải đại biểu cho việc cô ghét bỏ cậu sao? Khác nào thọc vào ngực cậu một dao chứ?

Thời Ôn vẫn luôn cúi đầu, cô không thấy được trong khoảnh khắc tay cô chạm vào môi cậu, mặt cậu cương lên một chút, trong đôi mắt luôn vô hồn bỗng xuất hiện một khe nứt, tâm tối vô cùng.

Môi của cậu rất mềm, thuốc vừa đưa đến miệng liền bị dính lại, Thời Ôn còn chưa kịp rút tay lại, đầu lưỡi của thiếu niên đã vươn ra, nhẹ nhàng liếm qua đầu ngón tay của cô.

Thời Ôn cả người đều cảm thấy mờ mịt.

Vừa lấy lại tinh thần, đã thấy thiếu niên vùi mặt vào khuỷu tay, một bộ dáng làm sai chờ bị phạt.

Cô đột nhiên không biết nên nói gì. Nhớ tới trong miệng cậu vẫn còn ngậm thuốc, thuốc đó lại vô cùng đắng, vội vàng đem nước cho cậu.

Hai tròng mắt của cậu nhìn cô chăm

chú, ngửa đầu uống một hơi, môi đã ướt thêm một chút.

Trong balo truyền tới chuông điện thoại.

Thời Ôn lấy điện thoại ra, là Thời Noãn gọi.

Giọng điệu Thời Noãn có vẻ không vui: "Ở đâu?"

Thời Ôn "A" một tiếng: "Em ở sân thể dục."

Thời Noãn: "Vậy sao tao không gặp mày?"

Thời Ôn nhìn Trần Trì: "À em đi nhà vệ sinh, chờ đợi một chút, em sẽ ra ngay."

Tắt điện thoại, Thời Ôn để chai nước sang một bên: "Chắc cậu có thể tự về nhà được. Tôi phải về rồi."

Trần Trì nhìn cô không nói chuyện.

Thời Ôn khoá cặp sách cẩn thận: "Tôi đi đây, tạm biệt."

Vừa ra khỏi rừng cây nhỏ, Thời Ôn quay đầu lại nhìn.

Trần Trì an tĩnh ngồi dưới gốc cây, chăm chú nhìn cô.

Bộ dáng kia của cậu làm cô cảm thấy giống như bạn nhỏ đi nhà trẻ uỷ khuất nhìn mẹ đi làm.

Thời Ôn đi ra khỏi rừng cây nhỏ.

Cậu một chút cũng không giống người làm nô trường học trong tưởng tượng của cô.

Thời Noãn đứng ở dưới cột cờ, có một nam sinh đứng đối diện với cô, trò chuyện rất vui vẻ.

Thời Ôn đến gần, mới nhận ra nam sinh đó chính là Quan Ngọc.

Khi Thời Ôn còn nhỏ cũng không sống ở nhà của Thời Noãn bây giờ, cô sống cùng mẹ ruột của mình. Sau đó xảy ra một chuyện, gần mười tuổi cô mới chuyển tới đây.

Quan Ngọc cùng Thời Noãn từ nhỏ đã là hàng xóm, hai người chính là thanh mai trúc mã. Hiện tại Quan Ngọc học lớp 12, anh lớn hơn Thời Noãn một tuổi.

Trần Trì có lẽ bối vì quan hệ giữa Thời Noãn và Quan Ngọc nên mới...

"Tiểu Ôn."

Giọng nói ôn hoà của Quan Ngọc đánh gãy hồi ức của Thời Ôn.

Thời Ôn ngẩng đầu, cong môi cười, nhẹ gọi: "Anh Quan Ngọc."

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 5: "Cậu...ở đây cả đêm sao?" □

Edít + beta: sellsell2610

Quan Ngọc vừa cười vừa đi xuống khỏi bậc thang. Thiếu niên mặt mày thanh tuyền, dưới ánh nắng của mặt trời cuối mùa hạ, cười đến trong sáng.

"Sao tự nhiên lại chuyển tới đây học?"

Thời Ôn nhìn Thời Noãn, khẽ cười: "Muốn học cùng chị."

Thời Noãn hừ lạnh.

Quan Ngọc "A" một tiếng, nhún nhún vai: "Chị gái em đối xử với em có tốt đâu? Anh còn tưởng em chuyển đến đây là vì anh."

Thời Noãn đẩy vai anh, khẽ mắng: "Nói cái gì vậy?"

Quan Ngọc cười khê: "Càng lớn càng hung dữ, không hiểu mấy nam sinh kia nghĩ gì mà lại bầu cho em là nữ thần vườn trường." Vừa nói, vừa xoa đầu Thời Ôn: "Ánh mắt nam sinh của trường chúng ta thật không tốt. Tiểu Ôn cũng không được yêu sớm đâu đấy."

Xem hai người họ đầu vô mồm, Thời Ôn sớm đã luyện thành thói quen, chỉ bắt đầu đi gật gật đầu.

Ba người sóng vai rời khỏi sân thể dục. Mặt trời ngả về tây, từng tầng mây trôi trôi nổi nổi, màu cam dần dần bị màu xám bao phủ.

Từ trong rừng cây nhỏ đi ra, một bóng dáng cao gầy đứng lặng lẽ. Thiếu niên nhìn chăm chăm bóng lưng của ba người vừa rời đi, mặt mày như biển sâu, tay trái dùng sức bóp chai nước, máu bắt trì bắt giác thấm

đẫm lớp băng gạc màu trắng.

*

Buổi sáng hôm sau, Trần Tri không tới lớp, cũng chẳng thấy giáo viên hay bạn học nào hỏi thăm tới cậu.

Giờ giải lao, Thời Ôn gõ nhẹ vào lưng ghế của Vương Đình.

Wương Đình vẫn đang giải đề toán: "Chờ mình một chút, mình viết nốt đáp án."

Không lâu sau, Vương Đình quay xuống hỏi: "Có chuyện gì sao?"

Thời Ôn chỉ chỉ vị trí của Trần Tri: "Cậu ấy thường xuyên không tới lớp sao?"

Sắc mặt Vương Đình khẽ đổi: "Cậu ta không đến cũng rất bình thường. Tiểu Ôn, cậu quan tâm cậu ta làm gì?"

Thời Ôn: "Mình chỉ tò mò thôi."

Wương Đình sợ cô quá hiếu kì, sẽ dây dưa với Trần Tri, vì thế nhỏ giọng nói: "Mẹ Trần Tri rất giàu có, trường học sẽ không đuổi học cậu ta. Cậu ta không muốn tới thì không tới, cậu đừng động vào cậu ta làm gì."

Thời Ôn nhú mày.

Giờ cơm trưa, Trần Tri cũng không đến nhà ăn.

Thời Noãn nhìn chỗ ngồi hôm qua của Trần Tri, lầm bầm: "Sao hôm nay không đến?"

Ăn cơm xong, Thời Noãn muốn đi tìm Trần Tri, Thời Ôn đoán được ý nghĩ của cô, liền lập tức giữ chặt cô, nói muốn cùng nhau tới siêu thị gần trường học.

Thời Noãn lập tức cự tuyệt, trong lúc hai người lôi kéo, thì có một nữ sinh chạy đến.

"Thời Noãn, giáo viên chủ nhiệm gọi cậu tới văn phòng."

Thời Ôn nhẹ nhàng thờ ra.

Thời Noãn tức giận lườm cô một cái, sau đó theo nữ sinh kia đi gặp giáo viên chủ nhiệm.

Thời Ôn nhanh chóng chạy về lớp học lấy hộp y tế, rồi mới tới sân thượng phòng thực hành số 3.

Thời Ôn đi đến nơi tìm một vòng cũng không thấy Trần Trì, cô đứng ở hàng rào tìm kiếm lung tung một hồi lâu cũng không thấy.

Xem ra hôm nay cậu không có tới trường học.

Đột nhiên, cô nghĩ tới cái gì đó, đồng tử liền co rút.

Ở rừng cây nhỏ.

Một mạch chạy tới rừng cây nhỏ, nhìn thấy người nằm trên ghế đá, Thời Ôn cúi người thờ đốc.

Đừng nói cậu đã ở đây cả đêm.

Thời Ôn chạy tới, trông mất đảo qua thiếu niên nằm ngủ trên ghế đá, vươn tay đặt lên trên trán cậu.

Đã hạ sốt.

Trần Trì chậm rãi mở mắt ra. Ánh mặt trời sau 12h trưa theo kẽ lá chiếu loang lổ trên mặt cậu, hai mắt cậu đen nháy, biểu tình mơ hồ, giống như một chàng trai thích ngủ nướng.

Trong lòng Thời Ôn tràn ngập áy náy.

"Cậu...ở đây cả đêm sao?"

Trần Trì không nói chuyện, chỉ nhìn cô.

"Còn khó chịu sao?"

Trần Trì lắc đầu.

Thời Ôn đỡ cậu ngồi dậy, thấy vết thương đã bị nứt ra, cô lại bắt đầu băng bó. Cả quá trình cậu rất yên tĩnh, hô hấp cũng rất nhẹ.

Băng bó xong, Thời Ôn giúp cậu chỉnh lại vài ngọn tóc bị loạn, nhẹ nhàng hỏi: "Có đói không?"

Cậu gật gật đầu.

"Vậy chúng ta đi ăn cơm nhé?"

Cậu lắc đầu.

Lại nghĩ tới việc đồ ăn cậu bị đập đổ, cô hơi nhấp môi: "Vậy tôi gói lại mang về đây cho cậu ăn nhé?"

Trần Trì móc từ trong túi ra một cái thẻ cơm.

Thời Ôn lo lắng nhà ăn sẽ đóng cửa, vội chạy đi. Sau khi mua thức ăn xong, sợ Trần Trì đợi lâu sẽ đói, lại vội vã chạy về.

Lúc trở lại rừng cây nhỏ, trên trán đã xuất hiện một tầng mồ hôi mỏng.

Cô ngồi xuống bên cạnh cậu, đem cơm để vào khoảng trống giữa hai người: "Còn nóng đó, mau ăn nhanh đi."

Trần Trì nghiêng người, không phải lấy cơm mà là xé một đoạn áo sạch sẽ, lau mồ hôi trên trán cho Thời Ôn.

Thời Ôn ngậy người.

Cậu lau rất chậm, động tác cũng vô cùng ôn nhu.

"Không...không cần...cậu mau ăn đi." Cô xê dịch về phía sau, né tránh tay của cậu.

Trần Trì cũng không tiếp tục lau nữa, bắt đầu an an tĩnh tĩnh ăn cơm.

Thời Ôn lúc này mới sờ tới cái trán của mình, rồi lại nhìn Trần Trì.

Hình như có chút không thích hợp rồi...cô cảm thấy mọi chuyện bắt đầu đi hơi xa so với ban đầu.

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 6: "Bạn có thể đưa tôi về không?" □

Edit + beta: sellsell2610

Trần Trì ăn khá đẹp mắt, thậm chí có thể gọi là nhã nhặn. Nhưng tốc độ ăn của cậu cũng rất nhanh, bát tri bát giác đã ăn hết một hộp cơm.

Cô phát hiện, cậu rất thích ăn rau cần, ăn còn rất nhanh. Nhưng lại không thích cải bắp, mỗi lần đều chỉ cần một ngụm rất nhỏ. Vậy mà cậu rất ngoan, không lãng phí lương thực, dù không thích ăn bắp cải nhưng vẫn kiên trì ăn hết.

Chờ cậu ăn xong, Thời Ôn đưa cho cậu một tờ khăn giấy: "Chúng ta quay trở lại lớp nhé?"

Trần Trì nhìn tờ khăn giấy kia, sau một hồi lâu mới đưa tay tiếp nhận.

Cậu đứng lên, bỗng nhiên hơi lảo đảo một chút, Thời Ôn nhanh tay đỡ lấy cậu: "Chân bị thương sao?"

Cậu gật đầu.

Thời Ôn: "Vì thế mới không về nhà?"

Lần này cậu không phản ứng.

Thời Ôn nhíu mày, không phải nhà cậu rất giàu sao? Sao ngay cả một người tới đón cũng không có?

"Để tôi xem."

Trần Trì vội vàng đem chân lui lại, rũ mắt nói: "Chỉ sưng lên một chút thôi."

Nghe cậu nói vậy, Thời Ôn cũng yên tâm một chút. Đỡ lấy cánh tay cậu, thanh âm nhẹ nhàng chậm chạp: "Thời gian bây giờ cách lúc vào lớp còn khá dài, chúng ta đi từ từ thôi."

Lúc Thời Ôn đỡ Trần Trì đi vào phòng học, cả lớp đều sợ ngây người, châu đầu ghé tai bắt đầu bàn tán.

Trần Trì nhẹ nhàng đẩy cô, muốn đi tới hướng bên cạnh, Thời Ôn trực tiếp nắm lấy tay cậu, không cho cậu tránh.

Cô dìu cậu về chỗ ngồi, từ trong balo lấy ra thuốc cùng nước khoáng để trên bàn cậu. Trần Trì cầm lấy thuốc, cũng không đọc hướng dẫn, trực tiếp bóc hai viên.

Thời Ôn vội vàng ngăn lại: "Chỉ được uống một viên thôi."

Cậu nâng mắt nhìn cô, đôi mắt như hắc diệu thạch.

Nhất thời cô không thể nói bất kì lời trách cứ nào: "Lần sau muốn uống thuốc phải đọc kỹ hướng dẫn, không được uống bậy."

Trần Trì vẫn nhìn cô không chớp mắt.

Tiếng chuông vào học vang lên, Thời Ôn ngồi thẳng người dậy, lấy sách giáo khoa ra bắt đầu học bài. Vương Đình vốn có chuyện muốn hỏi cô, nhưng thấy giáo viên bước vào đành nuốt một bụng tò mò vào.

-

Lúc chuông tan học reo, Trần Trì vẫn còn đang ngủ. Thời Ôn đang đoán xem cậu có thể phát sốt nữa hay không. Chờ học sinh ra về hết, cô mới đi tới bên cạnh cậu.

Bộ dáng lúc cậu ngủ ngoan ngoan vô cùng, nhìn giống như một đứa trẻ.

Ít nhất cho tới bây giờ, Thời Ôn vẫn chưa thấy cậu có khuynh hướng bạo lực cùng tính cách tàn bạo.

Làm nô trường học... chắc phải rất đau khổ, mới có thể hạ quyết tâm cùng với người khác đồng quy vô tận*, làm ra việc khủng khiếp như vậy.

(*cùng chết chung)

Thời Ôn đối với Trần Trì là hận, cũng có tự trách. Bây giờ nhìn thấy cậu sống chật vật như vậy, cô cảm thấy mình ngay cả tư cách hận cũng không có.

Đời trước xảy ra nhiều bi kịch như vậy, cũng là lỗi sai của nhiều người.

Trong việc này, cô cũng sai. Biết rõ Thòi Noãn vì trả thù mình mới tiếp cận Trần Trì, nhưng cô một chút cũng không quan tâm. Nếu cô để ý hai người một chút, có lẽ đã không xảy ra nhiều chuyện như vậy.

Mà Thòi Noãn đối mặt với một thiếu niên đã chồng chất vết thương như vậy, thế mà vẫn vô tình đâm cho cậu một nhát.

Sống lại một đời, cô không muốn trả thù Trần Trì mà muốn giúp cậu, để cậu không hắc hoá, không mất niềm tin vào cuộc sống.

Nhiệt độ trên trán không tính là nóng, có lẽ cậu đã hết sốt.

Thòi Ôn nhẹ giọng gọi: "Trần Trì, dậy thôi. Tan học rồi."

Trong giấc mơ, Trần Trì như cũ đi vào trong một cái động đen ngòm, nước chảy đầm dề, không có ánh sáng. Cậu liều mạng hô hấp, nhưng vẫn không thể thở nổi.

Có một giọng nói vô cùng ôn nhu, một tiếng lại một tiếng kêu tên của cậu.

Trước mắt xuất hiện một luồng ánh sáng, trong động nứt ra một khe hở, cậu liều mạng hít thở.

Thiếu nữ ôn hoà điềm tĩnh, lông mi xinh đẹp như cánh bướm khiến lòng cậu ngứa ngáy.

"Trần Trì? Cậu tỉnh rồi sao?" Khoé môi Thòi Ôn khẽ nhoen: "Tan học rồi."

Trần Trì đứng dậy, cúi đầu nhìn xuống dưới đất.

Thòi Ôn nhẹ giọng hỏi: "Không về nhà sao?"

Cậu không nói chuyện, qua hồi lâu mới quay qua nhìn cô, khoé môi giật giật: "Chân."

"Còn đau sao?"

Cậu gật gật đầu, thanh âm rất thấp: "Cậu có thể đưa tôi về không?"

Thòi Ôn hơi ngừng lại, như vậy có thể sao?

"Cậu không có điện thoại sao? Hay tôi cho cậu mượn điện thoại để gọi cho ba mẹ tới đón nhé?"

Cậu không nói.

Cô có thể cảm nhận được, cảm xúc của cậu bắt đầu trầm xuống.

Lại nghĩ tới cậu đã nằm một đêm ở rừng cây nhỏ cũng không ai quan tâm.

Ba mẹ cậu không quan tâm cậu sao?

Thòi Ôn rói rầm một hồi, cuối cùng gật đầu: "Được rồi."

Nhưng Thòi Noãn còn đang đợi cô. Nếu để Thòi Noãn thấy cô đi cùng cậu, nhất định sẽ nghĩ cô thích Trần Trì. Sau đó sẽ tìm cách tiếp cận cậu.

Thòi Ôn gửi tin nhắn cho Thòi Noãn.

[chị, xin lỗi hôm nay không về cùng chị được rồi. Giáo viên chủ nhiệm muốn tìm em nói chuyện, chị về trước đi.]

Thòi Noãn trả lời ngay lập tức: [Giáo viên tên gì?]

Thòi Ôn tùy tiện nói một tên giáo viên nữ.

Thòi Noãn: [nếu ba mẹ có trách tao về mà không đợi mày. Mày phải lấy tiền tiêu vặt tháng này của mày đưa cho tao. Coi như bồi thường.]

Thòi Ôn: [Được.]

Thòi Ôn đem điện thoại cất vào balo, sau đó nhìn Trần Trì cười: "Chúng ta đi thôi."

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: "Cậu chán ghét tôi?" □

Edit + beta: sellsell2610

Chạng vạng buổi chiều cuối mùa hè, mặt trời đang dần dần lặn xuống. Từng trận gió xào xạc thổi qua hàng ngô đồng, không khí bớt vài phần khô nóng.

Thời Ôn vừa đi vừa đỡ tay phải của cậu, hai người đều trầm mặc, không mở miệng nói chuyện.

Đi tới chỗ cột đèn giao thông, hai người dừng lại, Thời Ôn nghiêng đầu nhìn Trần Trì.

Ngã tư không có ngô đồng che phủ, ánh nắng nhàn nhạt của hoàng hôn chiếu xuống sườn mặt của Trần Trì. Con ngươi màu đen của cậu như phát sáng, gương mặt trắng nõn, hơi thở mỏng manh. Phảng phất như muốn hoà tan vào trong không khí, nhạt nhòa như bức tranh màu nước.

Cậu cảm nhận được tầm mắt của cô, nghiêng đầu nhìn lại. Đôi mắt an tĩnh như một bức tranh thủy mặc.

Thời Ôn cảm thấy cậu nhất định rất đẹp trai. Nhận thấy mình thất thần, cô hơi ngại ngừng chuyển tầm mắt, nhìn tới siêu thị đối diện: "Cậu muốn uống sữa chua không?"

Tan học đã được nửa giờ, vì thế trong siêu thị không quá đông người.

Nhưng Thời Ôn lại rối rắm vô cùng.

Vị đào...lô hội...blueberry?

Cái nào mới tốt đây?

"Cậu muốn uống vị nào?" Thời Ôn cong mắt chỉ những vị mình thích: "Đây đều là những vị tôi thích uống."

Vừa dứt lời, cô đã thấy người bên cạnh duỗi tay mang tất cả những vị cô thích ra.

Thời Ôn ngăn lại cậu: "Không cần lấy hết."

Trần Trì đi tới quầy thu ngân: "Tôi muốn uống."

"...vậy được rồi."

Nhà Trần Trì cách trường học không xa, là chung cư xa hoa nhất Nam Đầu.

Đi vào thang máy, Thời Ôn vẫn không nhận được thôn thức. Người có tiền đúng là người có tiền, từ phòng an ninh cho tới thang máy cũng không giống với nơi khác. Xem ra nhà cậu rất giàu có.

Đứng trên tầng mười tám không khí vô cùng thoáng đãng dễ chịu. Thời Ôn đứng gần cửa sổ sát đất nhìn xuống, người đi đường bé như con kiến đi qua đi lại. Cô nhanh chóng thu hồi tầm mắt, tìm đập thành thịch.

Đẹp thì đẹp thật, nhưng cô sợ độ cao.

Đưa Trần Trì đến cửa nhà, Thời Ôn liền muốn rời đi.

Trần Trì lại đem cửa mở rộng nhất có thể, ý tứ rõ ràng là muốn cô vào bên trong ngồi.

Thời Ôn xua tay: "Không cần, tôi phải về rồi."

Trần Trì vẫn không nhúc nhích, yên lặng nhìn cô.

Đôi mắt cậu rất đen, biểu tình cũng vô cùng đạm mạc, thậm chí có thể nói là đoán không ra cảm xúc. Chỉ yên tĩnh nhìn cô như vậy, không hề yêu cầu, không hề uy hiếp. Mà ánh mắt đó giống như là cố chấp đến bước bình.

Nhìn thấy ánh mắt của cậu, Thời Ôn không cách nào nói ra lời từ chối.

Phòng khách rất lớn, ánh sáng cũng vô cùng tốt. Nội thất trang hoàng xa xỉ, màu chủ đạo là hai màu xám trắng. Cả gian phòng đều lạnh lẽo, quanh quẩn, không có lấy một chút ấm áp của gia đình.

Có lẽ cậu sống một mình.

Thời Ôn ngồi xuống ghế sofa, Trần Trì đã đem bình sữa chua đặt trước mặt cô.

Thời Ôn lấy ra một hộp, lại đưa cho Trần Trì.

Trần Trì không nhận: "Không muốn uống."

Thời Ôn:?

"Nhưng nhiều như vậy, tôi không thể uống hết được."

Cậu im lặng một hồi mới vươn tay nhận lấy.

Trần Trì ngồi trong góc, cẩn thận uống sữa chua.

Thời Ôn nhìn tới mắt cá chân cùng mắt cá tay của cậu lộ ra ngoài, thầm cảm thán, cậu cũng gầy quá rồi.

"Cậu buổi tối thường ăn cái gì?"

Trần Trì lắc đầu.

Thời Ôn tiếp tục hỏi: "Vậy buổi sáng cậu ăn gì?"

Cậu dừng lại động tác uống sữa, hơi cúi đầu: "Bánh bao với sữa đậu nành."

Tốt, còn biết ăn sáng.

Lại nghe được giọng của cậu: "Một tuần một lần."

Thời Ôn:?

Trần Trì nhìn cô, chậm rãi nói: "Bởi vì đến muộn, bánh bao đã bán hết rồi."

Thời Ôn: "Cậu có thể dậy sớm mà?"

Trần Trì: "Mệt."

Cô cảm thấy muốn ghen, lại nhìn thấy cậu ung dung như thể việc dậy muộn là lẽ đương nhiên. Thời Ôn để sữa chua lên bàn, ngồi thẳng người dậy: "Tôi phát hiện cậu chưa bao giờ đến lớp sớm cả, như vậy là không đúng."

Cậu xúc một muỗng sữa chua: "Vì sao?"

"Học sinh nên đến trường đúng giờ."

"Tôi không muốn đi học."

Thời Ôn bị câu nói này của cậu làm cho bất lực, cuối cùng nặn ra một câu: "Vậy cậu muốn chuyển trường không?"

Tránh xa những người khi dễ cậu, mọi chuyện không chừng sẽ tốt hơn.

Trần Trì rũ mắt, giọng nói bắt đầu nhiễm lạnh: "Cậu chán ghét tôi?"

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: "Để tôi đưa cậu về." □

Edit + beta: sellsell2610

Việc này cùng việc cô có chán ghét cậu hay không có liên quan sao?

Thời Ôn lập tức phủ nhận: "Không có, tôi không có chán ghét cậu."

Tuy rằng đời trước cô rất hận cậu, nhưng bây giờ cô chỉ muốn giúp đỡ cậu, nếu còn chán ghét sao cô có thể cam tâm tình nguyện giúp cậu sống tốt hơn chứ?

Hơn nữa, với hoàn cảnh bây giờ của cậu, cô muốn chán ghét cũng không chán ghét nổi.

Trần Trì: "..."

Thời Ôn cảm thấy cậu vẫn chưa tin, vẫn luôn cho rằng cô chán ghét cậu.

"Tôi không ghét cậu." Thời Ôn lặp lại lần nữa, ngữ khí thấp phần nghiêm túc.

Cậu vui đầu uống sữa chua, cũng không biết là nghe vào hay không.

Di động đổ chuông, là mẹ Thời gọi.

"Tiểu Ôn, việc ở trường đã giải quyết xong chưa?" Giọng mẹ Thời tràn ngập lo lắng.

Thời Ôn: "Xong rồi ạ, con đang chuẩn bị về nhà."

"Trời đã tối rồi, để mẹ tới đón con."

Cô nhìn Trần Trì, phát hiện cậu cũng đang nhìn mình: "Không cần đâu ạ."

"Lần sau nếu có việc ở trường. Con phải để Tiểu Noãn ở lại cùng." Mẹ Thời nói xong, lại nhìn không được trách mắng Thời Noãn đứng bên cạnh.

Thời Ôn nghe vậy lập tức giải thích: "Là con báo chị ấy về trước, bụng chị ấy không thoải mái. Thời Noãn lúc đầu cũng muốn ở lại cùng con nhưng con không đồng ý."

Mẹ Thời hừ lạnh một tiếng: "Con đừng bao che cho nó. Con chưa về mà nó đã àm ỉ đòi ăn cơm. Đau bụng cái gì chứ?"

Thời Ôn:...

Nghe điện thoại xong, Thời Ôn áp ứng nhìn Trần Trì, nhưng cô chưa kịp mở miệng, đã nghe cậu nói:

"Cậu phải về sao?"

Hình như...cậu không có tức giận?

Thời Ôn chớp chớp mắt: "Ừ. Trời cũng tối rồi."

Trần Trì từ sofa đứng lên: "Để tôi đưa cậu về."

"Không cần." Thời Ôn nhìn không được cười: "Cậu không phải bị đau chân sao? Mau nghỉ ngơi cho tốt đi."

Trần Trì không nói nữa.

Ra tới cửa, Thời Ôn nhìn cậu, vẫy tay: "Được rồi, mau vào nghỉ đi. Ngủ ngon, mai gặp lại."

Cửa thang máy khép lại, từng con số bắt đầu nhảy lên, đợi thang máy đến tầng 17, Trần Trì liền ấn nút thang máy.

Một cái thang máy khác nhanh chóng được mở ra.

Cậu cất bước đi vào thang máy, chân nhìn không ra dấu hiệu bị thương.

Gió mùa hè lồng lộng mát mẻ, nữ sinh phía trước buộc tóc đuôi ngựa gọn gàng, áo sơ mi trắng cùng váy đen phác họa thân hình mảnh mai cân đối. Dưới cây ngô đồng, bước chân của cô nhẹ nhàng uyển chuyển.

Trần Trì đột nhiên nghĩ tới lúc sợi tóc của cô lướt qua chóp mũi của cậu ở rừng cây nhỏ, ánh mắt liền thâm trầm.

Mãi cho tới khi Thời Ôn bước lên xe bus, cậu mới rời đi.

Sắc trời tối tăm, đèn đường cũng không có bật. Chung cư ban ngày sáng sủa sạch sẽ, bây giờ lại vô cùng tối tăm ảm đạm. Căn phòng to như vậy, đồ đạc lạnh lẽo, không khí tĩnh mịch, lại chỉ có một mình cậu.

Trần Trì nằm trên sofa, cả đầu vùi vào gối ôm, bắt đầu mê man.

Vẫn là trong hắc động kia, nước chảy dầm dề, không khí áp lực, không hề tồn tại sự sống.

Bên ngoài truyền tới tiếng chuông cửa.

Trần Trì chậm rãi mở mắt ra, bên ngoài cửa sổ sát đất là một mảnh tối tăm, không khí cũng vô cùng lạnh lẽo.

Đứng ngoài cửa là một nhân viên giao com hộp, khác với Trần Trì, người nhân viên mồ hôi đầy đầu, sắc mặt ửng đỏ, cúi tay đưa com hộp cho Trần Trì.

"Thật xin lỗi quý khách, trên đường gặp phải vài sự cố nhỏ nên mới tới chậm, thật xin lỗi."

Trần Trì hờ hững, nhìn chằm chằm người đưa com hộp nói: "Tôi không có gọi com."

Nhân viên giao com hộp sững sốt một chút: "Hả?" rồi lại nhìn hoá đơn "Đúng là đưa tới đây mà. Là một nữ sinh đặt."

Trần Trì ngăn ra.

"Này chính xác là giao tới đây. Ngại quá tôi còn phải đi giao com hộp nữa. Cậu mau cầm lấy đi."

Trần Trì tiếp nhận com hộp.

Hộp com được đóng gói rất tinh xảo, không nhìn ra bên trong có gì. Cậu cứ thất thần nhìn chằm chằm hộp com, đứng ở cửa hồi lâu cũng chưa vào nhà.

Từ thang máy truyền đến âm thanh nói chuyện ồn ào.

Một nhà ba người vừa tản bộ về, bước ra khỏi thang máy. Trong tay bé trai cầm một quả bóng cao su, say mê thưởng thức. Không chú ý một chút làm quả bóng trượt khỏi tay.

"Bang---" một tiếng vang lớn.

Trên mặt đất vương vãi đầy cháo vẫn còn nghi ngút khói, mùi thơm toả ra khắp hành lang.

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Mua thêm bao nhiêu phần đi nữa, cũng không phải do cô mua. □

Edit + beta: sellsell2610

"Thật xin lỗi." mẹ của bé trai kéo lấy con mình, nhìn thấy Trần Trì, hơi dừng lại một chút: "Cháu không bị phỏng chứ?"

Ba của đứa trẻ đứng chắn trước mặt hai mẹ con, áy náy cười: "Thằng bé chỉ mới chơi bóng cao su cho nên không cẩn thận. Để chú đèn lại đồ ăn cho cháu."

Trần Trì giống như không nghe được, mắt vẫn nhìn chằm chằm vào đồng cháo còn nghi ngút khói dưới mặt đất.

Người chồng thấy Trần Trì không có phản ứng gì, xấu hổ nhìn vợ mình. Người vợ lại nhìn Trần Trì, nhấp nhấp môi lắc đầu.

Hai người giống như ngầm thảo luận thành công, người chồng ngồi xổm xuống: "Để chú lau dọn sạch sẽ nơi này. Cô ấy sẽ mua lại cho cháu phần cháo mới."

Tay còn chưa chạm vào hộp cháo, trên đầu đã vang lên giọng nói thâm trầm:

"Không cho phép chạm vào."

Sắc mặt Trần Trì tái nhợt, đứng dưới ánh đèn càng thêm trong suốt, biểu tình âm lãnh.

Động tác của người đàn ông cứng đờ ngay tại chỗ.

Trần Trì giật giật khoé môi, keo kiệt nhả ra hai chữ.

"Tránh ra."

Người vợ nhìn thấy sắc mặt của Trần Trì liền cảm thấy lạnh người.

Ba năm trước Trần Trì chuyển tới đây, lúc ấy cậu mới chỉ cao 1m7, mặt mày thanh tú yên lặng, chỉ là không năng động hoạt bát như bạn cùng trang lứa mà lại vô cùng âm u tĩnh mịch. Liền cảm thấy gia đình cậu bất hoà, cuộc sống tinh thần khó khăn nên cậu mới ít nói như vậy.

Vợ chồng hai người có lòng, Tết Nguyên Tiêu đều làm bánh trôi, Trung Thu thì mang bánh cho cậu. Nhưng nhiệt tình của họ đều bị cậu dùng lạnh nhạt đáp lại đã 3 năm. Bây giờ cậu càng ngày càng cao, người cũng rất gầy, tóc dài che mắt, trên người luôn có vết thương.

Luôn cô đơn tịch mịch khiến người khác thương xót, nhưng trong đôi mắt của cậu luôn trống rỗng vô hồn.

"Oa" một tiếng, bé trai bị dọa khóc.

Tiếng khóc vang vọng trong hành lang, vô cùng rõ rệt.

Người vợ lúc này mới lấy lại tinh thần, vội vàng ôm con mình vào trong lòng. Sau đó kéo nhẹ gấu áo chồng mình, ra hiệu mau trở về nhà.

Hai vợ chồng nhìn Trần Trì xin lỗi, rồi nhanh chóng ôm con rời đi.

Hành lang khôi phục yên tĩnh.

Trần Trì chậm rãi ngồi xổm xuống, nhìn chén cháo kia, bàn tay nắm chặt, móng tay khảm sâu vào lòng bàn tay.

Không có ý nghĩa.

Mua thêm bao nhiêu đi nữa, cũng không phải do cô mua.

*

Sáng hôm sau, tiết trời mát mẻ.

Ăn xong bữa sáng, Thời Ôn cùng Thời Noãn ngồi xe ba Thời tới trường. Trên đường đi, hai người đều chuyên tâm đeo tai nghe học tiếng anh.

Tới trường học, Thời Ôn tháo tai nghe xuống, cất điện thoại vào balo.

Ngày trước, nếu Thời Ôn không mở miệng trước thì Thời Noãn sẽ không bao giờ chủ động nói chuyện với cô. Có lẽ đây là lần đầu tiên Thời Noãn chủ động từ khi cô trọng sinh sống lại.

Hai người đi về phía phòng học, Thời Noãn hỏi: "Hôm qua giáo viên bảo mày ở lại có chuyện gì?"

Thời Ôn mặt không biến sắc: "Hỏi em chuyển trường tới đây đã thích nghi được hay chưa? Học có ổn không?"

Thời Ôn nhướn nhướn mày: "Nghe nói thành tích của mày ở trường cũ rất tốt? Thường xuyên đứng đầu?"

Thời Ôn không trả lời, chỉ nhẹ nhàng quay đầu, nhìn cô.

Thời Noãn cũng không e dè ánh mắt của cô, trên mặt không biểu lộ chút cảm xúc nào: "Tao cũng luôn đứng hạng nhất."

Thời Ôn cười một cái, cũng không đáp lại.

"Thời Ôn, không phải cái gì mày cũng có thể cướp đi được."

Khi cô còn nhỏ, tình yêu của ba mẹ Thời Ôn có thể cướp đi, vậy công chúa có thể bị Thời Ôn cướp đi. Nhưng hiện tại cô đã trưởng thành, cô sẽ nắm chặt những gì thuộc về mình.

Thời Noãn cười lạnh, trong mắt một mảnh lạnh nhạt, miệng lưỡi kiên định: "Từ bây giờ, những gì thuộc về tao sẽ chỉ là của duy nhất một mình tao."

Editor: Đùng ghét Thời Noãn ạ:((Thời Noãn đáng iuu lắm huhu

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: "Hôm nay tôi ăn sáng." □

Lúc Thời Ôn bước vào lớp học, trong lớp không có quá nhiều người. Tất cả đều ngồi rải rác, thỉnh thoảng nói chuyện phiếm, thỉnh thoảng lại thảo luận bài tập.

Vừa để cặp sách xuống, Thời Ôn đã cảm thấy có gì đó không đúng lắm, lập tức quay người nhìn sang bên cạnh.

Ánh mặt trời vào sáng sớm nhu hoà ảm áp, phòng học rộng rãi sáng sủa, thiếu niên ghé vào trên bàn học ngủ. Mái tóc màu đen lộn xộn, tóc mai bên trái nghịch ngợm vênh lên một chút. Gương mặt kia trước nay luôn nhợt nhạt lạnh lẽo, giờ cũng có sức sống hơn.

Sao hôm nay lại tới sớm như vậy?

Thời Ôn kinh ngạc ngồi xuống ghế, không tự giác đánh giá cậu.

Bộ dạng khi ngủ nhìn rất ngoan.

Lông mi cũng thật dài.

Ma xui quỷ khiến, cô lại vươn tay chạm vào nhúm tóc đang nhếch lên kia.

Nhột.

Tay cô hơi dùng lực một chút, áp nhúm tóc kia xuống, nhưng khi buông ra nó vẫn tiếp tục vênh lên. Thời Ôn không chịu thua, bắt đầu ép nhúm tóc kia xuống. Lần này cô giữ lâu hơn, nên rốt cuộc khi bỏ ra nó cũng không vênh lên nữa.

Thời Ôn hài lòng, cong mắt.

Nụ cười còn chưa kịp thu hồi, bên cạnh bỗng nhiên xuất hiện một người, đứng ngược ánh sáng, lưu lại một cái bóng dài.

Thời Ôn tâm lộp bộp một tiếng, chậm rãi ngẩng đầu.

Là Vương Đình.

Thời Ôn nhẹ nhàng thờ ra.

Quá nguy hiểm.

Vương Đình vẫn không đi, chỉ chỉ Trần Trì rồi lại chỉ Thời Ôn, nhỏ giọng hỏi: "Cậu vừa làm gì vậy?"

Thời Ôn tỏ vẻ vô tội lắc lắc đầu.

Đầu óc cô chuyển vài cái, muốn dời lực chú ý của Vương Đình sang chuyện khác. Nhưng khi liếc mắt đã thấy nhúm tóc kia của cậu lại bắt đầu vênh lên.

Cô nhăn mũi, tóc gì mà bướng bỉnh y như chủ vậy?

Thời Ôn ghé vào tai Vương Đình: "Minh chỉ đang xem tóc của cậu ấy thôi."

Vương Đình do dự nhìn lại, có chút ngạc nhiên. Nhìn trái một lần, nhìn phải một lần, cô không nhận được ngòi xỏm xuống.

"Da cậu ấy trắng thật đó, nhưng là trắng bệch, giống như không tiếp xúc với ánh mặt trời vậy. Mũi cùng miệng cũng tinh xảo như này, không phải là soái ca đấy chứ?" Vương Đình đứng lên, thì thầm với Thời Ôn: "Từ trước tới nay mình còn chưa nhìn thấy rõ mặt Trần Trì, cậu thấy chưa?"

Thời Ôn nghĩ nghĩ một chút, có lẽ chưa thấy qua. Tuy rằng có nhìn thấy mặt nhưng cô còn chưa được nhìn thấy trán cùng lông mày của cậu.

Thời Ôn lắc đầu: "Chưa."

Biểu tình của Vương Đình có chút tiếc nuối: "Tò mò thật đấy."

Trong lớp người bắt đầu đông dần, hai người trở về chỗ ngồi, đem sách vở để lên bàn học.

Tiết đầu hôm nay là môn Toán học. Giáo viên Toán là một thầy giáo đã già, vô cùng khó tính.

Trong tiết học của ông, cho dù là giờ tự học thì sách giáo khoa, vở ghi, sách luyện tập, bút chì, cục tẩy, thước..., tiết nào cũng đều phải chuẩn bị đầy đủ, hơn nữa phải sắp xếp ngay ngắn để trên mặt bàn.

Tiết toán học vô cùng căng thẳng, chẳng khác gì đánh giặc. Nhưng hiệu quả lại rất tốt.

Thời Ôn thích bầu không khí này, cô thích cùng mọi người trong lớp nỗ lực học tập.

Chỉ là, đôi khi cô cũng để ý thiếu niên bên cạnh còn đang ngủ say sưa. Cậu cùng xung quanh giống như không có quan hệ, bên cạnh cậu luôn có một bức tường thủy tinh trong suốt, ngăn cách cậu với bên ngoài.

Vì sao giáo viên Toán học nghiêm khắc như vậy cũng không để ý cậu?

Ngay cả giáo viên chủ nhiệm cũng không quan tâm.

Giáo viên dạy toán đề cho cả lớp tự giải đề.

Thời Ôn viết cách giải ra giấy nháp, vài lọn tóc trượt theo sườn mặt cô xuống, tạo thành một độ cong ôn nhu.

Tuỳ ý quay đầu, cô liền phát hiện Trần Trì đã thức dậy, mở to đôi mắt đen vẫn còn đang mơ màng, ngơ ngác nhìn cô.

Thời Ôn dặt dặt khoé miệng, cười nhạt: "Chào buổi sáng."

Lông mi Trần Trì khẽ run, tầm mắt dừng lại ở đuôi mắt cô, ôn nhu như vàng trắng.

Cậu bỗng nhiên ngồi thẳng dậy, nhào người về phía cô, gần từng chữ: "Hôm nay tôi ăn sáng."

Thời Ôn quay đầu sang.

Cậu tiếp tục nói: "Cũng đến trường sớm."

Lúc này Thời Ôn mới kịp phản ứng, có chút dở khóc dở cười.

Rõ ràng là cậu ngủ từ lúc tới trường đến giờ...

Thời Ôn: "Vậy sáng nay cậu ăn gì?"

Trần Trì: "Bánh bao cùng sữa đậu nành."

Thời Ôn gật gật đầu, lại hỏi tiếp: "Vậy cậu đến sớm đã học được những gì?"

Trần Trì:...

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: "Chu công nói, tuổi này của tôi phải nuôi chiều cao." □

Edit + beta: sellsell2610

"Chu Công nói, tuổi này của tôi phải nuôi chiều cao." Trần Trì nói xong, lại lười biếng bò ra bàn, lộ ra nửa bên mặt nhìn cô.

Thời Ôn tỏ ra đã hiểu, hơi mỉm cười: "Vậy cậu cũng phải ăn đủ bữa đấy. Dinh dưỡng phải đuổi kịp với giấc ngủ thì mới có tác dụng."

Trần Trì:...

Thời gian ăn cơm trưa, Trần Trì bước vào nhà ăn.

Lúc đi qua bàn của Thời Ôn cậu hơi dừng lại một chút, sau đó lại tiếp tục đi về phía trước, ngồi vào một góc không có ánh sáng chiếu tới.

Trong vài giây ngắn ngủi cậu hơi dừng lại kia, Thời Ôn thấy rõ trong đĩa cơm

của cậu không chỉ có cà chua xào trứng mà còn có thêm rau cần.

Khoé miệng cô nhẹ nhàng nhếch lên, thấy Thời Noãn nhìn, cô mới cúi đầu, nghiêm

túc ăn cơm.

Không bao lâu sau, trong góc truyền tới âm thanh xô đẩy.

Các nam sinh diều võ dương oai, trên mặt là biểu tình ác ý cùng dữ tợn, cả linh hồn đến dung mạo đều vô cùng xấu xí. Bọn họ tự cho mình là thượng đẳng mà xô đẩy Trần Trì, ngoài miệng hùng hùng hổ hổ.

Mà thiếu niên kia chỉ cúi đầu, tóc đen che hết mặt mày, khoé môi không thềm động đậy, vô cùng thờ ơ.

Thời Ôn nghĩ tới những gì sáng nay Thời Noãn nói, mới cố chịu đựng không có đứng lên ngăn cản.

Thời Ôn đúng là đã vô tình cướp đi nhiều thứ của Thời Noãn, đến bây giờ cô mới hiểu rõ tâm tư của Thời Noãn.

Cho nên, nếu để cô ấy biết mình để ý Trần Trì, nhất định Thời Noãn sẽ tìm cách tiếp cận Trần Trì.

Đây chính là cái chết tuần hoàn.

Sẽ giống như đời trước, Trần Trì sẽ thích Thời Noãn, mà Thời Noãn cả hai đời sẽ đều bỏ rơi cậu. Sau đó sẽ liên lụy tới rất nhiều người.

Đầu Thời Ôn đau đến run rẩy, đột nhiên ăn không ngon.

Từ sau khi cô chuyển trường tới đây, có rất nhiều chuyện xảy ra, cô cũng không biết ngày mai sẽ xảy ra chuyện gì.

"Sao không nhanh ăn đi." Thời Noãn nhủ thầm: "Lần nào cũng phải đợi mày, làm cái gì cũng chậm chạp"

Thời Ôn cầm thìa, không có tâm trí ăn uống.

Thời Noãn nheo nheo mắt: "Tao phát hiện dạo này mày rất kỳ lạ. Có chuyện gì giấu diếm tao đúng không?"

"Không có gì hết."

Buồng đĩa xuống, Thời Noãn nhếch mép: "Thời Ôn, rốt cuộc mày chuyển tới trường này vì lý do gì?"

Thời Ôn chậm rãi nhai nuốt cẩn thận, chậm rãi trả lời: "Em đã nói rồi, là vì muốn học cùng với chị."

Thời Ôn kéo khoé miệng, lười cùng cô nói chuyện.

Ăn cơm xong, Thời Noãn cảm hợp ý tề đi tới tầng thượng của khu thực hành số 3.

Thời Ôn như cái đuôi nhỏ lẻo đẻo theo sau, trong miệng không ngừng lải nhải: "Cùng em ra cửa hàng tiện lợi đi mà. Em còn chưa ăn no."

Thời Noãn: "Mày là heo sao?"

"Vậy chị chính là chị gái của heo."

"Ai là chị mày? Cách tao xa một chút."

Thời Ôn không nghe, vẫn tiếp tục dây dưa, mãi cho đến khi lên tới sân thượng.

Hai người tìm một vòng, cũng không thấy Trần Trì.

Thời Noãn cau mày: "Không biết lại chạy tới góc nào rồi."

Thời Ôn âm thầm thở ra một hơi, thật tốt, may là không tìm thấy.

"Này, nghĩ cái gì thế? Có đi hay không?" Giọng nói của Thời Noãn không mấy kiên nhẫn.

Thời Ôn: "Hả? À có, chúng ta trở về thôi."

Thời Ôn trở về lớp học, hồi lâu, Trần Trì cũng chưa quay lại.

Trường học nội quy nghiêm ngặt, trong giờ học học sinh không được phép ra ngoài, vậy cậu đã đi đâu?

...Ở rừng cây nhỏ sao?

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: "Cậu không cho phép tôi gỡ ra." □

Edit + beta: sellsell2610

Thời Ôn ở trong rừng cây nhỏ tìm một vòng cũng không thấy cậu, lúc muốn trở lại lớp học thì đột nhiên chú ý tới một góc có bụi cây rậm rạp nhất. Trần Trì ở đó.

Cậu ngồi trên mặt cỏ, tựa lưng vào thân cây bạch quả, đầu vùi vào trong khuỷu tay.

Thời Ôn chạy lại gần.

Lúc Thời Ôn chỉ cách cậu có hai mét, Trần Trì bỗng nhiên ngẩng mặt lên, nhưng không nhìn về phía cô, sau đó lại cúi đầu.

Thời Ôn tiến lên vài bước, trong lòng ần ần tức giận, nhưng nhiều hơn vẫn là bất đắc dĩ: "Tại sao không phản kháng?"

Trần Trì lại lần nữa ngẩng đầu, nhìn thấy người tới là cô, cũng không có quá kinh ngạc.

Thời Ôn ngồi xổm xuống, lặp lại câu hỏi lần nữa: "Tại sao không phản kháng?"

Đáy mắt Trần Trì còn mang chút mông lung của lúc vừa mới ngủ dậy, giọng nói cũng vô cùng trầm thấp: "Không cần."

Thời Ôn nhú mày, nghiêm túc dạy dỗ: "Lần sau nếu còn bị đánh nữa thì phải biết tự vệ. Không thì cũng phải tìm giáo viên để giải quyết."

Cậu không thèm để ý ngữ điệu: "Không muốn."

Thời Ôn nheo một cục tức, do dự mãi mới chậm rãi hỏi: "Vậy tại sao cậu không nói cho ba mẹ cậu?"

Về mặt của cậu không thay đổi, nhưng xung quang không khí bắt đầu trầm xuống, không cần nói cũng biết tâm trạng bây giờ của cậu như thế nào.

Thời Ôn nghĩ mình đã động đến nỗi đau của cậu, nhỏ giọng xin lỗi: "Tôi xin lỗi, cậu..."

Trần Trì: "Tôi là cô nhi."

Thời Ôn không trả lời.

Xem ra quan hệ của cậu với ba mẹ vô cùng kém.

Nếu không phải như vậy, thì làm gì có người ba mẹ nào để con mình sống một mình khi chưa trưởng thành như vậy chứ?

"Xin lỗi."

Thời Ôn cảm thấy mình sai thật rồi, cảm thấy nên tìm hiểu sâu về gia đình cậu, để thuận lợi cho việc tiếp xúc với thế giới nội tâm của Trần Trì.

"Để tôi băng bó cho cậu."

Cô vừa lấy băng gạc ra vừa nói, lại phát hiện băng gạc cô băng bó cho cậu ngày hôm qua vẫn còn nguyên.

Cô nhớ rõ Thời Noãn từng trách cậu thích gỡ băng gạc lại thích tắm rửa, lại không chịu bôi thuốc khiến vết thương luôn bị nhiễm trùng.

"Tại sao không gỡ băng gạc ra?" Thời Ôn tò mò hỏi.

Trần Trì một bộ dáng vô cùng nghe lời mà đáp: "Cậu không cho tôi gỡ xuống."

Thời Ôn nghĩ nghĩ một chút, cô đã từng nói lời này sao?

"À...đó không phải tôi nói, là Thời Noãn." Thời Ôn liếm môi, do dự hỏi: "Vậy...cậu cảm thấy Thời Noãn như thế nào?"

Trần Trì nhìn chằm chằm tay của Thời Ôn đang nắm tay cậu, ánh mắt biến đen, nghe được câu hỏi của cô mới chuyển tầm mắt: "Hả?"

"Là nữ sinh luôn băng bó cho cậu, lớn lên rất xinh đẹp lại có khí chất ấy."

Trần Trì nghĩ nghĩ một chút.

Thời Ôn không để ý, buông tay cậu ra, để trên đầu gối: "Cậu cảm thấy cô ấy như thế nào?"

Trần Trì nhìn chăm chăm tay cô, mày nhíu chặt lại: "Phiền."

Thời Ôn:???

Xem ra hiện tại Trần Trì vẫn chưa thích Thời Noãn.

Bảng bó xong, hai người cùng quay trở lại lớp học.

Thời Ôn ngồi một lát, rồi lại đi tới văn phòng giáo viên.

Chủ nhiệm lớp hai* là một người đàn ông trung niên, đầu hói, mang mắt kính. Từ vẻ ngoài cho đến khí chất đều mang đậm dân khoa học tự nhiên.

(*tương ứng với 11a2 bên mình.)

Trong thời gian ngắn tiếp xúc, Thời Ôn cảm thấy ông thích hợp làm nghiên cứu hơn là làm giáo viên.

"Thầy."

Thời Ôn ngoan ngoãn đứng ở trước bàn làm việc, nhìn thấy Đỗ Đông đang cầm bút viết ra các công thức hoá học.

Đỗ Đông bỏ bút xuống: "Thời Ôn sao? Có chuyện gì không?"

Nhất thời, cô không biết nên mở miệng nói thế nào.

Đỗ Đông thấy cô xoắn xuýt ngượng ngùng không nên tiếng, liền trực tiếp hỏi: "Có phải em mới chuyển trường tới đây nên chưa thích ứng được có đúng không?"

"Không phải ạ..." Thời Ôn hạ quyết tâm, nghiêm túc nói: "Thầy, em có thể làm lớp phó kỷ luật được không ạ?"

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: "Giấy;" □

Editor + beta: sellsell2610

Lớp 11 năm nay mới vừa chia lại lớp, Vương Đình nói những người trong ban cán sự lớp chỉ là tạm thời. Sau kì thi trung khảo, sẽ tuyển lại một lần nữa.

Tính tình Thời Ôn từ nhỏ đã không thích tranh giành, không thích làm cán bộ lớp, cũng không muốn tham gia. Nếu chẳng may bị chọn cô cũng nhường nó lại cho người khác.

Nhưng lần này khác, nếu cô thực sự làm lớp phó kỷ luật, cô có thể quang minh chính đại giúp đỡ Trần Trì, với Thời Noãn cũng dễ ăn nói.

"Thầy, em thật sự muốn thử sức. Em muốn lớp cùng nhau cố gắng, làm cho lớp thêm đoàn kết."

Thời Ôn vừa nói vừa ra sức phụ họa, trên mặt thành ý tràn đầy.

Ngô Đông suy nghĩ một chút, lại giống như nghĩ chưa được kĩ, vầy vầy tay: "Được rồi, chuyện này để tính sau. Em mau quay lại lớp học đi."

Nói xong, lại tiếp tục vui đầu viết công thức hoá học.

Thời Ôn còn không chắc ông có để chuyện này trong lòng hay không.

*

Tiết thứ hai của buổi chiều là thể dục, tuy mặt trời đã bị mây che khuất, nhưng thời tiết vẫn oi bức khó chịu.

Ủy viên thể dục chỉ đạo cả lớp xếp hàng dưới bóng cây chờ giáo viên. Khởi động đơn giản thư giãn gân cốt, giáo viên thể dục cho cả lớp chạy quanh sân

một vòng rồi ra hiệu hoạt động tự do.

Thời Ôn đứng ở dưới bóng cây, rút một tờ khăn giấy lau mồ hôi.

Vương Đình nhìn thấy cô liền chạy tới: "Nóng chết mình mất, thời tiết quái quỷ kiểu gì không biết?"

Thời Ôn rút một tờ khăn giấy đưa cho cô.

Vương Đình duỗi tay nhận: "Cảm ơn nha Tiểu Ôn."

Khăn giấy vừa mới chạm tới mặt, Vương Đình bỗng nhiên kêu lên, bộ dáng bị dọa sợ, tay chỉ về phía sau của Thời Ôn.

Thời Ôn cũng bị dọa, nhanh chóng lui sang một bên. Quay đầu lại nhìn thấy Trần Trì, cô mới nhẹ nhàng thở ra.

Cô quay đầu hỏi Vương Đình: "Cậu vừa kêu cái gì vậy?"

Vương Đình buông ngón tay, bấu môi nhìn Trần Trì, nhỏ giọng nói: "Là cậu ta, cậu không biết về mặt lúc này của cậu ta có bao nhiêu đáng sợ đâu. Suýt chút nữa đã hù chết mình."

Một khuôn mặt không có cảm xúc, đáy mắt lạnh như băng, lại sắc bén như dao.

Tóc mái của Trần Trì rất dài, che hết cả mắt, hơn nữa cậu vẫn luôn cúi đầu, không tạo cảm giác tồn tại. Vương Đình chưa nhìn thấy rõ mặt của cậu, cũng chưa từng thấy cậu nói chuyện hay một chút cảm xúc khác thường nào từ cậu.

Giống như một thân thể không linh hồn. Vậy mà Vương Đình không thể ngờ có một ngày, thiếu niên kia sẽ ngẩng đầu, đôi mắt đen thăm thẳm, lạnh lùng nhìn cô.

Như thế còn không dọa người hay sao?

Thời Ôn nghe cô nói vậy, lại nhìn Trần Trì.

Cậu cũng đang nhìn cô, mắt đào hao sạch sẽ, dưới ánh nắng mặt trời, tóc đen nhu hoà, làn da trắng đến phát sáng.

Đâu có gì khác thường.

Thời Ôn lại nghi hoặc nhìn Vương Đình.

Vương Đình thấy sắc mặt của Trần Trì trở nên bình thường, nhìn còn vô cùng tội nghiệp đáng thương, cô có chút kinh sợ.

Ánh mắt hai người trong không gian chạm vào nhau.

Thời Ôn cảm thấy có người nắm lấy tay mình, ở trong không khí oi bức của mùa hạ truyền tới cảm giác lạnh lạnh.

Là Trần Trì.

Trần Trì nhẹ nhàng lay lay tay cô, mắt nhìn khăn giấy trên tay của Vương Đình, lại chỉ chỉ tóc mái của mình: "Giấy."

Thời Ôn "a" một tiếng, vội rút khăn giấy đưa cho cậu.

Trần Trì khấn cấp liếm môi.

Thời Ôn nhìn thấy tóc cậu ướt đầm dề, có chút kinh ngạc: "Sao tóc của cậu lại ướt giống như nhúng nước vậy?"

Vương Đình đứng ở một bên nhìn đến trợn mắt há mồm.

Trần Trì vừa cầm tay Thời Ôn.

Có thể sao?

Tóc ướt như vậy?....Thật sự không có nhúng qua nước chứ?

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: "Cậu cũng muốn chơi cầu lông sao?" □

Editor + beta: sellsell2610

"Tóc sao lại ướt như vậy?" Thời Ôn lại rút khăn giấy đưa cho Trần Trì: "Không phải lại có người khi dễ cậu chứ?"

Trần Trì lắc đầu: "Không có, là dính nước thôi."

Thời Ôn nhẹ nhàng thở ra.

Trên sân thể dục vang lên âm thanh huyết sáo, không phải giáo viên thể dục lớp hai thôi, mà là lớp một.

Lớp hai cùng lớp một hôm nay đều có tiết thể dục. Giáo viên thể dục lớp một có tiếng là người khó tính, mặc kệ ngoài trời dù có nóng hay lạnh như thế nào đi nữa, cả lớp đều phải chạy quanh sân thể dục ít nhất ba vòng.

Thời Noãn học ở lớp một.

Có mấy học sinh do quá mệt nên chạy tụt lại phía sau, giáo viên thể dục lớp một thối sáo thúc giục.

Đội lớp tập trung đông đủ, giáo viên dặn dò gì đó mới cho giải tán. Một đám học sinh mệt đến không thở được, rã rời tìm bóng cây đứng tránh nắng.

Thời Noãn cùng mấy nữ sinh sóng vai bước đến dưới bóng cây, trực tiếp ngồi xuống.

Thời Ôn vốn muốn đi đưa nước cho cô, cuối cùng lại từ bỏ.

Thời Noãn trong trường học vẫn luôn là tâm điểm của sự chú ý. Cô hào phóng rộng rãi, chọn bạn chơi không phân biệt nam nữ, quan hệ lại rất tốt. Cô luôn được coi là trung tâm, được mọi người che chở, cô có thể tâm sự cùng người khác, làm mọi người đều thoải mái.

Thời Noãn không cần cô đưa nước cùng giấy ăn, bởi chắc chắn sẽ có người làm điều đó. Đúng vậy, Thời Noãn giống như ánh nắng mặt trời, có thể sưởi ấm tất cả mọi người.

Hiện tại tất cả mọi chuyện vẫn chưa lệch khỏi quỹ đạo.

Trần Trì vẫn chưa thích Thời Noãn, cũng chưa có khuynh hướng bạo lực cùng cực đoan, chỉ là cậu quá cô độc, là một thiếu niên yếu ớt, thiếu cảm giác an toàn.

"Muốn chơi cầu lông với mình không?"

Vương Đình nhìn thấy người khác chơi cầu lông, chân tay cũng ngứa ngáy theo.

Thời Ôn nhìn mặt trời, cảm thấy quá nóng, chưa tìm ra từ nào để cự tuyệt thì Vương Đình đã nắm chặt tay cô, làm nũng: "Chơi đi Tiểu Ôn!!!! Chúng mình chơi dưới bóng cây này nhé?"

Thời Ôn đành thoả hiệp: "Được thôi."

"Tiểu Ôn tốt nhất, chúng ta đi mượn vợt cầu lông thôi."

Vương Đình vừa cười vừa ôm Thời Ôn, bất chợt cảm thấy lạnh sống lưng.

Trần Trì cúi đầu đứng ở phía sau các cô, không một chút động tĩnh.

Không khí xung quanh cậu thật lạnh.

Thời Ôn theo tầm mắt của cô nhìn lại: "Cậu cũng muốn chơi cầu lông sao?"

Trần Trì gật đầu.

Thời Ôn chỉ vết thương của cậu, nhắc nhở: "Vết thương của cậu chưa khỏi. Nếu cậu chơi nó sẽ bị vỡ ra mất."

Cậu nhấp môi, không trả lời.

Vương Đình thấy bộ dáng cậu ngoan ngoãn, bắt đầu hoài nghi vừa rồi là do tóc cậu quá dài hay mình bị hoa mắt.

Bộ dáng này hoàn toàn không giống với bộ dáng muốn hù chết người vừa rồi đâu.

Hai người mượn vợt xong, lúc trở về đã thấy Trần Trì ngồi dưới gốc cây tùng, dáng vẻ cô đơn, không hoà nhập được với mọi người xung quanh.

Vương Đình có chút hụt hẫng, muốn nói rất nhiều nhưng cuối cùng chỉ nghẹn ra một câu: "Cậu ta rất kỳ lạ."

Thời Ôn cũng cảm thấy như vậy, nhin không được hỏi: "Rốt cuộc tại sao...các cậu không giúp cậu ấy?"

Trải qua thời gian dài tiếp xúc, cô cảm thấy Vương Đình là một cô gái rất có lòng, sẽ không bàng quang đứng nhìn mọi chuyện như vậy.

Vương Đình rồi rầm một chút, cuối cùng ra về thoải mái nói: "Mình có giúp chứ. Chính là vì giúp cậu ta mà trong lớp ngay cả một người bạn cũng không có."

Thời Ôn bất ngờ: "Tại sao?"

"Chuyện này nói ra rất dài. Cậu nhớ hồi trước mình từng nói tới hoa hậu giảng đường chứ? Chính là Tô Nhiễm của lớp một." Nhắc đến cái tên này, Vương Đình trợn mắt, mang theo chán ghét: "Mình lúc ấy mới làm lớp trưởng, tương đối nóng tính, mới nói việc Trần Tri bị bắt nạt cho giáo viên. Kết quả cậu ấy bị đánh nhiều hơn, mình còn bị chị em của Tô Nhiễm cảnh cáo, cuối cùng còn bị cô lập."

Vương Đình bĩu môi, nhẹ giọng: "Chỉ là cậu ấy bị đánh cũng không phản kháng, cũng không cảm ơn mình. Mình liền cảm thấy, ngay cả cậu ấy còn chẳng để ý, mình xen vào làm gì không biết."

Thời Ôn nhú mày.

Tô Nhiễm?

Bạn học thời sơ trung*?

(*tương đương với cấp hai bên Việt Nam)

"Còn có việc này nữa."

Vương Đình ghé sát vào Thời Ôn, mắt liếc về phía sân thể dục bên kia, một đám nữ sinh đang cổ vũ bóng đá.

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: "Cậu ấy sẽ không tức giận." □

Editor + beta: sellsell2610

Thời Ôn: "Có chuyện gì sao?"

Vương Đình nhỏ giọng: "Lần trước ở nhà vệ sinh, mình có nghe mấy người Tô Nhiễm nói xấu về cậu."

Thời Ôn kì quái hỏi: "Mình đắc tội gì với họ sao?"

Bởi vì cô tiếp xúc với Trần Tri?

Tinh thần bất quá của Vương Đình nổi lên: "Vì có rất nhiều nam sinh thích cậu đấy."

Thời Ôn:???

"Hơn nữa Tô Nhiễm cùng Thời Noãn vốn không ưa nhau, lại biết các cậu là chị em, thế nào cũng sẽ tìm cậu gây chuyện." Vương Đình lo lắng vỗ vai Thời Ôn: "Cậu đơn thuần như vậy, từ bề ngoài tới tính cách đều là người dễ bắt nạt."

Thời Ôn trầm tư.

Thấy cô không trả lời, Vương Đình ôm vai cô, cười nói: "Yên tâm đi, đến lúc đó mình sẽ bảo vệ cậu."

Thời Ôn cong môi cười.

Hai người nắm tay đi đến dưới gốc cây, nghe thấy tiếng động, Trần Tri vội vã ngẩng đầu lên.

Thời Ôn nhìn cậu cười, trêu ghẹo: "Bị thương đến nỗi không thể đánh cầu lông. Lần sau nhớ tự bảo vệ mình cho tốt."

Trần Tri hơi mất tự nhiên giật giật môi, không trả lời.

Vương Đình đi đến bên kia bóng cây, thấy Thòi Ôn vẫn còn nói chuyện liên tục giục: "Này, mình phát cầu đấy nhé!"

Thòi Ôn đứng ở vị trí đối lập chờ đợi.

Ánh mặt trời ngày hè xuyên qua cành cây chiếu vào trên người thiếu nữ, lập lòe bóng dáng cô gái nhỏ trắng trẻo sạch sẽ nhảy lên, khoe môi mang theo nụ cười sặc sỡ chói mắt.

Cầu lông được đánh tới, cô nhẹ nhàng nhảy lên đánh trả lại. Áo sơ mi trắng cùng váy màu đen vẽ ra độ cung tuyệt đẹp, miêu tả hơi thở của mùa hè.

Trần Trì cúi đầu, ánh mắt quét đến cánh tay bị thương của mình, tức giận liếm môi.

"Này...cẩn thận."

Thòi Ôn phát cầu, Vương Đình đỡ được, nhưng trong lúc đánh trả dùng lực có hơi mạnh, bị lệch hướng, quả cầu bay về nơi khác. Mắt thấy nó sắp rơi xuống đầu Trần Trì, Vương Đình sợ hãi kêu lớn.

Nhưng mà thiếu niên kia đầu cũng không thềm nâng lên.

Vài giây sau, quả cầu bay theo đường parabol, vũng vàng đáp trên đầu của Trần Trì.

Thòi Ôn cũng bị một màn này làm cho sững sờ.

Lúc này, Trần Trì mới hậu tri hậu giác ngẩng đầu lên, đáy mắt mang theo vẻ mê mang khó hiểu, trên đỉnh đầu đen tuyền lại điểm thêm màu trắng của quả cầu lông.

Thòi Ôn "phụt" một tiếng bật cười, đuôi mắt cong cong.

Vương Đình cầm theo vợt cầu lông chạy nhanh đến chỗ Trần Trì, nhưng sau đó cũng chỉ dám đứng sau lưng Thòi Ôn, sợ hãi nói: "Thật xin lỗi, tôi không cố ý."

Trần Trì không cảm xúc liếc cô một cái.

Cả người Vương Đình cứng lại, vội vàng ngậm chặt miệng.

"Cậu ấy sẽ không tức giận đâu." Thòi Ôn cười nói, giúp Trần Trì nhặt quả cầu lông xuống: "Tóc vẫn còn ướt."

Vương Đình tốt bụng nhắc nhở: "Bạn học Trần, hay là cậu đến thính phòng ngồi đi, không thì tôi sẽ lại đánh cầu vào cậu mắt, hơn nữa cậu vào đây tóc sẽ nhanh khô hơn."

Trần Trì biểu cảm lạnh lùng, không nghĩ muốn trả lời cô.

Thòi Ôn phụ họa: "Đúng vậy, cậu ngồi ở đây sẽ rất mệt."

Trần Trì cứng lại, vội lắc đầu: "Không mệt."

Thòi Ôn nghiêng đầu: "Cậu không phải còn muốn nuôi vốc đáng sao? Phơi nắng hấp thụ canxi, hơn nữa tóc cậu ướt như thế này, nếu không khô nhanh nhất định sẽ bị cảm."

Trần Trì...

Không có Trần Trì bên cạnh, Vương Đình đánh cầu đến vô cùng thoải mái. Thòi Ôn chơi cũng rất vui vẻ.

Thiếu nữ trẻ tuổi tùy ý rơi mồ hôi, cười đến sáng lạn, xinh đẹp mê hoặc lòng người.

"Này, mấy cậu thấy nữ sinh kia không?"

Câu lạc bộ bóng đá nghỉ giữa trận, quay trở lại thính phòng uống nước, nghỉ ngơi, vô tình nhìn thấy phía trước có nữ sinh đang chơi cầu lông vô cùng hứng thú.

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Đánh nhau □

Editor + beta: sellsell2610

Một nam sinh nghe vậy liền ngẩng đầu, cảm thán: "Nhìn kìa, chân rất dài, lại còn trắng nữa, trắng muốn phát sáng luôn."

"Lớn lên chắc còn xinh hơn nữa."

"Này, đó là học sinh chuyển trường của lớp tôi đây."

"Thật không? Vậy ông có phương thức liên hệ không? Chia sẻ cho anh em đi."

"Hừ, ông hiểu biết gì về cô ấy mà đòi làm quen?"

Một nam sinh khác có thâm ý mà nhướn mày: "Xinh thật, nhưng không hiểu sao mà chân vừa dài lại vừa trắng như thế nhỉ?..."

"Cmn, trong đầu ông toàn mấy cái suy nghĩ xấu xa gì vậy?"

"Tôi suy nghĩ xấu xa cái gì? Còn không phải ông tự bỏ não sao?"

"Này A Vinh, ông có biết phương thức liên hệ không? Chia sẻ cho anh em đi."

Các nam sinh mồm năm miệng mười, Lý Vinh chịu không nổi đành rút điện thoại ra: "Để tôi xem, hình như trong nhóm lớp có số điện thoại của cô ấy."

Mấy nam sinh ghé đầu vào xem, vừa mới click mở nhóm lớp, một bàn tay không báo trước cuớp lấy điện thoại.

Nghĩ là giáo viên, bọn họ có chút rụt rè ngẩng đầu, hoá ra lại là một nam sinh.

"Bạn là ai?" Có nam sinh chất vấn.

Lý Vinh nhận ra Trần Trì, từ trên ghế đứng lên: "Bạn làm gì vậy? Đưa điện thoại trả cho tôi."

Trần Trì nắm chặt điện thoại, cúi thấp đầu, chôn đầu cảm xúc.

Có nam sinh hỏi Lý Vinh: "Ai thế? Nhìn âm u giống quỷ vậy?"

Lý Vinh không muốn dây dưa với Trần Trì, giọng nói xa cách lại không kiên nhẫn: "Ở lớp tôi, đầu óc có chút vấn đề, hay bị người khác đánh. Này, mau đưa điện thoại đây."

Trần Trì không nhanh không chậm ngẩng đầu, gió thổi qua ghế dựa đủ màu sắc trong thính phòng, quần áo bay phấp phật.

Thiếu niên lộ ra gương mặt lãnh đạm, dưới ánh mắt trời âm áp, ngũ quan rõ ràng lưu loát, dáng người sạch sẽ, lại khó giấu khí tức lạnh lẽo.

Lý Vinh kinh ngạc, còn nghĩ cậu nhất định xấu đến dọa người nên mới để tóc mái dài, suốt ngày cúi đầu. Thoạt nhìn không có bộ dáng bị người khác khi dễ, thế nào lại có cảm giác cậu muốn đánh người?

Nam sinh bên cạnh nhìn Trần Trì neho neho mắt, bước lên một bước: "Bề ngoài cũng không giống thằng ngốc mà sao suốt ngày giả ngu vậy? Mau đem trả điện thoại lại đây, lát nữa bọn tôi còn phải đá bóng, không có thời gian đánh cậu đâu."

"Xinh thật, nhưng không hiểu sao chân lại vừa dài vừa trắng như thế nhỉ?"

Y như câu nói ban nãy của người nam sinh kia, ngay cả ngữ điệu cũng rất giống.

Trần Trì nhìn chằm chằm hắn, biểu tình âm lãnh, giống như khí lạnh dưới vực sâu. Cậu đột nhiên mỉm cười, không chút để ý lộ ra tàn nhẫn cùng hung ác, khác xa so với tính cách cô độc ngày trước.

Nam sinh bị cậu nhìn chằm chằm có chút chột dạ: "Bạn cười cái gì? Có cái gì buồn cười? Cậu..."

Trần Trì duỗi tay đưa điện thoại tới trước mặt bọn họ.

Nam sinh sửng sốt một chút, sau đó hừ một tiếng, đưa tay nhận điện thoại. Nhưng chỉ còn cách vài cm, điện thoại lại thẳng tắp rơi xuống đất.

"Cmn." Lý Vinh thấy vậy vội vàng cúi xuống nhặt, lại bị người khác đạp thật mạnh vào người.

Hắn ngã ra mặt đất, đau đến nhe răng trợn mắt, mở mắt ra đã thấy đồng đội đè ở trên người mình: "Đm ông làm cái gì vậy?"

Nam sinh kia cũng ăn đau, tức giận chỉ vào Trần Trì: "Cmn nó đá tôi."

Mấy người khác thấy anh em mình bị khi dễ liền đi lên.

Một nam sinh tiến lên túm chặt cổ áo Trần Trì, muốn nắm lấy tay cậu kéo đi. Còn chưa kịp chạm tới, cổ tay đã bị Trần Trì nắm lấy, sức lực vô cùng lớn, giống như có thể nghiền nát xương cốt. Nam sinh đau đến đỏ cả mặt.

Những người khác lập tức đi tới hỗ trợ.

Lấy nhiều chọi một, lại khó khăn lắm mới coi như thể lực hai bên ngang nhau, mấy nam sinh cảm thấy mắt mặt không chịu được, cho dù muốn đánh thắng cậu nhưng lực bất tòng tâm.

Sau lưng của Trần Trì giống như có thêm một đôi mắt, mặc kệ đánh thắng hay đánh lén đều không được. Cho dù có đánh trúng cậu, nhưng Trần Trì mi cũng không nhăn, giống như không biết đau, nhanh chóng đánh trả.

Ở xa, Thôi Ôn cùng Vương Đình đang tập trung chơi cầu lông, mắt nhìn thẳng, bên tai cũng không nghe ra tiếng động gì.

Mãi cho tới khi Thôi Ôn không đỡ được cầu.

Vương Đình vừa mệt vừa nóng: "Mệt quá mệt quá, mình muốn uống nước."

Thôi Ôn cũng mệt đến không thở được, gương mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, trên trán là một tầng mồ hôi. Uống nước cùng điều chỉnh hô hấp xong cô mới cảm thấy có chút kỳ lạ, học sinh trên sân thể dục đều đang tụ tập ở một chỗ.

Vương Đình cũng để ý thấy: "Bên đó có chuyện gì vậy? Hình như là ở thánh phòng."

Thôi Ôn sắc mặt khẽ biến đổi.

Thánh phòng?

Trần Trì đang ở đó.

Cây tùng cổ xưa chắn ngang tầm mắt hai người, Thôi Ôn nhấc chân chạy vòng qua cây tùng, bước chân hơi chậm lại.

Ở thánh phòng, các học sinh vây xem, các nam sinh muốn tiến lên nhưng lại không dám tới quá gần, giáo viên cũng nhanh chóng được gọi đến.

Khiến cho mọi chuyện trở lên nghiêm trọng như vậy, bởi vì đây là một trận đánh nhau tập thể.

Các nam sinh mặc đồng phục đá bóng đang vây đánh một nam sinh mặc đồng phục thường. Nam sinh bị kẹp bên trong, giống như cây táo biển, yếu ớt lại bất lực.

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: "Xử lý vết thương của cậu trước." □

Editor + beta: sellsell2610

Một màn này như đâm vào mắt Thôi Ôn, khiến cô đau nhói.

Các nam sinh đánh đến đỏ mắt, thiếu niên không biết tại sao thu hồi nắm đấm, để yên cho đám người xấu xé. Ai cũng nghĩ rằng cậu đã kiệt sức, chống đỡ không nổi. Xung quanh căn bản chẳng một ai có ý định tiến lên ngăn cản.

Mãi cho tới khi có một nam sinh bị người khác kéo tay, lực đạo va chạm mạnh, tay của nam sinh trực tiếp nện phải vai của người phía trước.

Vai của Thôi Ôn đau nhức, bị đẩy mạnh ra, thời điểm sắp ngã cô liền được người khác kéo lại.

Trần Trì không ngờ cô sẽ bắt cháp mà xông lên, thấy cô bị thương hai mắt liền biến đen, một tay nắm mạnh vào bụng của một nam sinh, một tay khác nhanh chóng kéo lấy cô.

Một loạt động tác nhanh chóng diễn ra, không một ai thấy rõ quá trình.

Hai người theo quán tính ngã xuống đất, Trần Trì căng eo, dùng sức trao đổi vị trí của hai người, đem cô bảo hộ vào trong lòng vô cùng cẩn thận.

Thời Ôn chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, cơ thể vô lực ngã xuống, lại không có bất kì một cảm xúc đau đớn nào. Dưới thân là một mảnh ẩm áp.

Cô mở mắt ra, nhìn Trần Trì.

Cô ngã vào trên người Trần Trì, khuỷu tay còn đè ở lồng ngực cậu. Ánh mắt hai người giao nhau, trên mặt cậu đầy những vết thương nhỏ vun, đáy mắt phản chiếu ánh mặt trời, như một viên lưu ly trong suốt.

Giáo viên thể dục đi tới, học sinh nhanh chóng tản ra. Lông mi Thời Ôn run rẩy, vội vàng đứng lên.

"Sao lại thế này?" Giáo viên thể dục của lớp một và lớp hai đều đến, nhìn thấy hiện trường hỗn loạn, không nhận được rống giận.

Không một ai hé răng.

Giáo viên thể dục giận tới sôi máu, sau vài giây mới trầm mặt: "Các em mau tới phòng y tế xử lý vết thương. Việc này tôi sẽ nói cho giáo viên chủ nhiệm, làm cho các em sáng mắt ra."

Nói xong, vẫy vẫy tay, ý bảo học sinh dìu mấy người bị thương về phòng y tế.

Vương Đình đứng trong đám học sinh, lúc này mới chạy đến giúp Thời Ôn dìu Trần Trì. Tay còn chưa chạm phải cậu, cậu đã nhanh chóng né vai, tránh sang một bên.

Vương Đình:???

Lại vươn tay muốn đỡ cậu lần nữa, không ngoài dự đoán, vẫn là nhanh chóng tránh đi, không cho cô đụng vào. Thấy Thời Ôn đỡ được Trần Trì, Vương Đình cũng không kiên trì nữa, cùng hai người đi đến phòng y tế.

"Đang yên đang lành sao lại thành thế này?" Thời Ôn lo lắng hỏi.

Khoé miệng Trần Trì bị bầm tím một mảnh, môi mỏng khẽ mở, lại đụng tới vết thương. Cậu lại không thể nói ra lời, cuối cùng đành lắc đầu.

Cảnh tượng vừa rồi nhìn thôi đã thấy đau, nói gì tới người trực tiếp trải qua. Thời Ôn trong lòng chua xót, không tiếp tục hỏi nữa, cầm chặt lấy tay cậu, thả chậm bước chân.

Đến phòng y tế, bác sĩ thấy nhiều người như vậy, trên mặt ai cũng xanh xanh tím tím, reu reo: "Lâu rồi phòng y tế không có náo nhiệt như vậy, mau ngồi đi."

Phòng y tế chỉ có ba bác sĩ, không thể lo liệu hết mọi việc.

Trần Trì trên người còn có vết thương cũ đang bắt đầu chảy máu, Thời Ôn muốn bác sĩ xử lý vết thương cho cậu trước nhưng Trần Trì lại không đồng ý, không chịu nhúc nhích.

"Xử lý vết thương của cậu trước." Trần Trì nhẹ nhàng chạm vào bả vai của cô, đáy mắt tràn đầy tự trách.

Thời Ôn thấy cậu lo lắng cho mình, cô cong môi: "Không cần, đừng nhẹ thôi, không có sao."

Trần Trì mắt đen không chớp, khí tức lại lạnh bức người.

Thời Ôn bắt đầu đi, tuy rằng có đau nhưng chưa đến mức chảy máu: "Chắc chỉ bị tím thôi. Về nhà tôi sẽ bôi thuốc."

Trần Trì liếm môi, lại nghĩ tới người đụng phải Thời Ôn, tay nắm chặt, rừ mắt che đi cảm xúc cuộn cuộn giống như bão tố.

Vương Đình nghĩ nghĩ: "Hay là để tôi xem cho cậu ấy?"

Trần Trì lập tức nhú mày.

Nhưng Vương Đình cũng không nhìn lại, nhanh chóng kéo Thời Ôn đến sau bức màn.

Bị đụng ở vai, muốn xem chắc chắn phải...cởi áo?

Mặt Trần Trì càng thêm đen.

Không lâu sau hai người đi ra.

Vương Đình thấy sắc mặt của cậu cực kém, không nhận được thản thục.

Cảm giác cậu rất quan tâm tới Thời Ôn.

Vương Đình xua xua tay, nhìn Trần Trì: "Không bị gì nặng cả, chỉ là bị bầm với sưng lên một chút."

Nói xong, cho rằng sắc mặt cậu sẽ tốt hơn, ai ngờ lại lạnh thêm.

Trước đây luôn cảm thấy cậu giống quý, đi đâu cũng không lưu lại hơi thở. Hiện tại cậu nhìn thật giống tử thần đi hù dọa người.

Thời Ôn lại không hề cảm thấy Trần Trì có chút bất thường nào. Bởi vì đời trước, cô đã thấy qua rất nhiều biểu tình như vậy của cậu rồi.

Cô cho rằng đây là cách cậu tự phòng bị đối với người mà cậu không quen biết.

Thời Ôn: "Mau đi băng bó vết thương đi."

Trần Trì không thích bác sĩ, nhưng lại nghĩ đến bả vai của Thời Ôn bị thương nên không thể giúp mình băng bó được. Không cam tâm tình nguyện đứng lên.

Ngược lại Thời Ôn lại ngại ngùng cả người, cô nghĩ rằng còn phải khuyên bảo cậu một lúc lâu.

Đời trước, cô từng hỏi Thời Noãn, vì sao không đưa cậu đi gặp bác sĩ mà phải tự tay băng bó? Thời Noãn nói, cậu không thích bác sĩ, thậm chí còn chán ghét.

"Cậu không cảm thấy kì lạ sao?" Vương Đình dán tại lỗ tai cô nói nhỏ: "Đám người Lý Vinh khi dễ Trần Trì, thế mà lại còn bị thương, hơn nữa bị thương không nhẹ."

Thời Ôn cũng nhận ra điều này, chỉ biết lắc đầu, rơi vào trầm tư.

Lúc cô bị ngã, chỉ lo nhìn đường dưới chân, thật sự không phát hiện ra cậu làm thế nào để vượt qua đám người đó giữ cô lại.

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: "Trần Trì, nếu không buông ra tôi sẽ không để ý cậu nữa." □

Editor + beta: sellsell2610

Bác sĩ giúp Trần Trì băng bó xong, tiếng chuông vào lớp cũng reo lên.

Trước khi đi, bác sĩ dặn dò: "Miếng vết thương không được dính nước, phải bôi thuốc hàng ngày, trên người của em có quá nhiều vết thương, tuổi còn trẻ thì phải biết quý trọng thân thể mình chứ."

Trần Trì giống như không nghe thấy, đi ra ngoài.

Thời Ôn cảm thấy, cậu đúng là không thích bác sĩ, có thể nói là sợ.

Tiết này là môn Toán học, Vương Đình rất sợ thầy Lý, lo lắng đến trễ sẽ bị phạt nên luôn mồm thúc giục hai người nhanh chóng trở về lớp. Lúc về tới phòng học, thầy Lý đã đứng trên bục giảng.

Ông nhìn ba người, hất cằm ra hiệu về chỗ ngồi, mắt liếc thấy Trần Trì bị thương liền khẽ thở dài.

Ngồi vào chỗ, Trần Trì lại bò ra bàn ngủ.

Hết tiết, đại biểu môn Toán đi xuống văn phòng, lúc trở về ôm theo một chồng sách luyện tập, hơi nâng giọng: "Lý Vinh, Trần Trì, chủ nhiệm gọi hai người xuống văn phòng. Thầy còn dặn tiết sau thầy có thể không lên, lớp trưởng quản lớp tự học."

Vương Đình ngẩng đầu từ trong đóng đề cương ôn tập lên, nháy mắt nói: "Ok."

Trần Trì vẫn còn đang ngủ. Thời Ôn lay lay cậu, cậu cũng chỉ giật giật người rồi lại tiếp tục chôn sâu đầu vào trong khuỷu tay. Thời Ôn thở dài, muốn gọi cậu thêm lần nữa thì bị Vương Đình cản lại.

Vương Đình cầm một quyển sách lên, đập xuống bàn của Thời Ôn vài cái.

Cả lớp đều bị chấn động, quay đầu lại nhìn. Thế nhưng Trần Trì vẫn chưa tỉnh lại.

Lý Vinh thấy Trần Trì vẫn vô tư ngủ, tức giận xông lên, muốn đập bàn của cậu.

"Cậu làm gì vậy?" Thòi Ôn thấy động tác của hắn thô lỗ, sốt ruột chạy tới, dùng sức lôi kéo tay áo của Lý Vinh, muốn kéo hắn ra ngoài.

Lý Vinh thấy Thòi Ôn giúp Trần Trì chống đối lại hắn, vừa khó hiểu lại vừa khó chịu: "Cậu quan tâm cái thằng điên này làm gì?"

Thòi Ôn không vui, nhũn mỳ: "Không có ai nói bạn học như thế cả."

Trần Trì chậm rãi mở mắt ra.

Trong mơ, khó khăn lắm cậu mới không mơ tới hang động tối đen kia. Ánh mặt trời sáng lạn, chiếu lên lưng của thiếu nữ. Cả người cô giống như được mạ một lớp kim quang nhu hoà, gương mặt trắng nõn nhiễm hồng, lông mi mềm mại tinh tế.

Cô dựa vào trong người Trần Trì, tay chống trên lồng ngực của cậu, thân thể mềm đến kỳ lạ...

Mở mắt ra, lọt vào trong tầm mắt chính là cánh tay trắng nõn giống như trong mộng kia. Nhưng lại đang lôi kéo đồng phục...

Đồng phục của nam sinh khác.

Đầu còn chưa hoàn toàn tỉnh táo, thân thể đã hành động trước. Trần Trì túm lấy cánh tay Thòi Ôn, đem cô kéo vào trong lòng, tay khác nhanh chóng đẩy mạnh nam sinh kia.

Lý Vinh lao đảo ổn định thân mình, há mồm liên mắng: "Trần Trì, mày bị điên sao?"

Trần Trì đẩy mắt là hàn khí, mặt mày một mảnh hung ác nhan hiểm, lạnh lẽo muốn kết thành băng.

Cho dù Lý Vinh ngày thường kiêu ngạo, nhưng trên người vết thương vẫn còn rất đau, lại nghĩ đến tiết thể dục Trần Trì tàn nhẫn như vậy, không mở miệng nói thêm câu nào nữa.

Người trong lồng ngực khẽ cử động, Trần Trì liền buộc chặt cánh tay, giống như muốn khảm sâu cô vào trong ngực của mình.

Tư thế ái muội vô cùng, Thòi Ôn đỏ mặt giấy dựa.

Vẫn còn đang ở trong lớp.

Cậu đang làm cái gì vậy?

"Trần Trì buông tôi ra."

Thòi Ôn chống tay lên ngực cậu đẩy, giọng nói vừa xấu hổ vừa buồn bực.

Trần Trì vừa mới tỉnh ngủ, ý thức không rõ ràng, chỉ biết làm theo bản năng, ôm cô thật chặt, không cho thoát ra ngoài.

"Cậu làm gì vậy." Thòi Ôn vung tay muốn đánh vào vai cậu, lại sợ chạm tới vết thương của cậu nên không dám dùng sức, tức đến hộc máu: "Mau buông ra, tôi không thờ được."

Vương Đình lúc này mới kịp phản ứng, chạy tới muốn kéo tay Trần Trì ra, nỗ lực bỏ qua biểu tình muốn giết người của đối phương.

Tiếp xúc xa lạ làm Trần Trì vừa chán ghét lại bực bội, cậu không muốn buông người vừa mềm vừa ấm trong ngực ra, cũng không muốn cô rời khỏi.

"Tôi nói các em dừng lại có nghe hay không hả?"

Là chủ nhiệm lớp.

Thòi Ôn hoàn toàn luống cuống, trong giọng nói mang theo nước nỡ: "Trần Trì, cậu mau buông tôi ra. Nếu không tôi sẽ không bao giờ để ý cậu nữa."

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Nói dối □

Trần Trì nghe vậy, hơi ngẩn người, sức lực trên tay cũng giảm bớt. Thời Ôn nhanh chóng thoát ra.

Thời Ôn tức giận cắn môi, cảm thấy vô cùng uỷ khuất, không hiểu tại sao Trần Trì lại cư xử kì lạ như vậy.

Khoé mắt cô hồng hồng, mũi nhỏ cũng nhiễm màu hồng phấn, Trần Trì cả người run rẩy, ngoài cảm giác hoảng loạn còn có một cổ cảm xúc điên cuồng xa lạ bắt đầu nảy sinh.

Cậu không muốn bất kì một người nào thấy được dáng vẻ này của cô.

Trần Trì vươn tay muốn kéo cô vào lòng mình, lại bị cô né tránh. Thời Ôn cúi đầu, liếc cũng không thèm liếc cậu một cái.

Vương Đình thay bọn họ hướng chủ nhiệm giải thích: "Thầy, các bạn đang chuẩn bị xuống văn phòng ạ."

Ngô Đông nhìn mấy người đứng sau, nghiêm mặt: "Em cùng Thời Ôn cũng xuống đi."

Vương Đình nghe vậy, giữ chặt Thời Ôn, kéo cô vòng qua người Trần Trì như tránh ôn thần.

Trên hành lang, Trần Trì vẫn lảo đảo đi theo hai người, tóc đen quá mắt, sắc mặt tái nhợt, nhìn không ra cảm xúc.

Vương Đình nhìn lại phía sau, quay sang vuốt tóc Thời Ôn, nhẹ trấn an: "Không sao đâu, đừng sợ."

Nói xong, không nhận được nhỏ giọng bồi thêm một câu: "Minh còn nghĩ Trần Trì thích cậu đấy."

Cả người Thời Ôn cứng đờ, không thể tưởng tượng hỏi: "Cái gì chứ?"

Vương Đình vỗ vỗ vai cô: "Yên tâm đi, bây giờ thì mình cảm thấy không phải rồi. Hồi này cậu ta giống như sắp siết chết cậu vậy."

Thời Ôn kinh ngạc lại mê mang: "Tư thế vừa nãy không á...Cậu nói vừa rồi là cậu ấy siết mình sao?"

Vương Đình bĩu môi: "Vừa rồi không phải là siết cậu rất chặt sao?"

Chóp chóp mắt, Thời Ôn liếm môi.

Vừa rồi cô còn cho rằng...đó chính là ôm.

Thật may còn chưa bị mọi người hiểu lầm, nếu không sẽ lại có tin đồn lung tung.

Trong văn phòng mở điều hoà mát lạnh, Thời Ôn vừa bước vào cửa đã cảm thấy lỗ chân lông của mình vui mừng mà duỗi ra, cô hơi rụt rụt cổ, đưa mắt nhìn xung quanh.

Có rất nhiều người ở đây, gồm mười mấy học sinh cùng ba chủ nhiệm lớp. Trong đó có hai chủ nhiệm lớp là nữ.

Mọi người đều đã đến đủ, giáo viên chủ nhiệm lớp 6 tay chống eo, nâng cao giọng: "Những ai hôm nay tham gia đánh nhau thì bước lên trước."

Mấy nam sinh ngượng ngùng xoắn xuýt đi lên.

"Tại sao lại đánh nhau?"

Không thấy ai nói chuyện, chủ nhiệm lớp 6 liền nhìn học sinh lớp mình.

Một nam sinh chịu không nổi khí tức mạnh mẽ của chủ nhiệm, lắp bắp nói: "Em..em cũng không rõ nữa...Là cậu ta..." Hắn chỉ Trần Trì: "Là cậu ta cướp điện thoại của bọn em."

Mọi người đem ánh mắt chuyển lên người Trần Trì, nhỏ giọng xầm xì bàn tán, chủ nhiệm hô im lặng mới bắt đầu yên tĩnh lại.

"Sao em lại cướp điện thoại của bạn học?"

Chủ nhiệm lớp sáu hỏi Trần Trì.

Trần Trì vẫn một mực cúi đầu, cảm thơn gầy, không rên một tiếng.

Ngô Đông nhìn thấy Trần Trì như vậy, mày hơi nhíu lại, không tiếng động thờ dài.

Thời Ôn lại nghĩ tới giáo viên môn Toán cũng từng thờ dài như vậy, ánh mắt hơi loé.

Ngô Đông chỉ chỉ mấy nam sinh học lớp sáu: "Tôi cảm thấy những học sinh mang điện thoại đến trường này cũng không đúng."

Mấy nam sinh sắc mặt trắng bệch.

Chủ nhiệm lớp sáu phản ứng lại, tức giận nói: "Mấy em dám mang điện thoại tới trường sao?"

Nam sinh nhìn Lý Vinh cầu cứu, cậu ta lại làm mặt quỷ, hần đành uất ức rút điện thoại từ trong túi quần ra.

Ngô Đông quay lại hỏi Trần Trì: "Sao em lại cướp điện thoại của các bạn?"

Trần Trì không nói gì, trong đầu chỉ toàn hình ảnh Thời Ôn khoe mắt hồng hồng.

Cô nhất định rất giận cậu.

Ngô Đông thấy Trần Trì không nói lời nào, sắc mặt ngày càng trắng, cuối cùng đành thở dài. Dù sao thì vẫn chỉ là một thằng nhóc chưa chín chắn.

"Trần Trì, nếu làm sai thì phải can đảm nhận lỗi. Còn nếu em không làm thì cũng phải nói ra tránh cho em bị phạt oan."

Lời nói của Ngô Đông làm Trần Trì tỉnh táo lại.

Cô ấy vẫn còn ở đây, nếu cô biết cậu đánh nhau...

Nếu như vậy, cô nhất định sẽ trốn cậu.

Ánh mắt Trần Trì trầm xuống, ngắn gọn phun ra hai chữ: "Nộp lên."

Mọi người đều sùng sốt.

Lý Vinh tức giận cười, nộp lên? Ai tin chứ? Bằng không nhất định đầu óc sẽ có vấn đề.

Nhưng mà, thật sự có người tin.

Là ba chủ nhiệm lớp.

Thời Ôn nhú mày.

Trần Trì không phải người thích lo chuyện bao đồng, có kho nói chuyện với cậu chưa chắc cậu đã phản ứng lại..

Vậy tại sao phải nói dối?

Ngô Đông vừa lòng gật đầu, lại hỏi: "Vậy ai đánh trước?"

Các nam sinh đồng thời chỉ Trần Trì: "Là cậu ta đánh trước."

Trần Trì sắc mặt không đổi, lạnh lùng phủ nhận.

Ép hỏi hỏi lâu, hai bên vẫn không ai chịu nhận. Hỏi người trong cuộc không được, Ngô Đông lại bắt đầu hỏi những người có mặt ở thánh phòng.

Theo lý thuyết, có cả năm lớp đều thể dục. Đáng lẽ ra như thế phải có rất nhiều người chứng kiến, nhưng đi hỏi một vòng cũng chẳng có ai đồng ý đứng ra nói sự thật.

Ngô Đông nhìn về phía đội thi đấu của Lý Vinh gồm mấy nam sinh: "Lúc ấy các em đang ở đâu? Làm cái gì?"

Các nam sinh nghe ngữ khí như đang thẩm vấn tội phạm của Ngô Đông, nhin cười: "Thầy, lúc ấy bọn em đang thi đấu trên sân, ai nấy cũng rất tập trung. Lúc đến thánh phòng nghỉ ngơi thì đã thấy họ đánh nhau rồi."

Ngô Đông: "Vậy lúc các em tới có nhìn thấy Trần Trì bị đánh hội đồng không?"

Các nam sinh không trả lời. Lúc họ đi tới đúng là thấy một đám người đánh đến hăng say. Nhưng dù thế nào cũng không thể bán đứng anh em..

Hỏi không ra kết quả.

Ngô Đông trầm mặc, lại nhìn về một góc, nữ sinh duy nhất chịu đứng ra nói. Ông nhớ rõ đã từng gặp qua nữ sinh này, thành tích học tập cũng rất tốt, tên là Tô Nhiễm.

"Em tới đây nói cho tôi biết, ai là người đánh trước?"

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Trần Trì Sinh □

Edit + beta: sellsell2610

Thời Ôn nhìn theo tầm mắt của Ngô Đông liền thấy được một nữ sinh rất đáng yêu, tóc buộc đuôi ngựa, không hề trang điểm, đôi mắt rất to, cánh môi màu hồng nhạt, xinh đẹp như búp bê.

Tô Nhiễm bước lên một bước, khẽ cắn môi, một bộ dáng vừa khó xử vừa sợ hãi.

Ngô Đông cổ vũ: "Đừng sợ, em mau nói sự thật cho mọi người biết đi."

Tô Nhiễm nhìn một bên mặt của Trần Trì, nhưng cậu chỉ nhìn chăm chăm ngoài cửa sổ, liếc cũng không thèm liếc cô ta một lần.

"Là cậu ấy đánh trước."

Âm thanh của Tô Nhiễm mềm mại, cô ta chỉ Trần Trì, sau đó nhanh chóng thu tay lại.

Ánh mắt của Thời Ôn cứng lại.

Sao có thể? Cậu không bị người khác đánh là đã tốt lắm rồi.

Suốt mặt nam sinh đường cong lãnh đạm, vẫn không chịu quay đầu lại.

Tô Nhiễm liếm môi, rừ mi, che giấu cảm xúc không cam lòng.

Đáp án may mắn hiển nhiên không nằm trong dự đoán của Ngô Đông: "Trần Trì? Em nói là em ấy động tay động chân trước?"

Trần Trì lúc này mới chậm rãi quay đầu lại, phủ nhận: "Không phải."

Tô Nhiễm cắn môi, đi đến bên cạnh cậu: "Minh đã thấy hết rồi, là cậu đánh bọn họ trước."

Nam sinh rừ mắt, rớt cục mới đem tầm mắt để trên người cô ta. Đôi mắt đen như mực, sâu như biển, nhìn mãi cũng không thấy đáy.

Cậu vẫn không nhớ ra cô ta là ai.

Tô Nhiễm dùng sức nắm góc áo, ngón tay trở lên trắng bệch.

Trần Trì rất nhanh rời đi ánh mắt, lại thấy Thời Ôn đang lo lắng cho mình, ánh mắt chợt loé, chậm rãi nói: "Một mình tôi có thể đánh bọn họ bị thương thành như vậy sao?"

Tức khắc mặt mấy nam sinh kia khó coi vô cùng.

Nhưng ngoại trừ người trong cuộc cùng với những người bằng quang chứng kiến từ đầu đến cuối, thì không một ai tin Trần Trì sẽ đem đám người Lý Vinh đánh thành như vậy.

Trần Trì rừ mắt, môi hơi nhấp: "Bọn họ đánh nhau với học trưởng, đánh thua thì tìm em trút giận."

Đám người Lý Vinh...

Lý Vinh xúc động muốn đánh người.

Lời này đúng là hoàn hảo tới nỗi một giọt nước cũng không lọt qua được, rất có logic, thuyết phục đến nỗi hần cũng sắp tin. Tên này đầu óc có vấn đề? Cmn ai nói tên này đầu óc có vấn đề lão tử liền đánh chết người đó.

Cuối cùng, mấy người Lý Vinh vì mặt mũi mà đành đồng ý cách giải thích của Trần Trì.

Đương sự đã thừa nhận, người chứng kiến cũng không chịu nói thêm điều gì. Cuối cùng chủ nhiệm lớp đành quy Tô Nhiễm muốn đổ oan cho Trần Trì vì sợ đắc tội với đám người Lý Vinh.

Chủ nhiệm lớp bắt đám người Lý Vinh xin lỗi Trần Trì, dù họ không muốn cũng bắt buộc phải làm, hơn nữa còn bị phê bình trước toàn trường để cảnh cáo không được tái phạm nữa.

Chủ nhiệm lớp sáu hận rèn sắt không thành thép, đa số những học sinh đánh nhau đều là học sinh lớp mình, liền tìm vấn đề khác để trút giận: "Các em đánh nhau với học trưởng nào?"

Lý Vinh trong lòng trợn trắng mắt, căn bản không có vị học trưởng nào có được không?

Mọi người: "Không nhớ được mặt, không biết tên."

Một đám người lần lượt kéo nhau ra khỏi văn phòng.

Mọi chuyện giống như đã kết thúc.

Nhưng Thôi Ôn vẫn rất lo lắng, sợ qua việc này đám người Lý Vinh sẽ coi Trần Trì như cái đinh trong mắt. Cô nhất định phải làm lớp phó kỷ luật mới có thể công khai giúp đỡ Trần Trì, cũng có giáo viên chống lưng.

"Haizzz.." Vương Đình về tới phòng học vẫn còn thờ dãi: "Cậu có nhìn thấy không? Trên người Trần Trì có rất nhiều vết thương, cả mới lẫn cũ đều có, làm sao mà cậu ấy có thể đánh lại đám người Lý Vinh chứ?"

Trong ngực Thôi Ôn cũng rầu rĩ, phát hiện Trần Trì còn chưa trở về lớp.

Lý Vinh cũng chưa quay lại, không phải bọn họ lại chặn cậu ở chỗ nào đó để gây sự rồi chứ?

Thôi Ôn thấy Ngô Đông còn chưa lên lớp, rồi rầm một chút liền chạy ra khỏi lớp học.

Ở chỗ rẽ, Trần Trì bị một người gọi lại, nhưng cậu đang vội vã quay lại lớp, không có ý muốn đáp lại người đó, coi như không nghe thấy tiếp tục đi.

"Trần Trì Sinh."

Bước chân Trần Trì khựng lại, cậu đứng im.

Lông mày Tô Nhiễm dần ra, có thể không nhớ rõ cô ta, nhưng chắc chắn nhớ cái tên này.

Tô Nhiễm chạy đến trước mặt Trần Trì, nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lên đánh giá cậu, cười nói: "So với một tháng trước, cậu càng ngày càng xấu tính."

Trần Trì rũ mắt, ánh mắt trống rỗng.

Tô Nhiễm nhìn cậu một chút, tự giễu: "Một tháng trước mình đã giới thiệu qua, cậu không nhớ sao?"

Trần Trì không có tâm tình muốn nhớ lại cô ta là ai, nhấc chân muốn đi.

Tô Nhiễm thấy cậu có ý muốn rời đi, trợn tròn mắt, ngăn cậu lại: "Cậu không tò mò mình là ai sao?"

Trần Trì lạnh nhạt phun ra hai chữ: "Tránh ra."

Tô Nhiễm đột nhiên bật cười: "Câu cửa miệng của cậu có vẻ vẫn không thay đổi nhỉ?"

Trần Trì ngẩn người.

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Chiếm Hưu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: "Cậu cảm thấy tôi ghê tởm sao?" □

Editor + beta: sellsell2610

"Trần Trì Sinh, mình tên Tô Nhiễm."

Tô Nhiễm đến gần cậu, thanh âm ngọt ngào mềm mại: "Bạn gái cũ của A Sí, Tô Nhiễm."

Trần Trì hơi khựng lại, sau đó trên gương mặt không có biểu tình gì bắt đầu buông lỏng.

Thấy phản ứng của cậu, Tô Nhiễm vừa lòng, nhếch miệng: "Cậu có biết không? Trong suốt một tháng cậu bị người khác khi dễ, mình nhìn cũng thấy đau lòng. Tuy không biết tại sao cậu lại trở nên như vậy, nhưng bây giờ thấy cậu trở lại như bình thường mình rất vui vẻ. Đứng ở trên đầu người khác lãnh ngạo bề ngễ mới là cậu chứ."

Trong khi cô ta đang thao thao bất tuyệt, Trần Trì đã khôi phục vẻ mặt lạnh nhạt, mắt đen sâu thẳm, giống như đang nhìn cô ta, mà cũng giống như đang

nhìn không khí.

Nụ cười trên mặt Tô Nhiễm hơi cương: "Trần Trì Sinh, mình biết rõ cậu là dạng người như thế nào. Vì vậy đừng tỏ ra không quen biết mình. Nếu không mình sẽ vạch trần cậu." Nói xong cô ta cười giảo hoạt, lộ ra một cái răng nanh.

Trần Trì nghĩ tới Thời Ôn, ánh mắt tối sầm vài phần: "Thử xem."

Thân ảnh nam sinh cao gầy, nhìn cũng không thèm nhìn, cứ thế đi thẳng.

Tô Nhiễm thu lại ý cười, nghĩ tới ánh mắt lạnh băng vừa rồi của cậu, dùng sức cắn môi.

Thiếu niên năm đó được mọi người vây quanh hâm mộ, bây giờ vẫn rất toả sáng. Chỉ là chẳng có một ai phát hiện ra, chỉ có cô ta biết, Trần Trì là người như thế nào.

*

Thời Ôn ở trước cửa nhà vệ sinh nghe được giọng nói của đám người Lý Vinh, cô cẩn thận núp vào góc tường.

Đơn giản là mắng Trần Trì.

Thời Ôn trong lòng hừ một tiếng, nhanh chóng xếp đám người này vào loại ý mạnh hiếp yếu, lấy nhiều khinh ít, tiểu nhân thích nói xấu sau lưng người khác.

Không tìm thấy Trần Trì, Thời Ôn cũng không dám ở lại quá lâu, sợ Ngô Đông tìm cô, tính toán một chút, tiếng chuông tan học đã vang lên.

Cả phòng học nhốn nháo, Thời Ôn sợ nhiều người không dễ đi, nhanh chóng chạy về lớp học.

Liếc mắt một cái đã thấy Trần Trì.

Cậu ghé vào trên bàn ngủ, chỉ để lộ ra một cái gáy.

Thời Ôn trở về chỗ ngồi mới phát hiện cậu không ngủ, lộ ra nửa bên mặt nhìn chằm chằm chỗ ngồi của cô, nhìn thấy cô trở về, mắt đen loé lên một chút, chậm rãi đứng dậy.

Cậu lẳng lặng nhìn cô, không nói gì.

Phòng học dần thưa người, Thời Ôn cũng muốn nhanh chóng ra ngoài vì còn có Thời Noãn đợi. Nhưng cô lại cảm thấy Trần Trì có chuyện muốn nói với mình.

Mãi cho tới khi người cuối cùng ra về, cậu mới giật giật thân mình. Sắc môi cậu nhạt nhẽo, mặt cũng trắng bệch, trên mặt còn có vết thương, thoạt nhìn rất tội nghiệp.

Cậu mở miệng, thanh âm rất thấp, khô khốc khàn khàn: "Xin lỗi..."

Thời Ôn ngẩn người, nghi hoặc nhìn cậu.

Tại sao lại xin lỗi cô?

Thời Ôn: "Cái gì?"

Trần Trì ngược mắt, biểu tình ủy khuất đáng thương: "Xin lỗi, không nên tự tiện ôm cậu..."

Thời Ôn lúc này mới hiểu cậu xin lỗi cái gì.

Cô cũng quên luôn chuyện này rồi.

Ôm?

Không phải Vương Đình nói đó là siết sao?

Thời Ôn có chút rối rắm, hồi lâu mới hỏi: "Vậy cậu là ôm hay là...siết tôi?"

Trần Trì:...

Cậu làm như vậy, giống siết người sao?

"Ôm."

Cậu khô quắt mà nhả ra một chữ.

"Hà?"

Nghe thấy từ "ôm" làm Thời Ôn hơi thất thần, phảng phất giống như có ngón tay chọc vào dây thần kinh mẫn cảm của cô.

Hình ảnh trong đầu đột nhiên rõ nét, bàn tay kia cầm lấy cổ tay cô, so với trong tưởng tượng của cô, tay cậu lớn hơn rất nhiều, mang theo cảm giác lạnh lạnh. Lực đạo cường ngạnh, nhưng trong lồng ngực lại rất ấm áp, còn có hương bạc hà trên người cậu, sạch sẽ mát lạnh...

Nhưng tại sao lại...ôm cô?

Trần Trì thấy cô nửa ngày không nói lời nào, rừ mi mắt, trong đáy mắt biến đen: "Cậu cảm thấy tôi rất ghê tởm sao?"

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: "Cậu muốn bức điên tôi sao?" □

Editor + beta: sellsell2610

Trong lòng Thời Ôn lộp bộp.

Sao tự dưng lại nói đến vấn đề này?

Thời Ôn: "Không đâu."

Cô nghĩ tới lần ở nhà cậu, cậu cũng hỏi: "Cậu chán ghét tôi sao?"

Tâm tư thật mẫn cảm.

Thời Ôn nhìn vào mắt cậu, ngữ khí chắc chắn: "Tôi sẽ không ghét cậu đâu. Tôi cảm thấy cậu rất sạch sẽ, tóc rất mềm, trên người luôn có mùi bạc hà, sao tôi lại ghét cậu được chứ?"

Nói xong, cô cong cong mặt mày, lộ ra tươi cười.

Trần Trì mắt đen giật giật. Thiếu niên gương mặt sạch sẽ lãnh đạm, cảm xúc không có một chút dao động, giống như một hồ nước không gợn sóng.

Nhưng Thời Ôn lại cảm thấy, cô có thể nhìn xuyên qua hồ nước ấy, nhìn thấy dưới đáy hồ có một con cá tràn ngập sức sống đang tung tăng bơi lội.

Đó là biểu hiện của việc cậu vui mừng.

Tức khắc Thời Ôn cũng cảm thấy tâm tình của mình tốt hơn hẳn.

Từ ngoài cửa sổ, gió nhẹ nhàng thổi vào, thổi loạn tóc của Thời Ôn, cô mím môi: "Chúng ta nên về nhà thôi."

Đột nhiên Thời Ôn phát hiện, trừ bỏ lần cậu mang vở ghi cho cô, cậu chưa từng mang balo tới trường.

Cô không tiếng động thở dài, muốn nói gì đó. Nhưng nghĩ hôm nay cậu trải qua nhiều chuyện như vậy, nếu cô còn lải nhải, khẳng định cậu sẽ thấy cô phiền phức.

Thời Ôn đeo balo lên vai, đẩy ghế vào trong gầm bàn, muốn đi ra ngoài cửa.

Đột nhiên tay áo bị kéo lại.

Cô quay đầu lại: "Có chuyện gì vậy?"

Thiếu niên hàm dưới banh ra, ngữ khí tràn ngập lên án cùng bất mãn: "Tại sao lại chạm vào cậu ta?"

Thời Ôn: "Hà?"

Trần Trì kéo kéo tay áo cô, nhú mi: "Giống như vậy."

Thời Ôn mờ mịt: "Có sao?"

Trần Trì nhìn chằm chằm cô, thấy mắt cô mờ mịt cùng mê mang, trong lòng khẽ nhúc nhích, muốn nói không nhớ rõ thì tốt, ai ngờ cô lại: "A" một tiếng, nói: "Tôi nhớ ra rồi, tại vì cậu ta muốn đánh cậu, động tác rất thô lỗ."

"Nhưng cũng không thể chạm vào cậu ta."

Trần Trì nói, tay vẫn còn cầm tay của cô, nghĩ đến lúc tỉnh lại thấy một màn kia, đến bây giờ vẫn còn cảm thấy chói mắt.

Trong đầu hình ảnh không ngừng phóng đại, ánh mắt Trần Trì trầm xuống, sóng ngầm cuộn cuộn. Cậu lấy tay áo của mình, bắt đầu chà sát tay của cô.

Thời Ôn ngây người: "C...Cậu đang làm cái gì vậy?"

"Tôi không thích cậu ta." Giọng nói của Trần Trì mang theo vài phần hàn ý.

Tay bị Trần Trì chà sát đến đỏ ửng, cô muốn rút tay về. Nhưng lại nghĩ đến lúc cô muốn tránh thoát khỏi ôm ấp của cậu, ngược lại cậu còn dùng sức ôm chặt hơn. Thời Ôn không giãy dụa, chỉ nhẹ nhàng nói: "Trần Trì, cậu niết đau tôi."

Động tác của Trần Trì dừng lại một chút, trong tay là bàn tay mềm mại không xương, làn da trắng nõn phủ màu hồng phấn, năm ngón tay tinh tế, cong cong như trăng non, khe hở các ngón tay cũng vô cùng sạch sẽ.

Cổ họng cậu căng thẳng, cảm xúc điên cuồng từ dưới đáy lòng tràn lên, rất muốn làm một cái gì đó. Nhưng sợ dọa tới cô nên đành liều mạng dè xúông.

Thời Ôn cảm nhận được cảm xúc khác thường của cậu, cho rằng cậu đang tự trách, muốn hoà hoãn không khí, đã nghe thấy thanh âm khàn khàn của cậu vang lên trên đỉnh đầu: "Cậu muốn bức điên tôi sao?"

Thời Ôn không kịp phản ứng: "Cái gì?"

Trần Trì cúi đầu, mắt nhắm nghiền, thanh âm trầm thấp: "Đừng chạm vào người khác."

*

Thời Ôn cảm thấy rất loạn.

Đột nhiên nhận ra, Trần Trì có vài chỗ rất khác với tưởng tượng của cô, thậm chí còn vượt xa.

Tính chiếm hữu của cậu quá mạnh.

Đối với bạn bè đã như vậy, sau này có bạn gái thì sao?

Khó trách.

Khó trách đời trước Thời Noãn cùng Quan Ngọc mập mờ với nhau, cậu sẽ trở nên điên cuồng như vậy, còn làm ra sự tình kia.

Thời Ôn vốn định uyển chuyển từ chối. Nhưng với tính cách này của cậu, chưa chắc nói một lần cậu đã nghe. Như vậy lại khiến cậu thêm đau lòng, chắc chắn cậu lại càng trở nên nhạy cảm.

Phải hướng dẫn từng chút một.

Thời Ôn vô lực thở dài, tạm thời đáp ứng: "Được rồi, không chạm vào người khác."

Trần Trì vừa nghe vậy, lập tức ngẩng đầu.

Đột nhiên Thời Ôn cảm thấy mắt mình nhất định bị loạn rồi.

Cậu vừa mới...cười sao?

Miệng cậu lên một độ cong nhạt nhẽo, không để ý chắc chắn sẽ không thấy, nhưng Thời Ôn vẫn nhanh mắt thấy được.

Một ý cười lơ đãng, ngũ quan tinh xảo khôi phục sức sống, trong trẻo sạch sẽ, cặp mắt đào hoa kia cũng nhiễm vài phần âm áp.

"Trần Trì, cậu cười lên nhất định rất đẹp."

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: "Mình có thể dạy cậu." □

Editor + beta: sellsell2610

Trong trường nổi lên tin đồn.

Có người nói cao nhị lớp hai có một nam sinh chuyển trường, tóc che mắt, suốt ngày cúi đầu, xung quanh âm khí dày đặc, giống như quỷ. Cũng không phải loại người gì tốt, thích bạo lực, đánh nhau rất lợi hại, là phần tử nguy hiểm.

Lời đồn lan truyền rất nhanh, chuyện nhảm bay đầy trời, không ít người còn thêm mắm dặm muối.

Không quá hai ngày, cửa sau của lớp hai thường có người cổ tình đi qua, làm như lơ đãng mà ngó vào xem xét.

Vương Đình muốn đóng cửa lại, nhưng Lý Vinh lại sống chết không cho.

Thiếu niên tóc che mắt được mọi người biết đến rộng rãi.

Đa số thời gian Trần Trì đều ghé vào trên bàn ngủ, mặc kệ những lời đàm tiếu rơi vào tai, cậu cũng không để ý.

Các nữ sinh thấy cậu thâm trầm, khí tức lạnh lẽo, đều tin lời đồn rằng cậu đánh người rất lợi hại. Nhưng các nam sinh nghe xong chỉ khinh thường cười nhạt một cái.

Nhiều học sinh thấy cậu đều chọn đi đường vòng.

Nhất thời, cả trường đều biết, cao nhị lớp hai có học sinh chuyển trường tóc dài đến mắt, tâm thần có chút vấn đề.

Giờ nghỉ trưa, Ngô Đông tới lớp học tìm Trần Trì, muốn khuyên cậu đem tóc mái cắt đi. Nhưng cậu chỉ nhắm hờ mắt, bộ dáng uể oải, không trả lời.

Thấy khuyên bảo không thành, Ngô Đông đành nói: "Nếu không tôi chỉ có thể gọi mẹ em tới."

Lúc ấy Thời Ôn đang giải đề hoá học, gặp bài khó cũng không suy nghĩ, nghiêng đầu nghe ngóng động tĩnh bàn bên cạnh, bút nghiêng một chút, một đường mực đen xoẹt qua công thức hoá học.

Vương Đình tò mò không chịu được, quay xuống giả thảo luận đề với Thời Ôn, mắt liếc tới Trần Trì, chạm phải ánh mắt lạnh lẽo của cậu, ngón tay phát run.

Từ trước tới nay cô chưa từng thấy biểu tình dọa người như vậy bao giờ. Nếu để cho những người không hiểu chuyện ngoài kia thấy, mọi việc nhất định sẽ bị phóng đại lên.

Vương Đình đẩy đẩy tay, ý muốn bảo cô nhìn Trần Trì.

Thời Ôn quay đầu, Trần Trì cầm banh chặt, môi mím thành một đường thẳng. Chỉ cần nhìn sườn mặt của cậu, cô cũng biết cảm xúc của cậu lúc này không tốt.

Thời Ôn cảm thấy rất tức giận với những người tung tin đồn vớ vẩn.

Cô cũng không muốn hiểu tại sao Ngô Đông lại tìm cơ "uy hiếp" cậu, đành tìm một lý do đơn giản: "Thầy, mắt cậu ấy không thể thấy ánh sáng quá mạnh."

Lời nói này hiển nhiên ngoài suy nghĩ của Ngô Đông: "Cái gì? Không thể thấy ánh sáng quá mạnh?"

Thời Ôn nhẹ nhàng gạt đầu.

Dùng dư quang nhìn, Trần Trì cũng đang nhìn cô.

Cô quay sang nhìn cậu, nhợt nhạt cong môi, không tiếng động trấn an cậu.

Ngô Đông: "Vậy phải làm sao bây giờ?" Ông thờ dài, nhìn Vương Đình: "Em để ý một chút, nếu có học sinh lớp khác tới đây dòm ngó nữa, em nói các em ấy về lớp, còn nếu nói không nghe thì gọi cho tôi."

Vương Đình đồng ý: "Vâng ạ."

Ngô Đông rời đi, Trần Trì lại nằm bò ra bàn.

Thời Ôn lo lắng nhíu mi, như mọi lần cậu nhất định sẽ nói chuyện với cô.

Gió mùa hạ thổi vào phòng học, sách luyện tập bị thổi lay động, tạo ra âm thanh thanh thuy.

Thời Ôn chóng cảm, lại nghĩ tới đề hoá học, đột nhiên nhìn đến Trần Trì.

Hoá học của Trần Trì rất tốt.

Đời trước, cậu chính là tự mình chế tạo ra thuốc nổ làm nổ trường học.

Cô có thể hỏi cách cậu cách làm, để cho cậu cảm nhận thành tựu được giúp đỡ người khác. Lại hướng dẫn cậu dùng thông minh của mình vào học hành, mới là có giá trị nhất.

Mắt Thời Ôn sáng lên, lấy bút chọc vào vai Trần Trì.

"Trần Trì."

Trần Trì động động đầu, tóc mềm mại tán loạn, chậm rãi ngẩng đầu lên.

"Đề này cậu biết làm không?" Thời Ôn đem sách luyện tập để trước mặt cậu, tùy tiện chỉ vào một đề.

Ánh mắt Trần Trì trở nên rõ ràng, đáy mắt phản chiếu hình ảnh đề cương môn hoá học.

"Không biết."

Thời Ôn buồn bực.

Chẳng lẽ, lúc này hoá học của Trần Trì còn chưa được tốt?

Nghe được động tĩnh phía dưới, Vương Đình quay lại, nhỏ giọng nói: "Cậu ấy đi học có bao giờ tinh táo đâu. Cậu hỏi bài không phải đang làm khó cậu ấy sao?"

Thời Ôn...

Cô cũng không nghĩ tới chuyện đó.

"Mình có thể dạy cậu."

Trong lúc hai người châu đầu ghé tai thì thầm, đột nhiên có một giọng nam chen vào

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Quỷ hút máu □

Editor +beta: sellsell2610

Hai người đồng thời quay đầu nhìn lại.

Là nam sinh ngồi cùng bàn với Vương Đình, mắt đeo kính, học hành rất nghiêm túc, đúng chuẩn mục tiêu ba tốt trong lòng giáo viên.

Vương Đình thấp giọng thỏ thẻ: "Sức hút của cậu đúng là vô địch đấy Tiểu Ôn. Cậu ấy chính là đại học bá, hiếm lắm mới được cậu ấy giảng bài cho đấy."

Thời Ôn muốn từ chối, thật ra đề kia cô biết làm. Nhưng vừa rồi cô lại hỏi Trần Trì cách làm, nếu giờ từ chối cậu ta, không phải làm cho cậu ta khó xử sao?

"Cảm ơn." Thời Ôn đem sách luyện tập qua: "Là đề số năm"

Sách luyện tập còn chưa kịp đưa đến tay học bá, đã bị người khác duỗi tay cướp mất.

Trần Trì tay nắm chặt sách, liếc vị học bá kia, nói: "Không cần."

Đỗ Khải Trình không nghĩ tới Trần Trì sẽ cướp sách đi, đẩy đẩy gọng kính, bất mãn nói: "Dù sao cậu cũng không..."

Trần Trì đem sách luyện tập để lên bàn, nhàn nhã vuốt thẳng bìa sách, không để ý đến cậu ta.

Thấy mình bị làm lơ, Đỗ Khải Trình sắc mặt hơi tái: "Sáng ngày mai phải nộp bài tập đúng giờ."

Trần Trì: "Được."

Mặt Đỗ Khải Trình đỏ lên, rõ ràng tức giận nhưng lại nghĩ tới lời đồn trong trường, cũng không dám nói gì, đành rầu rĩ quay lại tiếp tục học. Trần Trì vẫn vân đạm phong khinh, bắt đầu tìm sách vở trong ngăn bàn.

Vương Đình âm thầm đánh giá ba người một vòng, rụt rụt cổ, nhanh chóng quay trở về vị trí của mình.

Tình tay ba đáng sợ...cô có thể đổi chỗ ngồi hay không vậy?

Thật ra, xem kịch miễn phí cũng rất tốt.

Trần Trì tìm một hồi, cũng không tìm thấy sách của mình.

Cậu vươn tay tới chỗ Thời Ôn.

Lòng bàn tay hướng lên trên, làn da trắng trẻo, khớp xương rõ ràng.

Thời Ôn biết cậu muốn cái gì.

Cậu nhất định là tìm không thấy sách.

Thời Ôn hơi cong môi, muốn lấy sách hoá đưa cho cậu, chột khựng người lại.

Cậu...muốn học hoá học?

Học hoá học?

Là vì cô sao?

Nhận ra điều này, Thời Ôn lấy tay che mặt lại, trong lòng hồi hận dày đặc, tay cũng không ngừng niết mặt của mình.

Tại sao lại như vậy chứ?

Trời ơi.

Làm sao bây giờ???

Gương mặt trắng nõn bị niết nhanh chóng chuyển sang màu hồng phấn, Trần Trì nhìn thấy vết đỏ trên mặt cô, nhanh chóng kéo tay cô lại:

"Đừng, không được tự làm đau mình."

Trần Trì cau mày, ánh mắt hơi trầm xuống.

Thời Ôn không biện pháp suy nghĩ xem cậu nói gì: "Tôi nghĩ ra cách giải đề rồi."

Cô cúi tay muốn lấy lại sách luyện tập, trên mặt bỗng nhiên nóng lên. Lòng bàn tay của Trần Trì để lên vết đỏ trên má cô, nhẹ nhàng xoa.

Thời Ôn giật mình: "Cậu...cậu làm gì vậy?"

Trần Trì liếm môi, một tay kéo lại gáy của cô không cho cô trốn. Nháy mắt, khoảng cách của hai người được rút ngắn lại, xuyên qua khe hở giữa tóc mái của cậu, Thời Ôn nhìn thấy rõ hàng lông mi tinh mịn của cậu, nhẹ nhàng như cánh bướm.

Hô hấp dây dưa.

Thời Ôn khủng hoảng, nhanh chóng đẩy cậu ra. Cảm thấy mình dùng sức có hơi mạnh, đầu óc xoay chuyển, tận lực làm cho giọng mình trở nên mềm yếu đáng thương: "Ngại quá, cổ...cổ của tôi đau."

Giọng nói của thiếu nữ vốn mềm mại ấm áp, cố tình giả bộ đáng thương lại càng thêm câu nhân. Truyền vào trong tai Trần Trì, giống như chạm vào dây thần kinh nào đó, trực tiếp châm ngòi tư duy của cậu, khiến cậu tê tê đại đại.

Trần Trì không để ý, đem tay chuyển tới sau cổ của cô.

"Đau chỗ nào?"

Trong lòng bàn tay là làn da tinh tế nhẵn nhụi, ấm áp mềm mịn, còn có mạch đập nhảy lên.

Trần Trì nhin không được ấn xuống động mạch chủ của cô, cảm nhận được dòng máu lưu động, đẩy lòng một trận ngửa ngáy.

Tim đập cùng nhịp.

Khi Thời Ôn phát hiện tay cậu sau gáy mình, liền cảm thấy hết nói nổi, ý của cô không phải như vậy, cậu thế nào mà lại suy diễn tài tình như thế?

"Không phải, ý của tôi không phải vậy, mà là..."

Cô quét qua mắt cậu, chạm phải một đôi mắt sâu không thấy đáy, giống như đêm khuya ở Biển Đen, không tĩnh lặng như ngày thường mà sóng ngầm kích động, có thể bạo phát mỗi ngày.

Ngón tay Thời Ôn run rẩy, không không chế được suy nghĩ miên man.

Tại sao lại có ánh mắt này?

Giống...quý hút máu...

Rất giống...quý hút máu.

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: "Chúng ta xem chung." □

Editor + beta: sellsell2610

Thời Ôn hơi do dự, nói lại một lần nữa.

"Trần Trì, cổ của tôi đau."

Trần Trì rũ mắt, nhìn lông mi của cô chớp động như cánh bướm, thấp giọng hỏi: "Đau chỗ vừa rồi sao?"

Cô nhẹ nhàng thở ra: "Không phải vậy, mà là, nâng cổ lâu sẽ đau."

Tuy không vui nhưng Trần Trì vẫn buông tay vì sợ cô đau.

Lực đạo của cậu buông lỏng, Thời Ôn nhanh chóng lui lại, hít thở dồn dập, vuốt nhẹ lồng ngực.

Doạ chết cô rồi.

Cô vừa nghĩ ngợi lung tung cái gì vậy?

Sao có thể như vậy chứ?

Đúng rồi, hoá học.

Thời Ôn: "Cậu mau đưa sách hoá học cho tôi đi."

Trần Trì nhìn sách hoá học, lại liếc đến Đỗ Khải Trình ngồi bên trên.

Loạt xoạt vài nét bút, Đỗ Khải Trình xoay người, trong tay còn cầm một tờ giấy, sợ Trần Trì cướp lấy, vội đứng lên phóng tới trên bàn của Thời Ôn.

Thời Ôn rũ mắt nhìn đến.

Là đáp án của đề thứ năm.

Trần Trì: "Cái gì vậy?"

Thời Ôn bị ngữ khí lạnh băng của cậu dọa sợ.

Một chân của cậu chống lên bàn Thời Ôn, chân dài bày ra ưu thế, hoàn toàn ngăn chặn lối trở lại chỗ ngồi của Đỗ Khải Trình.

Đỗ Khải Trình muốn chen qua, nhưng lại không dám làm cản, lo sợ chọc giận Trần Trì.

Giăng co một lát, cậu ta mới cắn răng nhả ra: "Là kết quả."

Trần Trì nhìn chăm chăm cậu ta, cảm xúc khó chịu bắt đầu lên men, chỉ muốn dùng một tay tổng cổ cậu ta ra ngoài.

Nhưng cô vẫn đang nhìn.

Lòng Đỗ Khải Trình chợt lạnh, nghĩ đến mấy lời đồn gần đây, liền cảm thấy đầu mình hồng rồi mới xúc động đi trêu chọc Trần Trì.

Chỉ là không ngờ rằng, ngay sau đó, cậu lại thu chân lại.

Đỗ Khải Trình không dám lí giải tại sao cậu lại dễ dàng bỏ qua như vậy, sợ cậu sẽ đổi ý liền nhanh chóng chạy về chỗ ngồi.

Vừa ngồi xuống, đằng sau đã vang lên tiếng động nhỏ.

Trần Trì vo tờ giấy đáp án kia thành một cục, lư loát ném vào thùng rác.

Thời Ôn nhìn đến sừng sốt.

Tuy rằng chỉ trong nháy mắt, nhưng cô vẫn có thể cảm nhận được lãnh lẽo cùng lệ khí từ trên người cậu toát ra.

Bởi vì tính chiếm hữu cao, nên không muốn người khác dạy học cho cô? Hay là ảo não do không giải được đề hoá học?

Dù thế nào cũng không nên để cậu có cảm xúc cực đoan như vậy

Cô khều khều Vương Đình, nhẹ giọng hỏi: "Trần Trì với đại học bá kia trước đây từng có xích mích sao?"

Vương Đình tròn mắt: "Minh cảm thấy như vậy rất bình thường."

"Hả?"

"Trần Trì như vậy mới là bình thường, đối xử với cậu mới là bất bình thường."

"Có ý gì chứ?"

"Chính là chỉ đối xử tốt với cậu thôi ấy."

Có phải không?

Thời Ôn nhú mày.

Đó còn không phải vì cô đối xử với cậu tốt sao?

Lông mày của cô nhanh chóng giãn ra.

Bởi vì cô thật tâm tốt với cậu, nên cậu mới không phòng bị đối với cô, coi cô trở thành bạn tốt.

Mà đối với những người khác, cậu luôn lấy xa cách để bảo vệ chính mình. Có lẽ đây là phương thức cậu giao tiếp với mọi người.

Khó trách, vẫn luôn cô độc một mình.

Nếu để cho cậu biết không phải ai cũng xấu xa, có thể cậu sẽ mở rộng lòng chịu kết bạn với mọi người. Đến lúc đó cậu sẽ hiểu rằng một người có thể có nhiều bạn, như vậy tính chiếm hữu của cậu sẽ không mạnh như bây giờ, cũng không còn cố chấp nữa.

Đỗ Khải Trình nhìn trên bàn Thời Ôn rồi lại nhìn Trần Trì, biết cậu đã ném tờ giấy vào thùng rác. Cậu ta giận nhưng cũng không dám nói gì, chỉ lắp bắp: "Cậu...cậu..cậu..."

Trần Trì lười phản ứng cùng cậu ta, duỗi tay đưa sách cho Thời Ôn.

Thời Ôn còn mãi suy nghĩ về việc giúp cậu hoà nhập với cuộc sống, chưa kịp lấy lại tinh thần.

Căn bản chưa kịp cầm lấy, đã bị cậu một lần nữa cướp đi.

Thời Ôn rồi rầm "Tôi còn phải học, cậu mau đưa sách cho tôi."

Trần Trì nghiêng đầu, chăm chú nhìn cô: "Chúng ta xem chung."

Thời Ôn...

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: "Trừ cậu, tôi không muốn xem chung với ai cả." □

Editor + beta: sellsell2610

Ánh mắt của Vương Đình đảo quanh hai người, sau đó mở miệng: "Vậy cậu dùng sách của tôi đi."

Thời Ôn hoàn toàn hết chỗ nói.

Vấn đề ở đây không phải là ai dùng sách của ai.

Trần Trì không để ý cô, đứng lên bê bàn kê sát vào bàn của Thời Ôn.

Thời Ôn bị dọa nhảy dựng, vội ghé vào trên bàn, tay để ở mép bàn ngăn cản cậu.

Mặc kệ thế nào cậu cũng phải học hoá học, hai người xem chung một quyển không được sao?

Thời Ôn: "Tôi cảm thấy hai người xem chung một quyển sách rất bất tiện."

Mặt Trần Trì không có biểu tình: "Trừ cậu, tôi không muốn xem chung với ai cả."

Vậy cậu cũng đừng dùng nữa.

Thời Ôn nghĩ thầm.

Vương Đình nghe được lời này, lại nghĩ đến chuyện lúc trước đưa Trần Trì đến phòng y tế, cô muốn dìu cậu, lại bị cậu "lơ đãng" né tránh vài lần, bây giờ nghĩ lại, chắc chắn là lúc đó cậu cố ý.

Như vậy có nghĩa là...cậu ghét cô sao?

Vương Đình cảm giận bất bình, đảo mắt lại thấy biểu cảm sống không còn gì luyến tiếc của Thời Ôn.

"Sao cậu lại có biểu cảm này vậy?"

Thời Ôn vô lực lắc đầu.

Thế này thì gọi cái gì là trọng sinh chứ?

Cô cái gì cũng không biết, làm thế nào để bày mưu tính kế, cứu vớt tương lai đây?

Thời Ôn ủ rũ: "Tôi không học hoá học nữa. Tôi rất ghét hoá học."

Động tác của Trần Trì dừng lại, một tay chống lên bàn nhìn cô, qua một lúc lâu mới mở miệng: "Chờ tôi học xong sẽ dạy cậu."

Giọng nói từ tính trầm thấp, trong câu nói là nhẹ nhàng ôn nhu.

Nhất thời, Thời Ôn quên phản bác.

*

Nếu đã như vậy, mọi chuyện tới đâu cô sẽ ứng phó tới đó.

Hoá học của Trần Trì rất tốt, đời trước có thể tự chế bom. Nếu để thiên phú mai một đi thì thật đáng tiếc.

Thời Ôn quyết định, sẽ hướng dẫn cậu sử dụng thiên phú về hoá học để làm việc tốt.

Buổi tối, Thời Ôn ngồi trên bàn học, viết một chiến lược "Thay đổi kế hoạch."

Đêm dài, cô mệt mỏi duỗi eo, nằm úp trên giường.

....

"Tiểu Ôn chưa chết."

"Ba mang mẹ con con rời khỏi nơi này đi..."

"Là do nam sinh kia làm."

"Nam sinh đó có bệnh tâm thần.."

"Ba---đen đỏ."

"A a a!!!"

Thời Ôn đột nhiên bừng tỉnh.

Trong phòng tối đen, tay Thời Ôn run rẩy mở đèn đầu giường, ánh sáng ôn hoà lan tràn trong phòng, cô mới điều chỉnh lại hô hấp, chậm rãi định chỉ run rẩy.

Động xe, thủy tinh vỡ, mùi xăng, mùi máu tươi...

Đời trước, ở màn đêm u tối tịch mịch, cảm giác sắp chết giống như bị chặt mọi hô hấp của Thời Ôn, khiến cô thở không nổi.

Cô vui đầu vào gối, liều mạng hô hấp, giống như sợ qua giây tiếp theo không khí sẽ biến mất.

Thời Ôn không ngủ được.

Phòng của cô nằm ở hướng nam, cô kéo bức màn ra, ngồi ở bên cạnh lẳng lặng nhìn đường chân trời phía xa, đã có lập loè vài tia sáng phá đi bóng đêm.

Cô suy nghĩ rất nhiều thứ, lại giống như không nghĩ về cái gì.

Chỉ là cảm thấy, còn sống thật là tốt.

Cho nên, Trần Trì, cậu cũng phải sống tốt.

*

Một ngày nhiều mây, ánh mặt trời thưa thớt, không khí không quá nóng, thỉnh thoảng còn có gió nhẹ nhàng phe phẩy.

Bước vào phòng học, Thời Ôn chỉ liếc mắt đã nhìn thấy Trần Trì.

Cậu ghé vào trên bàn học, tóc đen mềm mại, sườn mặt sạch sẽ thanh tú.

Từ lúc Thời Ôn nói "học sinh phải đến lớp đúng giờ", cậu mỗi ngày đều đến sớm, có khi còn sớm hơn cả cô.

Chỉ có điều không thay đổi đó là, cậu đến lớp liền ngủ.

Thời Ôn nhẹ nhàng đem ghế dựa kéo ra.

Thời Ôn mở sách tiếng anh, bắt đầu an tĩnh học từ mới.

Không lâu sau, cô phát hiện bàn bên cạnh có tiếng động. Theo bản năng nhìn qua, thấy cậu vẫn còn buồn ngủ, bộ dáng điệu ngoan vô hại.

Thời Ôn mỉm cười, nhẹ giọng nói: "Buổi sáng vui vẻ."

Thiếu niên cầm tờ giấy trên tay, tay còn lại vói vào trong ngăn bàn sờ soạng một hồi, sau đó để lên bàn của Thời Ôn.

Là một cái điện thoại di động, màu đen.

Giống với điện thoại của Thời Ôn từ kiểu dáng tới kích cỡ, chỉ khác là của cô là màu trắng.

Trần Trì nằm lại trên bàn, chỉ lộ ra một bên mắt, giọng nói có chút khàn cùng lười biếng: "Số điện thoại."

Thời Ôn chớp mắt: "Mới mua sao?"

Không có mặt khẩu, hình nền cũng là mặc định, không có quá nhiều phần mềm.

Trần Trì thấp giọng "Ừ." một tiếng.

Thời Ôn cong mi cười: "Trùng hợp thật đó, điện thoại của cậu giống hệt tôi."

Trần Trì nhìn chăm chăm cô không nói chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: "Cậu đang làm nũng sao?" □

Editor + beta: sellsell2610

Còn chưa có số điện thoại của ai cả.

Thời Ôn nhập số điện thoại của mình vào, nghĩ cậu chắc hẳn chưa biết tên của mình, liền lưu là "Thời Ôn".

"Được rồi." Lưu xong, Thời Ôn lại chỉ vào Vương Đình: "Cậu có muốn số điện thoại của lớp trưởng không? Nếu trong lớp có chuyện gì có thể hỏi cậu ấy."

Vương Đình vừa đến, đang ăn dở bánh bao, nghe thấy lời này của cô thiếu chút nữa mắc nghẹn.

Trần Trì không chút suy nghĩ, lãnh đạm nhả ra hai chữ: "Không cần."

Thời Ôn quyết tâm để cậu mở lòng, để cậu kết bạn với nhiều người hơn.

"Cậu nghe tôi đi, nhờ có chuyện gì mà tôi không nghe điện thoại được, cậu cũng có thể gọi cho cậu ấy mà."

Giọng nói của cô ôn nhu mềm mại, giống như đang dỗ dành cậu.

Trần Trì xóc xóc lông mi, nghĩ đến bộ dáng giọng nói mềm mại của cô khi xấu hổ, theo bản năng trả lời: "Cậu đang làm nũng sao?"

Thiếu niên mặt mày mát lạnh, trong mắt lóe qua tia tà khí.

Thời Ôn đang muốn nói, nghe cậu nói vậy thì ngơ ngẩn.

"Cái gì?"

Trần Trì dời mắt, sắc mặt nhìn không ra biểu cảm: "Cảm thấy, giọng nói của cậu mà làm nũng nhất định sẽ rất êm tai."

Thời Ôn:???

Thời Ôn đỏ mặt.

Phảng phất giống như bị thổi khí nóng vào tai, từ vành tai dần dần lan lên trên mặt. Cô nghẹn một bụng không biết nói cái gì, đành quay mặt đi.

Cậu sẽ không chủ động kết bạn cùng người khác.

Đối với mọi người tất cả đều là lãnh đạm thờ ơ, nếu không phải cô chủ động, khẳng định cậu ngay cả một người bạn cũng không có.

Hiện tại có cô làm bạn, nhưng tính chiếm hữu của cậu lại rất lớn. Cậu lại không biết bảo trì khoảng cách, dù gì cô cũng chỉ là một nữ sinh.

Trần Trì nhìn thấy vành tai của cô phấp phồng, ánh mắt hơi tối.

Rất giống thạch lựu.

Thật muốn sờ.

Cảm thấy hơi nóng trên mặt đã giảm bớt, Thời Ôn mới nhận ra mình chưa trả điện thoại cho cậu.

Nhanh chóng để lên bàn cậu rồi thu tay lại, một câu cũng không nói, cũng không biết nói cái gì.

Trần Trì thấy mặt cô vẫn còn chút hồng, môi khẽ câu lên một độ cong rất nhỏ, rất khó phát hiện. Nhận lấy điện thoại, đem tên cô trong danh bạ đổi thành:

"Ôn Ôn."

*

Tiết hoá học.

Thời Ôn một bên nghe giảng, một bên chú ý tới động tĩnh của Trần Trì.

Cậu không ngủ, tay chống cằm, tay áo tuột xuống lộ ra một đoạn cổ tay trắng trẻo thon gầy.

Cậu nghiêng đầu, thỉnh thoảng nhìn bảng đen, lại nhìn về sách vở của mình. Biểu tình nhạt nhẽo không thú vị, thi thoảng không kiên nhẫn nhíu mi. Giống với bộ dáng của Lý Vinh có tiền lại thích ăn chơi trác táng.

Thời Ôn không biết có nên thờ phào nhẹ nhõm hay không.

Cậu không thích hoá học, như vậy sẽ không giống như đời trước, tự mình nghiên cứu bom làm nổ trường học.

Nhưng nếu cậu không học hoá học, thiên phú cứ như vậy bị mai một cũng rất đáng tiếc.

Hơn nữa cậu hoàn toàn không biết tự lo cho bản thân, trên người nhiều vết thương cũng không chịu xử lí lại thích tắm rửa, chế độ ăn uống nghỉ ngơi hỗn loạn. Nhà cậu tuy có tiền, nhưng lại mặc kệ cậu sống một mình, cậu sinh bệnh cũng không quan tâm.

Thời Ôn đề huyết thái dương, cảm thấy rất đau đầu, nhin không được gãi đầu.

"Sao vậy?" Trần Trì liếc thấy cô như vậy, liếm môi, nhanh chóng giữ tay cô lại.

"Không hiểu bài sao?"

"Để tôi dạy cho cậu."

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: "Vậy tôi có được cậu khen thưởng cái gì không?" □

Editor + beta: sellsell2610

Thời Ôn:?

Cậu chịu học hoá học?

Trần Trì thấy cô chần chừ không trả lời, buông tay cô ra, rũ mắt: "Cậu không tin tôi?"

Thời Ôn cũng không biết nên phản ứng thế nào.

Thiếu niên bộ dáng uy khuất khổ sở, giống như bị người mình để ý không tin tưởng mình.

Thời Ôn giải thích: "Tôi không có không tin cậu."

Trần Trì quét mắt nhìn Đỗ Khải Trình ngồi phía trước, nói: "Vậy sau này cậu sẽ hỏi bài tôi sao?"

Chợt thấy tóc của cô có chút loạn, cậu tự nhiên nâng tay, giúp cô vuốt thẳng xuống.

Cả người Thời Ôn cứng đờ.

"Các em coi tôi là không khí à?" Giọng nói lạnh lẽo ngay gần bên tai.

Thời Ôn cả người hốt hoảng.

Mờ mịt lại vô thố.

Hoá học lão sư cảm thước sắt đứng ngay sau lưng hai người.

Thời Ôn nhanh chóng rút người, né tay của Trần Trần Trì.

Hoá học lão sư...

Không phải ông vẫn còn đang trên bục giảng viết đề bài sao?

Tay Trần Trì rơi vào khoảng không, nhấp môi, nhàn nhạt nhìn người đi tới, không nhanh không chậm thu lại tay.

Hoá học lão sư thấy đáng về này của Trần Trì, tức giận nói: "Các em cho rằng ngồi ở cuối sẽ không ai để ý sao? Tôi nói cho các em biết, tôi đã thấy hết rồi. Hai em mau đứng lên cho tôi."

Trong đầu Thời Ôn loạn một đoàn.

Các ý nghĩ không tốt quay cuồng trong đầu, làm lòng cô nóng như lửa, nhưng chân tay lại lạnh băng.

Cô ngoan ngoãn đứng lên, nỗ lực duy trì bình tĩnh, suy nghĩ xem nên giải thích thế nào.

Trần Trì lại không đứng lên.

Cả lớp đều quay lại nhìn, không ai biết chuyện gì xảy ra, chỉ ôm tâm tình xem kịch.

Vương Đình cùng Đỗ Khải Trình ngồi trên đầu đã nghe hết chuyện của bọn họ, trong lòng thầm cầu nguyện.

Hoá học lão sư nổi tiếng với "Chia rẽ uyên ương", không biết có phải do không lấy được vợ mới như vậy không, đặc biệt ghét học sinh yêu đương.

Thấy Trần Trì không phản ứng, ông càng tức giận.

Cũng mặc kệ Ngô Đông lúc trước từng dặn dò mình về tình trạng của Trần Trì.

"Sao? Giáo viên gọi còn ngồi đấy?"

Sắc mặt Trần Trì lãnh đạm.

Thời Ôn nôn nóng, dùng khẩu hình nói chuyện, ý bảo cậu đứng lên.

Cậu nhìn thấy, mới ung dung đứng dậy.

Sắc mặt hoá học lão sư hoà hoãn vài phần, mở miệng chỉ trích: "Không coi ai ra gì, yêu sớm đã không nói, còn dám ở trong tiết của tôi động tay động chân."

Ông càng nói càng thấy mình có lý, giọng cũng nâng cao: "Các em trong mắt còn có thầy giáo, còn có quy định của nhà trường không?"

Các bạn học nghe được liền châu đầu ghé tai, xì xào bàn tán.

Thời Ôn cảm thấy khổ sở vô cùng.

Rõ ràng cô không có nói chuyện yêu đương mà.

Tuy rằng, tuy rằng hàng động có chút mập mờ, nhưng cũng không thể nói trước mặt nhiều người như vậy.

Từ nhỏ đến lớn Thời Ôn trong mắt giáo viên đều là một học sinh tốt, một cô gái ngoan ngoãn.

Chưa từng có ai đối xử với cô như vậy.

Cô nghe được ông ta nói vậy, trước nay chưa từng nghĩ chuyện này sẽ xảy ra trên người mình.

Thời Ôn càng nghĩ càng cảm thấy mất mặt, còn đặc biệt uỷ khuất.

Trần Trì vẫn luôn không mặn không nhạt, vốn định chờ ông ta lải nhải xong, trong lúc nghiêng mắt lại nhìn thấy mũi nhỏ của Thời Ôn phiểm hồng.

Nữ sinh rũ rập, lông mi ướt át, mũi nhỏ hồng hồng, ngón tay kéo chặt góc áo trở lên trắng bệch.

Tâm Trần Trì tròng xuống.

Cậu chuyển mắt nhìn hoá học lão sư vẫn còn đang mãi trách cứ, đáy mắt kết băng:

"Em vừa mới làm gì?"

Hoá học lão sư nghe vậy, tức muốn học máu, chỉ Trần Trì rồi lại chỉ mình: "Em hỏi tôi? Ngay cả mình vừa làm gì còn không biết sao?"

Trần Trì: "Không biết."

Ông ta tức đến bật cười, thước sắt trên tay gõ gõ vào bàn học của Trần Trì: "Tôi thấy rõ em vuốt tóc của em ấy."

Mọi người trong lớp ồ lên.

Thước sắt của ông ta chuẩn bị chỉ vào Thời Ôn.

Trần Trì nhìn thấy vậy, nhanh chóng ngăn lại.

Hoá học lão sư không nghĩ được cậu sẽ động thủ, tay cầm không chắc, thiếu chút nữa rơi xuống đất, thước sắt trong tay cộm lên làm ông ta ăn đau một phen.

"Em...em đúng là vô pháp vô thiên. Dám ra tay với cả thầy giáo. Em có được gia đình dạy dỗ đàng hoàng không hả?"

Trần Trì không hề chớp mắt nhìn chăm chăm ông ta, miệng lưỡi đậm mạc rõ ràng: "Em giúp bạn ấy nhặt sâu xuống."

Hoá học lão sư không biết nên giận hay nên cười, há mồm muốn phản bác, nhưng ngay cả một chữ cũng không nói được.

Nghĩ lại, cũng có thể là thật, hành động lúc đó có thể nói là như vậy.

Chính là ông ta có mười mấy năm kinh nghiệm dạy học, bầu không khí lúc đó của bọn họ hoàn toàn không giống với "bất sâu" bình thường.

Trần Trì thờ ơ lạnh nhạt: "Hiệu trưởng vừa mới đi qua."

Hoá học lão sư đột nhiên ngẩng đầu: "Cái gì?"

Trong lớp vang lên tiếng cười, chính là kiểu quá buồn cười nên không nhịn được.

Hoá học lão sư nhanh chóng phản ứng, sợ hiệu trưởng sẽ quay lại, ho khan một tiếng, làm bộ làm tịch: "Các em mau thảo luận bài đi. Còn hai em ngồi xuống."

Thời Ôn mê mang ngồi xuống.

Vừa rồi, là Trần Trì sao?

Nói dối cũng không chớp mắt một cái, chính là Trần Trì?

Người như vậy sẽ không kết bạn được?

Lừa đại một người cũng được...

Thời Ôn nghĩ vậy, lại cảm giác có người nhéo ngón út của cô.

Cô xoay đầu lại, cảm xúc trong đáy mắt không chút nào che giấu.

Trần Trì nhìn biểu tình kì quái của cô, không đoán được cô đang nghĩ gì, trong lòng rối rắm.

Vừa rồi hẳn là không dọa cô sợ đi?

Thời Ôn rũ mắt nhìn, thế mà cậu vẫn còn dám nhéo tay cô.

Không sợ thầy giáo nhìn thấy sao?

Thời Ôn hất tay cậu ra, Trần Trì nắm không chặt, mà Thời Ôn cũng không khống chế lực đạo.

Tay Trần Trì hất ra, "Đồng" một cái, va vào góc bàn.

Nghe thôi đã thấy đau.

Thôi Ôn bất ngờ.

Người trong lớp học lại lần nữa quay xuống, hai người trở thành tiêu điểm.

Thôi Ôn không rảnh để ý ánh mắt bọn họ. Trong mắt chỉ có mu bàn tay của Trần Trì đang chảy máu.

Còn bị nứt một vết sẹo.

Hoá học lão sư thấy lại là Trần Trì cùng Thôi Ôn, nhú mày: "Lại là hai em, đừng có ảnh hưởng tới người khác học tập. Nếu còn có lần nữa thì lên trên bảng đứng cho tôi.

"Cậu không sao chứ..." Hô hấp của Thôi Ôn run rẩy, giờ tay lên: "Thầy, Trần Trì cậu ấy bị thương, có thể đưa cậu ấy xuống phòng y tế được không ạ?"

Hoá học lão sư mày nhú chặt, đi tới chỗ hai người: "Không phải vừa rồi vẫn tốt sao?"

Nhìn thấy Trần Trì thật sự bị thương, mày giãn vài phần, lại để ý cậu có rất nhiều vết thương trên người, mới nhớ tới lời dặn của Ngô Đông, sắc mặt ngay lập tức biến đổi.

Ông lắc đầu, chỉ vết thương của Trần Trì: "Mau xuống phòng y tế xử lý đi."

Dáng người hoá học lão sư to béo, đứng ở cạnh bàn cậu, vừa vịn che hơn nửa người của Thôi Ôn.

Trần Trì cảm thấy ông ta rất chướng mắt.

Thôi Ôn thấy sắc mặt của Trần Trì không tốt, nói: "Thầy, để em đưa cậu ấy đi. Khả năng cậu ấy không biết phòng y tế ở đâu."

Hoá học lão sư nâng mi: "Em đưa em ấy đi?"

Thôi Ôn gật đầu.

Ông ta hừ một tiếng: "Em cảm thấy tôi sẽ đồng ý? Không có khả năng, Đỗ Khải Trình, đưa Trần Trì xuống phòng y tế."

Thôi Ôn vẫn ôm lòng thuyết phục ông ta: "Thầy, để em đưa cậu ấy đi là được rồi."

Cậu không thích bác sĩ.

Nếu là Đỗ Khải Trình dẫn cậu đi, khẳng định cậu sẽ không cho ai chạm vào mình.

Hoá học lão sư ngữ khí kiên quyết: "Không nói nhiều. Đỗ Khải Trình, mau đưa Trần Trì đi."

Nghe được ông ta nói vậy, bút trên tay của Đỗ Khải Trình cũng run rẩy rơi xuống.

Cậu ta?

Để cậu ta dẫn Trần Trì đi?

Cậu ta có thể bình an mà quay về sao?

Nhưng mà, những lo lắng của Đỗ Khải Trình hoàn toàn dư thừa, bởi vì mặc kệ hoá học lão sư có nói gì, Trần Trì đều bất động, đầu cũng không nâng lên, coi ông ta như không khí.

Vương Đình vẫn luôn ở bên cạnh hóng hớt, hóng đến thập phần say mê. Nghĩ muốn giúp cậu một chút, nhưng lại nghĩ tới mấy lần trước, đành ngồi im.

Cuối cùng, hoá học lão sư thấy vết thương của cậu ngừng chảy máu, cũng mặc kệ cậu.

Chờ ông ta quay trở lại bục giảng, Thôi Ôn ném cho Trần Trì một tờ giấy.

Trần Trì thấy tờ giấy, nâng mắt lên, tờ mờ mờ ra, một hàng chữ sạch sẽ thanh tú.

[Nhanh đi xử lý đi. Không sẽ bị nhiễm trùng mắt.]

Ở một bên Thôi Ôn không thấy, Trần Trì kéo kéo khoé miệng.

Cậu lấy bút ra, viết vào, đưa trả cho Thôi Ôn.

[Vậy tôi có được cậu khen thưởng cái gì không?]

Thôi Ôn...

Cô vì muốn tốt cho cậu, muốn cậu đi xử lý vết thương, cậu còn muốn phần thưởng?

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: "Trần Trì, chúng ta là bạn." □

Editor + beta: sellsell2610

Không thể lúc nào cũng chiều theo ý cậu.

Bản thân bị thương thì phải tự mình xử lý, mà không phải để cô thúc giục mới chịu băng bó.

Thời Ôn đem giấy đề ở góc bàn, không để ý cậu, nghiêm túc nghe giảng.

Trần Trì thấy cô không để ý đến mình, tìm lung tung trong học bản cũng không thấy một mẫu giấy nháp, dứt khoát xé một tờ giấy trong sách giáo khoa mà cậu không biết tên.

Viết xuống, lại ném qua bàn cô.

Dư quang, Thời Ôn nhìn thấy rõ ràng động tác của cậu.

Thấy cậu trực tiếp xé sách lịch sử để truyền giấy cho mình, ấn đường nhíu chặt.

Thời Ôn không kiên nhẫn mở ra, bên trong là hai chữ đơn giản.

[Phần thưởng].

Thời Ôn viết lại cho cậu hai chữ.

[Không có.]

Trần Trì xoạt xoạt vài nét bút, viết xuống vài chữ.

[Vây không xử lý.]

Thời Ôn...

Dù gì cũng không phải cô bị thương, uy hiếp cô làm gì chứ?

Cô mới không thèm để ý.

Cũng chỉ là một vết thương nhỏ, mặc kệ cậu muốn xử lý hay không cũng không phải chuyện của cô.

Trần Trì thấy cô thờ ơ không phản ứng, mày nhíu chặt, trong lòng ầm ầm bất an.

Cô thể nhưng không lo lắng cậu bị thương. Đợt trước, chỉ cần cậu bị thương, cô sẽ đau lòng, dịu dàng băng bó vết thương cho cậu.

Bây giờ, cô lại không quan tâm.

Trong lúc Thời Ôn cho rằng cậu muốn nói gì đó, cậu chợt quay đầu, giọng lên:

"Thầy, em muốn xuống phòng y tế."

Thời Ôn không nghĩ tới cậu sẽ tự nguyện đi, có chút ngạc nhiên chớp chớp mắt.

Hoá học lão sư đang nói đến phần trọng điểm bài học, bị cắt ngang đương nhiên không vui: "Cái gì? Sao vừa không đi? Mau đi đi rồi về."

Trước bao nhiêu con mắt của mọi người, Trần Trì đứng lên, đi ra khỏi lớp.

Thiếu niên dáng người cao gầy, đồng phục đơn giản, lè loi phập phồng.

Thời Ôn có chút hụt hẫng.

Có vài nữ sinh bắt đầu xì xào bàn tán.

"Trên người cậu ta lúc trước có rất nhiều vết thương không xử lý, mình còn tưởng cậu ta không biết đau. Có lẽ vết thương này tuy nhỏ nhưng chắc chắn rất đau đi."

"Có thể sao? Những vết thương trước kia của cậu ta còn không nặng à?"

"Đừng nói nữa, nghĩ lại đều thấy sợ."

"Mà cậu nói xem, Trần Tri cùng Thời Ôn rốt cuộc có quan hệ gì? Mình cảm thấy Thời Ôn đối với cậu ta khá tốt, lần trước Thời Ôn còn dìu cậu ta vào phòng y tế, lần này Trần Tri còn bắt sâu cho Thời Ôn."

"Mình cảm thấy bọn họ không có gì đâu. Hai người bọn họ không phải người cùng thế giới. Thời Ôn nhiều nhất chỉ là thương hại cậu ta."

Hai nữ sinh châu đầu ghé tai nói chuyện, sắc mặt Thời Ôn nhàn nhạt.

Thương hại?

Không phải người cùng một thế giới?

Ánh mắt Thời Ôn hơi loé, có phải Trần Tri cũng nghĩ như vậy, sợ cô thấy cậu phiền nên mới chủ động đến phòng y tế.

Mãi cho đến khi hết tiết học, Trần Tri cũng chưa quay lại.

Thời Ôn nhịn không được, muốn đi tìm, lại bị Vương Đình giữ lại.

Vương Đình ôm tâm tư hóng hớt ghen cả một tiết, nhỏ giọng hỏi: "Chuyện của cậu với Trần Tri là sao vậy?"

Thời Ôn không có tâm tình tám chuyện: "Làm gì có chuyện gì chứ."

Đang chuẩn bị đứng dậy, lại bị giữ chặt.

"Thôi đi, mình cùng Đỗ Khải Trình ngồi trên tuy không nhìn được nhưng cũng nghe được đấy."

Thời Ôn quay đầu nhìn Vương Đình, thấy cô đang cười rất gian xảo: "Nghe được cái gì?"

Ý cười của Vương Đình sâu thêm vài phần, mang theo ý tứ khác, khẽ dương mi: "Cậu để cho cậu ta xoa đầu cậu..."

Thời Ôn!!!

Cô theo phản xạ có điều kiện, nhanh chóng phản biện.

"Không có phải như cậu nghĩ đâu."

Thời Ôn nghiêm trang nói, muốn giải thích, nhưng lại không biết phải giải thích như thế nào.

Dù sao mọi chuyện cũng không phải như Vương Đình nghĩ.

Vương Đình bày ra một bộ dáng "cậu đừng nói dối": "Tiểu Ôn, mình muốn nói lại. Theo như mình thấy, lần trước Trần Tri không phải ghì cậu, mà là ôm."

Thời Ôn hoảng loạn.

Không tự chủ được nghĩ đến cái ôm kia.

"Chỉ là mình cảm thấy, ờ nói như thế nào nhỉ? Trần Tri đối xử với người khác thì lạnh như băng, đối với cậu thì lại nóng bỏng như sa mạc. Hơn nữa tính chiếm hữu cũng rất lớn...Mình thấy, cậu nên cẩn thận một chút." Vương Đình vừa nói, vừa rút cổ lại: "Cậu đã nghe tin tức về việc bạn trai nghi bạn gái có người mới, liền giết bạn gái rồi tự sát chưa? Thật đáng sợ. Hơn nữa Trần Tri u ám lạnh lẽo như vậy, cậu..."

"Đừng nói nữa." Thời Ôn nhú mày, nhàn nhạt nhìn cô, gằn ra từng chữ: "Trần Tri không phải người như vậy."

Nói xong, cô đứng dậy, đi thẳng ra khỏi lớp học.

Bước chân của cô hỗn độn, suy nghĩ cũng loạn.

Cảm thấy có gì đó không đúng.

Ở chỗ rẽ nhà vệ sinh, Thời Ôn nhìn thấy Trần Trì, bước chân mới chậm lại.

Thời Ôn thu nhỏ bước chân, không đến gần, nhìn mấy nam sinh đang vây quanh Trần Trì - chính là những nam sinh hôm đó ở phòng ăn kiểm chuyện khi dễ cậu.

Thời Ôn còn chưa kịp tiến lên ngăn cản, đã có một nữ sinh nhanh chân lao ra.

Thời Ôn nhận ra, đây chính là nữ sinh duy nhất ngày đó ở văn phòng đứng ra làm chứng cho việc Trần Trì là người động thủ trước.

Lông mày Thời Ôn nhăn lại, giấy tiếp theo liền giãn ra.

Nữ sinh chạy đến trước mặt Trần Trì, dang tay chắn phía trước cậu.

"Đường Thạc, đủ rồi."

Đường Thạc nhìn thấy Tô Nhiễm, biểu tình thô bạo trên mặt nhanh chóng hoá tươi cười, lại thấy cô ta đang che chắn cho Trần Trì, nháy mắt liền trở nên dữ tợn.

"Tiểu Nhiễm, cậu che cho nó làm gì?"

Tô Nhiễm cắn môi, đáy mắt nhiễm nước, thanh âm run rẩy: "Đường Thạc, đừng làm khó cậu ấy nữa. Cậu hiểu lầm Trần Trì rồi, lúc trước cậu ấy không có làm cho mình khóc."

Đường Thạc chỉ Trần Trì: "Không phải nó làm?"

Tô Nhiễm lắc đầu: "Thật sự không phải. Đạo này mình bị chuyện này làm cho bất an, còn hay gặp ác mộng."

Đường Thạc cũng không quan tâm nhiều như vậy, chỉ lo an ủi người trước mắt: "Tiểu Nhiễm, đừng sợ, mình không khi dễ nó nữa. Mình làm vậy không phải để trả thù cho cậu sao?"

Tô Nhiễm tỏ vẻ không tin, khuôn mặt nhỏ khẽ nhăn lại.

Đường Thạc ho khan vài tiếng, muốn ở trước mặt người trong lòng tỏ ra hào phóng, nhìn Trần Trì nói: "Người anh em, về sau không gây chuyện với cậu nữa, chuyện lúc trước tôi xin lỗi. Về sau nếu có chuyện gì cứ nói, chúng tôi sẽ giúp cậu."

Ngoài miệng thì nói như vậy, nhưng trong lòng khinh thường mắng Trần Trì là đồ nhu nhược.

Lại quay sang trấn an Tô Nhiễm: "Tiểu Nhiễm đừng sợ, nếu lần sau còn gặp ác mộng thì cứ gọi cho mình."

Tô Nhiễm do dự gật đầu.

Thời Ôn trốn sau tường, không nghe được bọn họ nói gì, nhưng nhìn sơ qua có lẽ Trần Trì sẽ không bị khi dễ.

Vì vậy, nữ sinh kia thật sự là do sợ Lý Vinh nên mới khai sai sự thật sao? Nhưng không phải cô ta quen biết mấy nam sinh khó chọc này à, vậy mà còn sợ Lý Vinh?

Chắc hẳn là không muốn mấy nam sinh này giúp, nhìn tên cầm đầu có vẻ thích cô ta.

Thời Ôn nghĩ kỹ, tâm buông lỏng, còn có chút biết ơn nữ sinh kia.

Mấy nam sinh đi rồi, Tô Nhiễm thu lại vẻ yếu ớt.

Nam sinh phía sau từ đầu đến cuối đều cúi đầu, không nói lời nào.

Tô Nhiễm quay người lại, nhìn mi: "Nếu bọn họ muốn đánh cậu thì cậu cũng để yên cho đánh sao?"

Trần Trì như cũ không phản ứng.

Tô Nhiễm: "Vậy mà mình còn tưởng Trần Trì Sinh kiêu ngạo lãnh đạm đã quay trở lại rồi đây."

Trần Trì chậm rãi ngước mắt lên.

Tô Nhiễm đối diện với mặt cậu, đột nhiên hoảng sợ. Thiếu niên mặt mày không có một chút sinh khí, đôi mắt trống rỗng bức người.

Trong lòng cô ta khẽ run, nghĩ tới cái gì đó, trong giọng nói không còn tia trách cứ nữa: "Trần Trì Sinh, mình biết cậu vì tự trách mới tra tấn bản thân cậu thành như vậy, muốn bản thân cậu sống không thành chết. Nhưng cái chết của A Sí không liên quan đến cậu, cậu không cần..."

Cô ta bỗng nhiên dừng lại, bởi vì hơi thở xung quanh Trần Trì đều thay đổi, ánh mắt như dao găm cứa vào da thịt cô ta.

Tô Nhiễm tự ý thức được mình nói sai, muốn cứu chữa, lại nghe được cậu lạnh lùng phun ra một câu.

"Cô không có tư cách nhắc tới cậu ấy."

"Cách tôi xa một chút." Cậu nói, con ngươi đen nhánh: "Cũng cách xa cô ấy một chút, đừng có đi theo chúng tôi."

Sắc mặt Tô Nhiễm trắng xanh.

Cậu phát hiện.

Trần Trì không thèm liếc cô ta một cái, xoay người rời đi. Tới chỗ ngã rẽ thân mình chợt cứng lại.

Thời Ôn dựa vào tường, hơi cúi đầu.

Trần Trì đầu ngón tay run rẩy, ngữ khí cũng khó nén được sợ hãi: "Sao cậu lại ở đây?"

Thời Ôn nghe thấy giọng nói của cậu liền ngẩng đầu: "Vì lo cho cậu."

Trần Trì thấy sắc mặt cô có chút khó coi, trong lòng căng thẳng, hỏi: "Gặp chuyện gì không vui?"

Khoé miệng Thời Ôn giật giật, không muốn nói.

Mấy nam sinh kia đi rồi, cậu còn ở lại nói chuyện với nữ sinh kia. Thời Ôn chưa từng thấy cậu tiếp xúc với ai lâu như vậy.

Cuối cùng Thời Ôn vẫn hỏi: "Cậu quen cô gái vừa rồi sao?"

Trần Trì nghe cô hỏi vậy, biết cô không nghe được cuộc nói chuyện, đáy lòng buông lỏng, lắc đầu phủ nhận: "Không quen."

Thời Ôn không cho là như vậy: "Vậy vừa rồi quen."

Trần Trì không hiểu lời này của cô có ý gì, lại thấy cô nhìn lại mình.

Thời Ôn chỉ chỉ tay cậu: "Cậu còn chưa xử lý vết thương?"

Trần Trì thấy cô vừa sốt ruột vừa bất mãn.

Cô vẫn lo lắng cho cậu.

"Không thích bác sĩ."

Rõ ràng là sợ bác sĩ.

Nhưng cô không vạch trần.

Thời gian nghỉ còn 10 phút.

Thời Ôn lấy một hộp sơ cứu, hai người đi đến rừng cây nhỏ.

Từ lúc Trần Trì không tự tiện tháo bỏ băng gạc, vết thương trên người cậu đã trở nên tốt hơn. Thời Ôn phát hiện năng lực tự chữa lành của cậu mạnh hơn người khác.

Cô điều chỉnh lực đạo, chuyên tâm xử lý vết thương.

"Trần Trì, chúng ta là bạn."

Miếng vết thương được băng bó một nửa, Thời Ôn đột nhiên nói.

Trần Trì hơi ngước mắt, suy nghĩ xem từ "bạn" cô nói có ý tứ gì.

Thời Ôn thả chậm âm thanh, ngữ điệu chân thành: "Cho nên tôi đối xử tốt với cậu đều là thật."

Không phải bởi vì thương hại.

Trần Trì gật đầu.

Cậu biết.

Thời Ôn thấy thế, nhẹ nhàng thờ ra.

"Vì vậy, cậu không cần tự ti, cũng không cần để ý những người rảnh rỗi thích đặt điều."

Trần Trì không biết tại sao cô lại nói như vậy, chỉ im lặng gật đầu.

Từ trước tới nay cậu chưa từng để ý những người đó.

Thời Ôn quán nốt một vòng băng gạc cuối cùng, buông tay, lại tiếp tục nói: "Tôi không biết trước kia cậu có bạn hay không, nhưng tôi muốn nói cho cậu biết, một người có thể có rất nhiều bạn. Một người bạn chân chính không ai có thể cướp đi được."

Cho nên, tính chiếm hữu đừng có cao như vậy.

Thời Ôn: "Quan trọng nhất chính là, nam nữ khác biệt. Cho dù là bạn tốt hay bạn vô cùng thân, cũng nên bảo trì khoảng cách thích hợp."

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: "Bởi vì cậu." □

Edit + beta: sellsell2610

Thời Ôn nói xong, cũng không chờ cậu trả lời lại.

Trần Trì mặt vô biểu tình mà nhìn cô, thoát nhìn sắc mặt không tốt lắm.

Thời Ôn bị cậu nhìn có chút giật mình, nghĩ lại vừa rồi cô cũng không có nói cái gì quá đáng, sao trên mặt cậu lại có biểu tình này?

"Trần Trì?"

Cô nhẹ giọng gọi.

Trần Trì động động tròn mắt, rốt cuộc mở miệng.

"Vì cái gì?"

Cái gì vì cái gì?

Thời Ôn khó hiểu nói: "Bạn bè cũng phải biết giữ khoảng cách, nam nữ khác nhau."

Trần Trì theo sát nói: "Chúng ta không giống vậy."

Thời Ôn:...

"Tôi là nữ, cậu là nam, đó là khác biệt."

"Vì cái gì?"

Thời Ôn thật sự không biết nên giải thích thế nào để cho cậu hiểu: "Dù gì chúng ta nam nữ khác biệt không thể tùy tiện đụng chạm vào nhau, bị người khác nhìn thấy không có tốt."

Ánh mắt Trần Trì trầm xuống: "Cậu sợ ai nhìn thấy?"

Thời Ôn: "Rất nhiều người, nếu để lão sư nhìn thấy, hiểu lầm gì đó rồi gọi cho ba mẹ chúng ta thì sao?"

Trần Trì nhàn nhạt trả lời: "Ba mẹ tôi sẽ không để ý."

Thời Ôn:...

Trần Trì lại tiếp tục nói: "Vừa rồi cậu bảo tôi không cần để ý ánh mắt của người khác."

Thời Ôn: "Đúng vậy...không phải, chuyện này không giống chuyện đó."

Trần Trì: "Lúc trước cậu nói cậu không ghét tôi."

Thời Ôn rồi đến độ muốn khóc: "Tôi từng nói qua, nhưng hai chuyện này căn bản không giống nhau."

Trần Trì nâng mi: "Vậy không thành vấn đề."

"Cái gì không thành vấn đề?"

"Khoảng cách của hai chúng ta không có vấn đề gì cả."

Có cũng chỉ là khoảng cách quá xa.

Thời Ôn hoàn toàn nói không lên lời.

Cô cảm thấy chính mình bị cậu xoay tròn xoay tròn trong một vòng tròn.

*

Thời điểm ăn cơm trưa, không biết Thời Noãn bận chuyện gì, Thời Ôn đứng ở cửa nhà ăn đợi một hồi. Lúc hai người tới ăn thì thức ăn đã hết hơn phân nửa.

Thời Ôn thật sự rất đói, cũng không muốn kén chọn.

Mới vừa ngồi xuống bàn ăn, bên cạnh xoẹt qua một thân ảnh. Cô cảm thấy hơi ngạc nhiên liền ngẩng đầu lên.

Là Trần Trì.

Sao bây giờ cậu mới tới ăn cơm.

"Thông minh."

Thời Noãn đột nhiên nói.

Thời Ôn: "Cái gì?"

Thời Noãn tùy ý chỉ Trần Trì: "Lúc này nhà ăn đã vắng người, cậu ta ăn bây giờ mới không sợ bị người khác kiểm chuyện."

Thời Ôn "à" một tiếng.

Hoá ra nguyên nhân là như vậy.

Chỉ là, sau khi lời đồn lan khắp trường học, cũng không có ai tìm cậu gây khó dễ nữa. Có nhiều người tin lời đồn còn tìm cách tránh cậu. Những nam sinh lúc trước hay khi dễ cậu, sau khi Trần Trì được cô gái kia bảo vệ cũng không thấy họ tìm tới Trần Trì nữa.

Nhớ lại, mới cảm thấy nữ sinh kia thật tốt, lớn lên cũng rất đáng yêu.

"Tao lên sân thượng tìm cậu ta nhiều lần nhưng cũng không gặp, thỉnh thoảng đụng mặt thì luôn thấy tay cậu ta được băng bó cẩn thận." Ngữ điệu của Thời Noãn nâng lên một chút, hỏi: "Mày có biết ai băng bó cho cậu ta không?"

Thời Ôn sớm đoán được cô sẽ hỏi chuyện này, đời trước lúc này Thời Ôn còn chưa biết cậu sợ bác sĩ, vì vậy liền nói: "Hình như là chủ nhiệm lớp em dẫn cậu ấy đến phòng y tế xử lí."

Thời Noãn "à" một tiếng, thấp giọng cười lạnh: "Mày cũng để ý cậu ta quá nhỉ?"

Sắc mặt Thời Ôn bình tĩnh: "Cậu ấy ngồi cạnh bàn của em."

Kiến trúc của Nhị Trung rất kì quái, nhất ban cùng nhị ban một lớp ở phía đông, một lớp ở phía tây. Căn bản Thời Noãn không có tới nhị ban, nên cô không biết.

*

Tối gần kì thi trung khảo, trong không khí đều nhiễm sự nghiêm túc.

Trong lớp không có nhiều âm thanh nói chuyện, chỉ có tiếng lật sách cùng tiếng ngòi bút ma sát trên mặt giấy.

Thời Ôn bỏ ra sách hoá học cùng sách luyện tập.

Người bên cạnh vẫn đang lười biếng ghé vào trên bàn, tóc mềm xù xù, ngủ đến an nhàn. Cùng với mọi người đang cầm cúi học tập quả là hai thế cực

khác nhau.

"Trần Trì."

Thời Ôn nhẹ nhàng vỗ vai cậu.

Thiếu niên chậm rì rì ngẩng đầu, chuẩn xác quay sang nhìn về phía cô.

Thời Ôn nhìn trên mặt cậu có vết hằn hồng hồng, không tự chủ được cười nhẹ một cái. Cô cầm lấy sách luyện tập, tùy ý chỉ một đề.

"Đề này tôi không có giải được. Cậu có thể dạy tôi không?"

Trần Trì cầm lấy sách luyện tập, tay trong học bàn tìm thấy bút, muốn viết xuống nhưng lại không có giấy.

Thời Ôn lập tức hiểu ý đưa giấy nháp cho cậu.

Viết xong, Trần Trì đưa giấy nháp cùng sách luyện tập cho cô.

Trên tờ giấy nháp, có ba đáp án.

Thời Ôn...

Cô dựa theo đáp án của Trần Trì, lại nhìn đến sách hoá học, mới phát hiện ra đề bài mà cô chỉ đã có sẵn công thức cùng bài giải.

Thời Ôn dờ khóc dờ cười.

Nhìn vài lần đã biết kiến thức trọng tâm, coi vẻ là cậu học thật sự hiểu bài.

Nhưng mà, đây là cách cậu dạy người khác học hay sao?

"À...là như vậy sao?"

Thời Ôn chân chờ hỏi.

Trần Trì tay chống cằm nhìn cô, đáy mắt còn mang theo tia buồn ngủ: "Ừ."

Thời Ôn...

Như vậy cũng rất tốt.

"Chúng ta làm bài cùng nhau nhé?"

Trần Trì nhú mi, cậu chưa bao giờ làm bài tập cũng như nộp bài tập.

"Không muốn."

Thời Ôn bặm riết không tha: "Nhớ công thức rất dễ, hơn nữa nếu không biết cách vận dụng công thức thì cũng không làm được bài đâu."

Trần Trì lẳng lặng nhìn cô, không nói lời nào.

Một lúc sau, cậu chợt nháy mắt, con buồn ngủ cũng tiêu tan.

Sau đó đứng lên, dọn sạch sẽ bàn của mình, rồi nhanh chóng dịch bàn hướng về chỗ của Thời Ôn.

"Lại đây."

Thời Ôn...

*

Sau khi kiểm tra cậu qua các bài tập, trong lòng Thời Ôn tràn đầy tin tưởng, Trần Trì chính là thiên tài hoá học.

Người này học không cần đọc sách quá nhiều, chỉ cần liếc qua một cái cũng có thể nhìn thấy tinh túy cũng như lỗ hổng của đề bài.

Vì thế, Thời Ôn bắt đầu lên kế hoạch - tẩy não bằng lời nói.

"Hoá học rất thú vị, tuy rằng rất khó, nhưng hi vọng sau này sẽ càng nhiều người biết đến sự kì diệu của nó. Sau đó sẽ chế tạo ra những loại thuốc, góp ích cho nhân loại."

"Ngày hôm qua tôi có xem một tin tức, có một thiên tài hoá học nghiên cứu mấy chục năm rồi cũng không có kết quả. Đột nhiên tháng trước nghiên cứu của ông ấy có tiến triển rất lớn, người này vì nhân loại mà không tiếc thời gian cùng sức lực của mình. Thật là vĩ đại."

"Tôi mới xem được một tin tức thật kinh khủng. Có một thiên tài hoá học thiên phú hơn người. Nhưng vì có xích mích với người khác mà ghi hận trong lòng, sau đó liền nghiên cứu chế tạo vũ khí, hại chết người nọ. Đây là mạng người đó, thật kinh khủng."

Đến ngày thứ ba Thời Ôn vẫn tiếp tục nói chuyện về những tin tức hoá học kia, Trần Trì nhún mày.

"Sao lại thích học hoá?"

Thời Ôn: "Sao lại không thích chứ? Có thể giúp đỡ người khác mà."

Trần Trì liếc mắt nhìn sách hoá học trong tay, ném lên bàn.

"Vậy cậu nói xem tại sao người ta lại dùng kiến thức để đi hại người khác?"

"Không biết."

"Nếu làm việc tốt, mọi người nhìn thấy cống hiến của mình sẽ rất hạnh phúc. Không phải bản thân mình cũng hạnh phúc sao?" Thời Ôn vừa nói vừa quan sát biểu tình của Trần Trì: "Vậy tại sao cậu lại học hoá học?"

Trần Trì nhàn nhạt nhìn cô, trả lời đơn giản ba chữ: "Bởi vì cậu."

Thời Ôn:...

*

Sau khi xác nhận Trần Trì sẽ không sử dụng thiên phú của mình làm chuyện xấu, Thời Ôn mới chính thức ngủ một giấc ngủ thật ngon.

Buổi sáng hôm sau, Thời Ôn tâm tình tốt, mang theo bữa sáng đến trường học.

Vì để kích thích Thời Noãn, Thời Ôn mỗi ngày đều đến trường sớm nửa giờ, cũng không giấu diếm, cô nói thẳng là muốn đến ôn tập, bầu không khí ở trường tương đối tốt.

Như thế, Thời Noãn vì muốn vượt qua cô, sẽ đặt hết tâm trí vào việc học, càng không có thời gian quản chuyện của Trần Trì.

Có khi Trần Trì tới rất sớm, nhiều lúc hai người không cần hẹn cũng đến trường vào cùng thời điểm, sau đó lại cùng nhau học bài.

Thời Ôn phát hiện Trần Trì học khoa học tự nhiên rất tốt, toán không kém hoá một chút nào. Nhưng thông minh đến mấy thì tiếng anh của cậu cũng rất kém.

Trần Trì không thích học từ mới cùng ngữ pháp, vì vậy tiếng anh dốt đặc cán mai.

Lúc Thời Ôn đến đã nhìn thấy Trần Trì ngồi trong lớp, bàn của hai người cũng kê sát vào nhau.

Dù gì cũng sớm quen, Thời Ôn cũng không bất ngờ.

Cô để sách đầy đủ lên bàn, mỉm cười nhẹ nhàng cầm lấy sách tiếng anh của Trần Trì:

"Chúng ta viết chính tả đi."

Tóc Trần Trì lộn xộn, dúi tóc bên phải khế vành, cực kì hợp với ánh mắt vừa bất mãn vừa buồn ngủ của cậu. Giống cậu bé khó tính ngủ không đủ giấc có tính gắt gỏng lúc rời giường.

Thời Ôn bật cười, lại không nhịn được nghĩ.

Nếu kiểu tóc này trên đầu người khác nhất định rất khó coi, nhưng da Trần Trì rất tốt, ngũ quan lại tinh xảo, nhìn thế nào cũng không thấy xấu, ngược lại giống thiếu niên lười nhác nhưng đẹp trai hơn.

Thời Ôn nhìn sơ qua từ mới, bắt đầu ôn tập.

Chỉ là chưa viết được mấy chữ, Trần Trì đã dừng lại.

Thời Ôn có chút tức giận.

"Cậu bảo cậu sẽ học thuộc từ mới mà?"

Trần Trì hơi bĩu môi, nằm bò ra bàn, tỏ vẻ đáng thương: "Tôi đói."

Thời Ôn nghe vậy, cũng quên luôn chuyện cậu không học từ mới: "Cậu không ăn sáng sao?"

Trần Trì: "Tiệm bán bánh bao kia đóng cửa rồi."

"Vậy cậu có thể mua ở nhà khác mà."

"Tôi chỉ muốn ăn bánh bao của tiệm đó."

Thời Ôn bắt đầu đi: "Sau này tôi sẽ mang cho bữa sáng cho cậu. Vậy cậu có thể học từ mới cho tốt không?"

Ánh mắt Trần Trì hơi loé: "Vậy tôi sẽ mang sữa đậu nành cho cậu."

Thời Ôn cười khẽ: "Được."

Học sinh tới ngày càng nhiều, Thời Ôn thúc giục cậu mang bê bàn trở lại chỗ cũ, nhưng nói thế nào cũng không nghe. Cô sợ giáo viên tới, dứt khoát tự mình đẩy bàn của cậu, cậu liền trực tiếp ghé vào trên bàn.

Thời Ôn tròn mắt: "Cậu làm gì vậy?"

Trần Trì hoàn toàn không cảm thấy có vấn đề gì, biếng nhác nói: "Không khí chỗ này tốt."

Thời Ôn hết nói nổi: "Cách nhau có nửa mét, không khí còn khác nhau?"

Trần Trì mặt không đổi sắc gật đầu, đôi mắt sâu thêm vài phần.

Cô cũng không biết mùi hương trên người cô có bao nhiêu dụ hoặc đối với cậu.

*

Thật sự edit mà tới mấy chỗ Trần Trì giả đáng thương buồn cười lắm ạ =)))

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: "Không cần giúp tôi." □

Editor + beta: sellsell2610

Tầm mắt Trần Trì lướt qua cổ của Thời Ôn.

Sáng hôm nay cô tới cậu đã để ý, Thời Ôn thay đổi kiểu tóc, đem tóc búi thành một quả cầu nhỏ.

Bây giờ mới cảm thấy, kiểu tóc này khiến cả vùng cổ của cô hiện ra. Trắng nõn một mảnh, thon dài tinh tế, Trần Trì lại nghĩ đến lần trước chạm vào, trong tay là xúc cảm mềm mại không muốn buông.

"Đừng loạn nữa Trần Trì."

Thời Ôn lo lắng lão sư sẽ tới.

Trùng hợp Vương Đình đi đến, nhìn thấy cảnh này, trong lòng thốn thức không ngừng.

Trần Trì nhìn Vương Đình rồi lại nhìn Đỗ Khải Trình ngồi trên, sắc mặt trầm xuống.

"Cậu buông tóc xuống."

Trần Trì gằn từng chữ một: "Thì tôi sẽ trở về chỗ."

Thời Ôn sờ sờ nắm tóc của mình: "Hà? Tại sao chứ?"

Thời tiết hôm nay rất nóng, hơn nữa khó có khi cô có tâm tình tốt như vậy, khi mẹ Thời muốn búi tóc cho cô, cô cũng vui vẻ đồng ý.

Là rất xấu sao?

Vương Đình nghe Trần Tri nói vậy, vội xoay người nhìn Thôi Ôn: "Đừng bỏ xuống, mình cảm thấy cậu dễ như vậy đặc biệt đáng yêu."

Nắm tóc nhỏ nhỏ mềm mại, da Thôi Ôn lại trắng hồng, đôi mắt thủy linh linh, búi lên như vậy, kết hợp cùng với áo sơ mi trắng của Nhị Trung, xinh đẹp không tả nổi.

Cô không chú ý tới Trần Tri đen mặt, khều Đỗ Khải Trình ngồi bàn kế bên: "Đỗ Khải Trình, cậu thấy thế nào?"

Đỗ Khải Trình quay người lại, đẩy đẩy mắt kính, còn chưa nói được câu nào, liền cảm nhận được ánh mắt như băng muốn xuyên thủng cậu ta.

Không cần nhìn cũng biết là ai.

Cậu ta cười gượng hai tiếng, một câu cũng không dám nói, vội đầu tiếp tục học từ đơn.

Thôi Ôn nhìn thấy phản ứng của cậu ta, lại nghĩ đến lời Trần Tri nói, cảm thấy có chút mất mát, hơi nhếch môi: "Được rồi, có lẽ rất khó coi."

Cô đem tóc thả xuống, buộc thành tóc đuôi ngựa đơn giản.

Vương Đình kỳ quái.

Thâm mỹ của nam sinh bây giờ khó hiểu vậy à?

Trần Tri nhìn thấy biểu tình mất mát của Thôi Ôn, môi mím hơi mím, cái gì cũng không nói.

-

Buổi sáng hôm sau, Trần Tri viết đúng hai trang giấy chính tả không sai một chữ.

Tâm trạng của Thôi Ôn vô cùng vui vẻ.

Hai người dọn sạch sẽ bàn của mình, bắt đầu ăn sáng.

Thôi Ôn mở cửa sổ, để cho thoáng khí.

Gió của sáng sớm mang theo hương hoa thơm ngát, sáng khoái mát lạnh, ánh mặt trời cũng không chói mắt. Thôi Ôn cắn một miếng bánh bao, nâng mắt nhìn thiếu niên cũng đang ăn bánh bao thực yên tĩnh bên cạnh.

Tóc của cậu bị gió thổi bay loạn, sườn mặt cậu thanh tú sạch sẽ, hơi thở ôn đạm. Một chút cũng không giống thiếu niên cho nỗ lực học, làm việc xấu không ghê tay kia.

Một đời này, tất cả sẽ tốt lên.

Thôi Ôn cong cong mắt, cảm thấy cuộc sống này tràn đầy hi vọng.

-

Tiết thể dục, Thôi Ôn cùng Vương Đình đánh cầu lông.

Trần Tri đứng ở dưới tàng cây, lạnh lùng nhìn vết thương trên tay.

Đánh một lúc lâu, hai người đều cảm thấy mệt, Vương Đình ra hiệu muốn nghỉ ngơi.

Vương Đình lau mồ hôi, nghỉ lại vừa rồi mình không thắng nổi mấy hiệp, nói: "Sao cậu thích bắt cầu vậy? Còn bắt rất tốt."

Thôi Ôn cười một cái: "Thói quen."

"Thói quen?"

Cô gật gật đầu, không nói gì nữa.

Đúng là thói quen. Khi vừa dọn đến nhà của ba Thôi, Thôi Noãn rất ghét cô, mỗi ngày đều nghĩ cách đuổi cô đi.

Ba Thôi vì muốn quan hệ của hai chị em trở nên hoà thuận liền mua một bộ cầu lông. Thôi Ôn trước kia chưa từng chơi, Thôi Noãn lại rất giỏi. Đánh chưa được mấy hiệp, Thôi Noãn liền trực tiếp bắt cầu, kết thúc trò chơi. Mỗi khi ba Thôi hỏi, Thôi Noãn thường nói rằng: "Kỹ thuật cầu lông của Thôi Ôn quá kém."

Năm đó Thôi Ôn mới mười tuổi, vô cùng miễn cảm lại tự ti, nhưng sự quật cường lại thấm vào trong xương cốt. Cô tự mình luyện đánh cầu lông, luyện

đến khi tay muốn rời ra cũng không dừng lại.

Nhưng lúc đó Thời Noãn chán ghét cô như thế nào, Thời Ôn cũng chưa thể tưởng tượng nổi.

Chờ đến lúc cô có thể tiếp câu của Thời Noãn, thì Thời Noãn lại nói không thích chơi câu lông, mà có hứng thú với dương cầm.

Thời Ôn nghĩ đến, ánh mắt buồn bã, không muốn tiếp tục nhớ lại nữa.

"Nghỉ một lát lại chơi." Vương Đình nói: "Mình cũng muốn bắt được câu của cậu."

Thời Ôn mỉm cười: "Được."

Đứng ở một bên, Trần Trì nhìn cô cười đến sáng lạn, cảm xúc ngày càng lạnh.

Khó chịu.

-

Thời Ôn cảm thấy Trần Trì đối với tiếng anh có thể dùng câu "Đánh cá ba ngày, phơi lưới hai ngày" để hình dung.

(Đánh cá ba ngày, phơi lưới hai ngày: chỉ sự lười biếng, không có hứng thú.)

Cô không học ngữ pháp cùng cậu, cậu sẽ không học. Với chỉ số thông minh của cậu, tự học chắc chắn không thành vấn đề.

Thời Ôn coi như mình đang dạy một bạn học nhỏ, tuy rằng cô cảm thấy Trần Trì đúng là một bạn học nhỏ.

"Đề này gồm những kiến thức trọng tâm, tôi từng nói qua, cậu còn nhớ không?"

Thời Ôn vừa hỏi, mắt vừa nhìn bài thi, một lúc lâu cũng không thấy Trần Trì trả lời. Liếc mắt qua, đã sợ tới mức rụt người lại.

"Cậu cách tôi gần như vậy làm gì?"

Trần Trì nghiêng nghiêng đầu, chỉ nói: "Sao cậu lại trắng như vậy?"

Thời Ôn nhìn cậu: "Cậu cũng rất trắng."

Ánh mắt cậu dời xuống, dừng trên môi của cô gái: "Môi cũng rất hồng."

Thời Ôn đỏ mặt, lan xuống tận cổ.

"Cậu không được nói..."

Hai từ "nói bậy" còn chưa nói xong, Trần Trì đã vươn một ngón tay, chọc chọc vào vành tai của cô, âm thanh trầm thấp khàn khàn, hơi thở nóng bỏng phun ở bên tai: "Đỏ."

Thời Ôn:..!

"...Cậu...cậu cách tôi xa một chút."

Cô mặc kệ tay cậu có bị kẹp không, nhất quyết đẩy bàn của cậu ra xa.

Trần Trì thấy cô dùng sức đến móng tay cũng trắng bệch, nhúu mày, liền tự mình dời bàn của mình đi. Đang muốn nói chuyện thì đã thấy cô quay mặt sang hướng khác, một bộ dáng không quan tâm đến cậu.

-

Trần Trì phát hiện Thời Ôn thật sự tức giận.

Vào tiết học, cậu lấy ra cuốn sổ tiếng anh của cô vì cậu mà chuẩn bị, điên cuồng học.

Hết tiết, cậu vừa nhìn cô vừa vầy vầy notebook, một bộ dáng ngoan ngoãn nghe lời: "Cậu muốn tôi học từ đơn, tôi học xong rồi."

Thời Ôn lông mi nhẹ chớp, cụp mắt, không để ý cậu.

Tan học, đến phiên tổ Thời Ôn trực nhật.

Vương Đình cùng Thời Ôn quét rác.

Trong tổ không có nam sinh, hai người đành tự mình nâng ghế dựa để lên bàn.

Thời Ôn còn chưa kịp nâng ghế dựa lên, một bàn tay đã cầm lấy ghế dựa trong tay cô, cánh tay dùng sức, Thời Ôn nhìn thấy hình dáng khoẻ khoắn của cơ bắp.

Nhìn lên, là Trần Trì.

Thời Ôn lướt qua cậu: "Tôi tự làm."

Nhưng đến cái ghế tiếp theo, Trần Trì vẫn giúp cô.

Thời Ôn nhăn mày: "Công việc này của tôi, tôi tự làm được."

Nói xong, liền thấy Trần Trì rũ mắt, sắc mặt tái nhợt, vừa vô hại vừa đáng thương.

Thời Ôn mềm lòng, vòng qua cậu, nhỏ giọng nói: "Không cần giúp tôi."

Trần Trì quả thật không giúp cô nữa, cũng không rời đi, chỉ yên lặng ngồi một chỗ, cô đi đến đâu tầm mắt liền theo đấy.

Vương Đình ở một bên vừa quét rác vừa đánh giá hai người, sau đó kéo tay Thời Ôn: "Hai cậu cãi nhau à?"

Thời Ôn lắc đầu.

Không muốn nhiều lời.

-

Ngày hôm sau chính là kỳ thi trung khảo.

Thời Ôn tuy rằng không muốn để ý tới Trần Trì, nhưng nếu cậu không ăn sáng khăng định thi sẽ không tốt. Vì vậy, ngày hôm sau cô đến trường học sớm, đem bánh bao bỏ vào trong ngăn bàn của cậu.

Môn thi đầu tiên kết thúc, Thời Ôn cảm thấy khát nên đi uống nước, lại tình cờ gặp Quan Ngọc trên hành lang. Cao tam không có kì thi, tất cả đều đang chuẩn bị thi đại học, hẳn xuất hiện ở đây làm gì?

"Anh Quan Ngọc, sao anh lại ở đây?" Thời Ôn thấy vẻ mặt của hắn nôn nóng, hỏi: "Có chuyện gì vậy?"

Quan Ngọc nhíu mày: "Chị gái em vừa đi lấy nước thì bị nước sôi văng vào làm cho phỏng, bây giờ đang ở nhà vệ sinh xả nước lạnh, cô ấy chưa nói cho em à?"

Nói xong lại tự hỏi tự đáp: "Sắp vào giờ thi rồi, chắc sợ làm em chậm trễ nên mới không nói."

Đồng tử của Thời Ôn co lại, sốt ruột hỏi: "Sao lại bị phỏng? Có nặng không?"

Quan Ngọc vốn muốn nói nghiêm trọng, trong nháy mắt lại sửa lại: "Còn tốt, Tiểu Noãn sợ chậm trễ kì thi nên không muốn đi phòng y tế. Anh đi lấy thuốc, em đừng lo lắng, thi cho tốt."

Thời Ôn bắt lấy tay hắn, ngăn lại: "Anh đợi chút, em có thuốc trị phỏng. Em về lớp lấy, anh đợi ở đây."

Thời Ôn nóng lòng chạy đi, không để ý thân ảnh đã đứng lặng hồi lâu, đem nhất cử nhất động của cô thu vào mắt.

Trần Trì biểu tình lạnh băng, hơi thở âm lãnh tản mạn, tay cậu nắm thành quyền, cơ bắp căng chặt. Trong đầu hình ảnh Thời Ôn chủ động nắm tay nam sinh khác không ngừng phóng đại.

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Đau

Editor + beta: sellsell2610

Thời Ôn vô cùng lo lắng trở về phòng học lấy thuốc.

Vốn muốn tự mình đi xem Thời Noãn, nhưng Quan Ngọc không cho, luôn miệng thúc giục cô quay về phòng thi, không được chậm trễ.

Thời Ôn cũng không quá kiên trì, dặn dò vài câu rồi rời đi.

Quan Ngọc nhận được thuốc, vội vàng chạy về phía nhà vệ sinh.

Trên hành lang đột nhiên có một nam sinh đi qua, hai người đối mặt, Quan Ngọc tránh sang một bên, đảm bảo cho hai người không va vào nhau. Không ngờ, người này lại không có ý muốn tránh, lại giống như cố tình dùng vai húc mạnh vào vai anh.

Xương cốt Quan Ngọc đau xót, tay mắt không chế, thuốc rơi xuống.

Không chờ anh thoát ra khỏi đau đớn, đã có một bàn tay xoè trước mặt anh - nam sinh kia đã nhặt thuốc lên.

Quan Ngọc cảm thấy kì quái, lại nhìn đến nam sinh tóc dài quá mắt, nghĩ đến lời đồn gần đây, cẩn thận suy nghĩ một chút, sắc mặt hơi biến, không đoán được đây là cậu cố ý hay vô tình.

Nhận lấy thuốc, anh lễ phép nói "cảm ơn" rồi nhanh chóng dời đi.

Trần Trì vẫn đứng ở đó, đầu cũng không quay lại, nghe tiếng bước chân ngày càng xa...

Thuốc trị phỏng...?

Lúc nhặt thuốc lên, ba chữ kia bắt mắt đập vào mắt cậu.

Trần Trì bỗng nhiên bật cười, nhưng trong mắt lại không có nửa điểm vui vẻ, chỉ thấy hàn ý.

Hoá ra, người khác bị thương cô cũng sẽ lo lắng!

-

Buổi sáng khảo thí kết thúc, Thời Ôn thu thập tốt đồ dùng, đứng ở cửa phòng thi đợi Thời Noãn.

Mọi người đi gần hết Thời Noãn mới ra khỏi, sắc mặt không quá tốt.

Thời Ôn muốn cầm cặp sách của cô, lại bị cô né tránh.

Thời Ôn đoán, Thời Noãn không vui có lẽ do sáng nay bị phỏng, cũng có thể là thi không được như mong muốn.

Chắc là nguyên nhân thứ hai rồi.

"Thật không thú vị." Thời Ôn ra về nói năng nhẹ nhàng, chỉ chỉ vết thương của Thời Noãn: "Kì thi lần này chị bị thương, em có thắng cũng chẳng về vang gì."

Thời Noãn nâng mi, rốt cuộc mới chịu nói chuyện: "Tại sao không nói là cho dù tao bị thương mà vẫn thắng, mày cực kì mất mặt."

Thời Ôn rung đùi đắc ý: "Chiều nay em nhất định sẽ thi thật tốt. Thua sao? Còn lâu!"

Thời Noãn "hừ" một tiếng: "Mày nói nghe cũng oai thật, nếu tao mà không bị thương thì còn lâu mới đến lượt mày đắc ý."

Thời Ôn cười: "Người nào không biết mà nghe chúng ta nói chuyện còn tưởng chúng ta đang muốn tham gia thi đấu võ lâm đấy."

Thời Noãn nghiêng mặt đi, một bên khoé miệng nhẹ nhàng nhếch lên.

Đề ý không thấy Thời Noãn tức giận, Thời Ôn mới nhẹ nhàng thờ ra.

-

Cả ngày khảo thí kết thúc, Thời Ôn quay lại phòng học của nhị ban, chờ đợi các đại biểu từng môn dặn dò vài thứ.

Xong xuôi, Thời Ôn thấy Trần Trì vẫn còn ngủ, do dự một lát, mới vỗ nhẹ vai cậu vài cái: "Trần Trì, tan học..."

Không có phản ứng.

Thời Ôn cong eo một chút, muốn nhìn rõ mặt của cậu.

Nhưng mặt cậu giấu quá sâu, tóc che khuất nhìn không rõ.

Cô ngồi thẳng dậy, chọc chọc bờ vai của cậu.

"Trần..."

Cô đột nhiên ngừng lại, đồng tử của Thời Ôn co lại, cả người có chút run rẩy.

Trên cánh tay thường ngày rắn chắc trắng trẻo, nay lại có một mảng đỏ thẫm, xuất hiện mấy cái bọt nước lớn nhỏ, nhìn sợ tới mức lông tơ trên người cô cũng muốn dựng lên.

Là bị phỏng.

Vết thương của Thời Noãn cũng không nghiêm trọng bằng của cậu.

"Trần Trì, mau tỉnh dậy..."

Thời Ôn ra sức lắc cậu.

Thiếu niên đầu khê động, rốt cuộc chịu ngẩng đầu.

Thời Ôn nhẹ nhàng cầm lấy tay cậu nhìn kỹ, giọng nói đau xót: "Sao lại bị như vậy?"

Trần Trì nhàn nhạt mím môi, nhìn thấy trong mắt cô là sốt ruột cùng đau lòng, cả người mới thả lỏng.

"Bị đổ nước sôi."

"Tại sao không chịu cẩn thận chút?"

Thời Ôn nhăn mặt, trong lòng thầm oán trách hệ thống cung cấp nước uống của nhà trường.

"Cậu đã xả qua nước lạnh chưa?"

Cậu không trả lời câu hỏi đấy, chỉ nói: "Đau..."

Giọng nói của thiếu niên rất nhẹ, còn mang theo giọng mũi lúc mới tỉnh ngủ.

Thời Ôn nghe cậu nói vậy, tâm như bị nhéo một cái.

Từ trước tới nay cô chưa từng nghe cậu nói qua chữ "đau", trước kia xử lý những vết thương nghiêm trọng như vậy, khi cô băng bó cậu cũng không chịu rên một tiếng.

Phải là rất đau cậu mới có thể nói ra như vậy.

Thời Ôn rất đau lòng: "Tôi có thuốc phỏng, cậu đợi chút."

Nói xong, cô đứng dậy lấy cặp sách, khoá kéo mới kéo ra một nửa cô mới nghĩ tới.

"Quên mất..."

Thời Ôn nhỏ giọng lầm bầm

Trần Trì mặt mày khê nhúc nhích.

"Cậu mau đi toilet xả nước lạnh, tôi đi lấy thuốc."

Cô chạy ra khỏi phòng học.

Nhất ban, Thời Noãn đang thu dọn sách vở.

Thời Ôn: "Chị, chị có thuốc trị phỏng không?"

Thời Noãn thấy cô vội vàng chạy vào, nghi hoặc hỏi: "Có gì mà gấp vậy?"

Thời Ôn dừng một chút, ánh mắt trốn tránh: "Là Vương Đình bị phỏng."

"Vương Đình là ai?"

"Bạn ngồi trước bàn của em."

Thời Noãn "à" một tiếng, lấy ra thuốc trị phỏng.

Thời Ôn nhận lấy: "Chị cùng mẹ cứ về trước, lát nữa em sẽ tự về."

Cô muốn rời đi, lại bị Thời Noãn gọi lại: "Mẹ mang tao đi bệnh viện có lẽ sẽ về muộn, mày làm gì có chìa khoá?"

Thời Ôn không quan tâm nhiều như vậy: "Lúc ấy em sẽ gọi điện cho hai người."

Lúc Thời Ôn trở lại phòng học, chỉ còn một mình Trần Trì.

Cậu lẻ loi ngồi một chỗ, phòng học trống không, thiếu niên bóng dáng gầy ốm, cong eo ghé vào trên bàn, áo sơ mi đơn bạc phác hoạ ra xương lưng mảnh khảnh.

Mũi Thời Ôn chưa xót.

Cô đột nhiên ý thức được, cậu chỉ có một mình.

Ở trường học, sẽ chẳng có ai hỏi hán bị phỏng phải không, sẽ không giống như Thời Noãn được mọi người vây quanh hỏi han. Sau khi tan học cũng không có cha mẹ lo lắng, vội vàng tới đưa đi bệnh viện.

Cậu chỉ có một mình, tự cảm nhận tất cả nỗi đau.

Có lẽ trước kia cậu bị phỏng cũng sẽ không cảm thấy đau, chỉ vì cô xuất hiện, cậu ý lại vào cô, mới chịu nói ra nỗi đau mà mình chịu đựng.

Vậy mà hôm nay cô lại cấu kính với cậu, rõ ràng biết cậu không có bạn bè, biết cậu không biết cách duy trì khoảng cách, cô còn cố tình trốn tránh cậu.

Thời Ôn nhẹ nhàng kéo tay cậu, nhìn đến mấy cái bọng nước kia, đôi mắt phỉếm hồng, cô cẩn thận thổi vài cái: "Tôi giúp cậu xử lý, cậu chịu khó nhịn đau một chút."

Thanh âm của nữ sinh thực nhẹ, ôn nhu như gió xuân, lại mềm mại như bông.

Trần Trì cảm thấy, có thể làm cô trong mắt chỉ chứa một mình mình, chút đau đớn này chẳng đáng để nhắc tới.

Thời Ôn lấy ra một cây kim nhỏ, dùng rượu sát trùng khử độc.

Xử lý xong tất cả, Thời Ôn cẩn thận đem tay cậu để lên bàn: "Chú ý một chút."

Tay vừa mới buông ra đã bị giữ lại, sau đó một cái đầu dựa vào trên vai cô, mái tóc ngắn cọ vào tai cô khiến cô phát ngứa.

Thời Ôn không dám động.

Chóp mũi Trần Trì tràn đầy hương vị của cô, trong đầu lại nhớ tới hình ảnh cô giữ chặt tay nam sinh khác, nhíu mày, tay nắm tay cô tăng lên vài phần sức lực.

Thời Ôn nghĩ rằng cậu đau, nâng lên một tay khác, nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng trấn an cậu.

Trong nháy mắt, sau lưng Trần Trì nổi lên một cổ tê dại, người trong lồng ngực cậu giống như trong tưởng tượng ấm áp mềm mại, làm cậu muốn dùng sức khâm cô vào trong xương cốt, nhưng lại chẳng dám làm đau cô.

Hô hấp tràn đầy hương vị của cô, cậu trầm khản thủ thi: "Cậu chính là muốn bức điên tôi..."

-

Xử lý xong vết thương, sắc trời đã tối.

Trần Trì khẳng khái muốn đưa Thời Ôn về nhà.

Thời Ôn cự tuyệt mãi cũng không được, đành đồng ý.

Hai người cùng đi đến trạm xe, đợi xe bus.

Trần Trì ngồi trên ghế dài, tùy ý vờn chân dài, một tay chống ghế, không cẩn thận lau mắt một chút thuốc, cũng may Thời Ôn không để ý.

Thời Ôn ôm cặp sách, đôi mắt không mục đích nhìn loạn, sau đó dừng lại ở một chỗ, tươi cười cứng đờ.

Trần Trì nhìn theo, tầm mắt dừng ở biển quảng cáo cách đó không xa.

Là một người phụ nữ có diện mạo tinh xảo, cầm trên tay một loại mỹ phẩm quốc tế, cười đến tự tin lại hào phóng, làn da có vẻ rất mịn màng, chỉ có ánh mắt kia...

Trần Trì rũ mắt.

Đem tấm mắt chuyển qua Thòi Ôn.

Gương mặt người phụ nữ trên biển quảng cáo rất giống Thòi Ôn, không chút khác biệt.

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Vì không có cô bên cạnh. □

Editor + beta: sellsell2610

Ánh mắt Trần Trì lại chuyển đến biển quảng cáo, muốn nhìn rõ tên của người phụ nữ kia. Nhưng lại trùng hợp, có một vết bản đã che đi tên của người đó.

Xe bus đến, hai người lên xe.

Trần Trì cố gắng từ trong trí nhớ hồi tưởng lại diện mạo của Thòi Noãn, muốn so sánh một chút.

Nhiều mây...

Không thể nhớ nổi...

Cả đường đi Thòi Ôn đều thất thần.

Đến cửa tiểu khu, cô vẫy tay tạm biệt với cậu.

Trần Trì không yên tâm, không nhanh không chậm theo sau cô.

Đèn đường có chỗ bị hỏng, phía trước một mảnh tối tăm, Trần Trì nhanh chóng tăng tốc đi theo.

Không ngoài dự đoán, đi tới chỗ tối nhất, nữ sinh chân vấp phải thứ gì, kêu lên một tiếng, muốn ngã về phía trước, Trần Trì nhanh tay đem cô kéo trở về.

Gương mặt đụng phải một lồng ngực rắn chắc.

Thòi Ôn tim đập còn chưa kịp bình ổn lại: "Cảm ơn, cảm ơn!"

Cô vội lui ra sau, kéo ra khoảng cách.

"Đang nghĩ cái gì vậy?"

Giọng nói không vui từ đỉnh đầu truyền xuống.

"Sao lại không cẩn thận?"

Thòi Ôn ngẩng đầu, nương theo ánh trăng mỏng manh mà nhìn người trước mắt.

"Trần Trì? Cậu còn chưa đi?"

Trần Trì: "Không yên tâm về cậu."

"Há? Tôi thì có cái gì mà không thể yên tâm?"

Cậu nhẹ giật giật khoé miệng: "Vậy à?"

Thòi Ôn sờ sờ lỗ tai, có chút xấu hổ.

Vừa rồi thật nguy hiểm, thiếu chút nữa đã ngã.

Tay bị nắm lấy, âm áp truyền lại.

So với tay cô lớn hơn nhiều, cũng mạnh mẽ hơn, trong đêm tối, hình dáng mỗi ngón tay đều trở lên rõ ràng.

Thời Ôn không tự giác ngừng thở.

Trần Trì quơ quơ tay cô, nói thầm: "Tôi cầm tay cậu, phòng cậu bị ngã lần nữa."

Thời Ôn không tiếng động cười khẽ.

"Cậu đúng là trẻ con, không muốn người khác cướp đoạt đồ chơi của mình."

Thời Ôn nói, nụ cười cũng nhạt vài phần, vô cùng cảm khái: "Bạn học Trần Trì, nhanh nhanh lớn lên đi. Cậu sẽ thấy trên đời này còn có rất nhiều lựa chọn."

Tay Trần Trì hơi dùng sức, rũ mắt nhìn xuống nữ sinh bên cạnh. Ánh trăng vì cô mà trở nên nhu hoà, khiến ngũ quan cô vốn tinh xảo nhẹ nhàng, nay lại thêm vài phần kiều diễm vô hại.

Cô không hề biết, cậu từ trước tới nay chưa từng để ý có ai cướp đi của mình thứ gì. Cậu rất ít có hứng thú với cái gì đó, mà nếu có cũng chẳng có ai đủ khả năng để cướp đi.

Chỉ có cô...

Khiến cậu cảm nhận thế nào gọi là mãnh liệt khao khát, cũng cảm nhận được cảm giác bất an lo lắng được mất là như thế nào.

Nếu cậu nắm chặt tay, cô sẽ thấy phiền, nếu cậu buông lỏng tay, có khả năng cô sẽ rời đi mất.

Rõ ràng là nắm đó cô nợ cậu.

Rất nhanh đến trước cửa nhà, Thời Ôn đột nhiên nhớ tới, Thời Noãn vừa nhắn tin đến, nói đang cùng mẹ trở về nhà.

"Không được, cậu mau về đi." Thời Ôn thúc giục, sợ cậu gặp phải Thời Noãn cùng mẹ Thời, vội chỉ một con đường khác: "Từ hướng này cũng có thể đi ra."

Trần Trì nhú mày: "Làm sao vậy?"

Thời Ôn nóng nảy: "Bị mẹ tôi nhìn thấy không tốt."

Trần Trì: "Tôi có thấy ai đâu?"

"Không phải, này... bị mẹ tôi nhìn thấy nhất định sẽ nghĩ chúng ta yêu sớm. Đến lúc đó cậu sẽ không được ngồi gần tôi nữa. Biết rồi chứ? Mau đi đi."

Thời Ôn cố tình nói một cách nghiêm túc, không chú ý tới nam sinh khi nghe cô nói "yêu sớm" ánh mắt thoáng lập loè.

"Được rồi."

Trong đêm tối, Trần Trì hơi nhếch khoé miệng, khuôn mặt lạnh lùng hàng ngày như ẩn chứa điều gì.

-

Cuối tuần, thành tích kì thi trung khảo được công bố.

Thời Ôn đứng đầu toàn ban.

"Đồng chí Tiểu Ôn, đúng là thâm tàng bất lộ!"

Giờ ra chơi, Vương Đình đem ghế dựa xoay lại, một bộ dáng muốn tâm sự.

"Mình chỉ nghĩ cậu thành tích khá, không ngờ lại giỏi như vậy, trực tiếp đem nữ thần từ vị trí số một đẩy xuống."

Thời Ôn nghe cô khoa trương như vậy, chỉ bắt đầu dĩ công môi: "Là nỗ lực đôi lấy."

Khoảng thời gian này cô thật sự nỗ lực học tập, vô cùng mệt mỏi.

Vì muốn Thời Noãn một lòng chú tâm vào học tập, không nghĩ tới việc của Trần Trì, cô nhất định phải cố gắng tiến lên để kích thích Thời Noãn.

Vương Đình nghe vậy, toét miệng, phủ nhận: "Không không, người thường chúng mình cố gắng cũng không bằng các cậu được."

Thời Ôn chống cằm, hơi mỉm cười, lại ngó sang người bạn bên cạnh vẫn còn đang ngủ.

"Cậu ấy, cậu ấy mới đúng là thiên tài."

Vương Đình "a" một tiếng: "Thật á? Ai vậy mà mình không biết?"

Đỗ Khải Trình nghe được, cũng quay xuống gia nhập đề tài, giọng điệu giống như một lời khó nói hết: "Là thật đấy."

Cậu ta đẩy đẩy mắt kính, liếc Trần Trì, thấy cậu ngủ rồi mới tiếp tục nói: "Thành tích khoa học tự nhiên của cậu ta còn cao hơn Thôi Ôn, đứng đầu ban."

Nếu thành tích của Thôi Ôn là ngoài dự đoán của cậu ta, thì Trần Trì chính là làm cậu ta cảm thấy giống như trời sụp đất nứt.

Đúng là không thể nhìn mặt mà bắt hình dong.

Không nghĩ tới, cậu cả ngày chẳng quan tâm gì đến học hành, mà thành tích lại tốt như vậy.

Nhưng, thành tích tốt như vậy...

Thật sự sẽ đánh nhau sao?

-

Tiếng Anh của Trần Trì miễn cưỡng đạt tiêu chuẩn. Thành tích các môn tự nhiên lại tốt đến nỗi khiến tất cả học sinh cùng các giáo viên ban tự nhiên đều chú ý.

Hoá học lão sư từ trước đã nổi danh độc mồm độc miệng, nay lại khen cậu không ngớt.

Toán học lão sư nghiêm khắc như vậy cũng không tiếc lời khen ngợi cậu.

Mà nhân vật chính lại an nhàn ghé người lên bàn ngủ.

Bộ dạng này của cậu làm các nam sinh trong ban tức điên.

Hơn nữa, lại khiến các nữ sinh liên tiếp quay đầu lại, nhờ giọng thảo luận, người luôn cúi mặt kia, rốt cuộc nhìn như thế nào, nhìn qua đáng người, đúng là không tồi.

Thôi Ôn cả ngày cười đến xuân phong đắc ý.

Có cảm giác mình đã nuôi lớn một đứa con, hơn nữa đứa con này không làm cô thất vọng, ngược lại còn vượt qua cả mong muốn của cô.

Tan học, Trần Trì mới ngồi thẳng dậy, lười biếng duỗi eo.

Áo sơ mi theo động tác kéo lên, lộ ra một đoạn vòng eo trắng nõn. Thôi Ôn nhìn thấy, hoảng loạn dời mắt.

Dừng dư quang thấy cậu duỗi xong eo, cô mới quay đầu lại.

"Trần Trì..."

Cậu liếc mắt, thấy cô mím môi, ánh mắt ướt đầm lập loè, muốn nói lại thôi.

"Làm sao vậy?"

Thôi Ôn rối rắm một hồi, mới chậm rãi hỏi: "Sao cậu không cắt tóc?"

Thật sự là do mắt không thể thấy ánh sáng quá mạnh sao?

"Bạn."

Ngẩn ngừ một chữ.

Thôi Ôn hoài nghi chính mình nghe nhầm: "Cái gì? Bạn?"

Trần Trì gật đầu.

Thôi Ôn tư duy có chút không thông: "Bạn? Cậu bạn cái gì?"

Trần Trì ngáp một cái, nói: "Ngủ."

Thôi Ôn không thể hiểu nổi: "Ngủ? Ngày nào cậu chẳng ngủ?"

Trần Trì: "Buổi tối không ngủ được."

"Vì sao?"

Cậu không nói lời nào, thẳng tắp nhìn cô.

Vì không có cô bên cạnh.

Cô bị cậu nhìn đến không tự nhiên, sờ sờ mặt: "Gì vậy?"

Tầm mắt cậu chuyển từ đầu ngón tay trắng trẻo của cô đến trên mặt, nhàn nhạt nói: "Hôm nay cậu rất đẹp, tuy rằng mọi hôm cũng đẹp."

Thời Ôn:...

Nếu cậu thật sự cắt tóc, để lộ ra gương mặt đẹp trai kia, chắc chắn sẽ có rất nhiều người theo đuổi. Có khi sẽ có người đưa thư tình cùng quà cho cậu.

Tuy rằng hơi phiền...nhưng rất tốt, có thể khiến cậu có thêm nhiều bạn.

Thời Ôn trong lòng thầm tính toán: "Cậu có muốn cắt tóc không?"

Trần Trì: "Không."

Thời Ôn: "Nhưng..."

Trần Trì lại nói: "Nếu cậu muốn, tôi sẽ đi cắt."

Thời Ôn kinh ngạc mở to mắt: "Thật sao?"

Trần Trì lười nhác gật đầu.

-

Sáng hôm sau, lúc Thời Ôn đến lớp học, Trần Trì vẫn chưa tới. Đến khi tiết đầu tiên sắp bắt đầu cậu cũng không có mặt.

Không cắt tóc nên không dám tới gặp cô? Hay là cắt hỏng rồi?

Thời Ôn ở trong hai cái lí do nghĩ đi nghĩ lại, mãi cho tới khi trong lớp đột nhiên an tĩnh, lớp học như bị đóng băng, không có bất kì một tiếng động nào.

Cô mê mang ngẩng đầu, sững sờ một chút.

Từ ngoài cửa, một nam sinh biếng nhác đi vào.

Tóc đen lưu loát, đường cong khuôn mặt lưu sướng, làn da trắng sáng nhìn vô cùng sạch sẽ không ai dám xâm phạm. Ngũ quan tinh xảo, đôi mắt đào hoa ẩn ẩn câu nhân, biểu tình lại hồ hững, giữa hai chân mày không kiên nhẫn nhăn nhai, thanh tuyến lạnh lẽo.

"Này..." Vương Đình cả kinh chụp lấy bàn Thời Ôn: "Ai vậy? Học sinh chuyển trường sao? Sao mình không biết?"

Một câu này của Vương Đình, thành công đem không khí ngưng đọng trong lớp phá nát.

Trong lớp nháy mắt loạn lên, mồm năm miệng mười bắt đầu nghị luận.

Thời Ôn nhìn thấy nam sinh mím môi, trên mặt lại không kiên nhẫn thêm vài phần.

Trần Trì..

Sơ mi trắng quần đen, quy quy củ củ mặc trên người nam sinh, tạo nên khí tức kiêu ngạo bất tuân không giống người thường.

Cậu ngó lơ những lời đánh giá xung quanh, đi đến lối nhỏ tận cùng cuối phòng học, chân dài bước ra, dừng lại bên cạnh Thời Ôn, kéo ghế dựa ra, ngồi xuống.

Nửa giây này, trong bàn im lặng, trong vài giây, không có bất kì một âm thanh nào.

Thời Ôn so với bọn họ đã sớm chuẩn bị tâm lí, nhưng dưới hoàn cảnh này, cũng không biết nói gì.

Mãi đến khi Trần Trì quay đầu lại, trong đôi mắt đen của cậu vẫn còn buồn ngủ, mông lung nhìn cô.

Bàn tay với khớp xương rõ ràng xòe ra, môi mỏng giật giật: "Bữa sáng."

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34: Vậy cậu ta thích mày?

Editor + beta: sell2610

Trước ánh mắt của cả lớp, Thời Ôn đưa bữa sáng cho cậu.

Trần Trì giống như không phát hiện ánh mắt kì lạ của mọi người, nhanh chóng ăn bữa sáng, sau đó lại xắn tay áo chuẩn bị ngủ, giống như cái bàn mới là giường ngủ của cậu vậy.

Âm thanh bàn tán nghị luận cũng lập tức biến mất khi giáo viên bước lên bục giảng.

Tất cả mọi người trong lớp, thậm chí là cả giáo viên đều vài lần nghi ngờ, sau cùng mới chịu tin nam sinh có ngoại hình xuất chúng này chính là Trần Trì.

Cùng lúc đó, mấy lời đồn đãi vớ vẩn cũng lặng yên tới.

Trước khi Trần Trì lộ mặt, mọi người đều nghĩ Thời Ôn thiện lương, thương hại Trần Trì, mà hai người lại ngồi gần nhau, đều là học sinh chuyển trường, vì vậy mới giúp đỡ lẫn nhau.

Sau khi Trần Trì lộ mặt, các bạn học thấy nhan sắc của hai người như vậy, liền cảm thấy Thời Ôn nhất định đã nhìn thấy diện mạo của Trần Trì từ trước, hai người vừa mắt nhau, đã là quan hệ mờ ám, hoặc cũng có thể là một đôi từ lâu.

Nhị Trung cấm yêu sớm, một khi bị phát hiện, sẽ bị xử lí theo quy định của nhà trường.

Bị đuổi học là một chuyện, bị Thời Noãn phát hiện là một chuyện, Trần Trì bị hiểu lầm, tính cách lại trở nên hung tàn âm u là một chuyện, hai người bị tách ra cũng là một chuyện.

Không có bất kì cái gì tốt cả.

Thời Ôn lo lắng đến cơm trưa cũng ăn không vào.

Chính là...Thời Noãn lại tới tìm cô.

Trước kia Thời Noãn đều không muốn chú ý tới cô, sau kì thi trung khảo lại tự động tới lớp gặp cô.

Thời Ôn vừa mừng vừa sợ.

Sợ cô nhìn thấy Trần Trì còn đang ngủ, Thời Ôn vội vàng lôi kéo Thời Noãn ra ngoài.

Nhưng mà, không lâu sau Trần Trì cũng theo vào nhà ăn.

Chỉ cần là chỗ cậu đi qua, không cần phải nói khoa trương, nơi đó đều trở nên sôi nổi.

Thời Ôn không nghĩ rằng cậu sẽ nổi bật như vậy.

Nữ sinh ngồi bàn bên cạnh com cũng không ăn, gương mặt vì hưng phấn mà hơi ửng hồng.

"Đây là học sinh chuyển trường sao? Trước giờ mình chưa từng thấy!"

"Cmn, nhan sắc cùng đáng người kia đúng là cực phẩm. Còn rất có khí chất nữa."

"Về sau mình có động lực tới trường học rồi."

"Trong một phút đồng hồ, mình muốn biết tất cả về nam sinh này!!!"

Thời Ôn không nhịn được, bật cười.

Thời Noãn kì quái nhìn cô: "Cười cái gì vậy?"

Thời Ôn vừa cười vừa xoa tay.

Thời Ôn: "Nhưng mà đúng là đẹp trai thật. Hoá ra trường của chúng ta còn có người đẹp như vậy."

Nụ cười của Thời Ôn cương cứng.

Tình huống này là sao đây?

Cảm thấy có hứng thú sao?

Trần Trì bụng khay com đi qua bàn của hai người, đi đến bàn ở trong góc mà cậu thường ngồi. Trong một khắc ấy, Thời Ôn cảm thấy bầu không khí trong nhà ăn bị sự vi diệu chiếm cứ.

Nữ sinh bàn bên cạnh thanh âm cũng thay đổi.

"Chỗ đây không phải chỗ tên kì lạ kia hay ngồi sao?"

"Không phải là cùng một người chứ?"

"Thật ra, mình cảm thấy đáng người rất giống..."

Ăn com xong, Thời Noãn chủ động rủ Thời Ôn cùng tới sân thể dục tản bộ.

Thời Ôn ủ rũ, ôm tâm trạng "tránh được mừng một nhưng không tránh được mười lăm"* đi tản bộ.

(*giống với câu "tránh vô dưa gặp vô dưa" của Việt Nam.)

Thời Noãn đi thẳng vào vấn đề: "Mày cắt tóc cho cậu ta?"

Thời Ôn phủ nhận.

Đúng là cô khuyên cậu đi cắt tóc, nhưng cũng đâu phải cô cắt cho cậu.

Thời Noãn một chút cũng không tin, cười nhạt: "Mày nói hôm đó lão sư tìm mày nói chuyện. Mau nói đi, rốt cuộc hôm đấy mày đi đâu?"

Bước chân của Thời Ôn hơi dừng lại, sau đó lại không hoang mang, tiếp tục trả lời: "Chính là gặp lão sư nói chuyện."

Hôm ấy, hình như chân Trần Trì bị thương, cô đã đưa cậu về nhà.

Thời Noãn hí hóp: "Mày nói lão sư nói chuyện với mày là nữ. Nhưng chủ nhiệm lớp mày không phải là nam sao? Vậy chẳng lẽ là lão sư lớp khác muốn tìm mày nói chuyện à?"

Thời Ôn mím môi.

Thời Noãn: "Tao đã hỏi qua rồi. Giáo viên lớp mày chỉ có duy nhất Tiếng Anh lão sư là nữ. Con của cô ấy mới hai, ba tuổi. Mỗi khi hết tiết liền tức tốc chạy về nhà, thời gian đâu mà tìm mày nói chuyện?"

Thời Ôn khẽ cười, khoe miệng độ cong chậm rãi giương lên: "Vậy chị nói đi, em đã đi đâu?"

Thời Noãn dừng lại, đối diện với cô: "Mày ở bên cạnh Trần Trì."

Thời Ôn bình tĩnh lắc đầu: "Không phải."

Thời Noãn khẽ nâng cằm: "Mày thích cậu ta?"

Thời Ôn bật cười: "Không phải."

Ở trong lòng của cô, cậu giống như một cậu bạn nhỏ, chẳng qua bây giờ đã trưởng thành hơn một chút.

Thời Noãn mị mị mắt, ý vị thâm trường mà hỏi: "Vậy cậu ta thích mày?"

Thời Ôn chân động: "Cái gì? Sao có thể chứ?"

Đương nhiên là không có khả năng.

Đời trước Trần Trì rõ ràng là thích Thời Noãn. Tính cách của hai người hoàn toàn khác nhau. Trần Trì sao có thể thích cô? Căn bản là cô không có phải mẫu người cậu thích.

Thời Noãn đánh giá cô, không nhìn ra chút vui sướng thẹn thùng nào từ Thời Ôn, mới nhướn mày: "Tuy tiện nói vậy thôi. Tao về lớp học đây."

Thời Ôn thật sự bị câu hỏi vừa rồi của cô dọa tới, thấy cô chuẩn bị đi, vội vàng vượt qua cô: "Em cũng về lớp."

Thời Noãn nhìn thân ảnh tinh tế của cô rời đi, bỗng nhiên nghĩ đến năm đó, Thời Ôn vừa mới chuyển tới. Cả người nho nhỏ, đôi mắt lại nhấp nháy, tràn đầy yếu ớt cùng sợ hãi.

Thời Noãn nghe dì nhỏ nói, lúc trước mẹ Thời cùng ba Thời là thanh mai trúc mã. Vậy mà lại có một người phụ nữ độc ác chen chân vào mối quan hệ của hai người, mang thai với ba Thời. Ba Thời bị ép cưới người phụ nữ kia, mà Thời Ôn chính là đứa nhỏ đó.

Nhưng mọi việc khó liệu, mẹ Thời cũng mang thai cô, chỉ là còn trẻ không có kinh nghiệm, thương tâm quá độ bị xuất huyết mới biết mình mang thai. Ba Thời muốn cùng người phụ nữ kia li hôn, nhưng lại bị pháp luật hạn chế, người phụ nữ kia thế nào cũng không đồng ý, đây đưa nhiều năm mới chịu li hôn, Thời Ôn đi theo mẹ.

Chỉ là, đứa nhỏ này đột nhiên tới, gia nhập nhà của cô.

Thời Noãn cực kì chán ghét.

Mãi cho đến một ngày, mẹ Thời mua cho Thời Ôn một chiếc váy, nhưng Thời Ôn như thế nào cũng không chịu mặc, Thời Noãn tức giận vì cảm thấy Thời Ôn không biết ơn, dọa cô nếu cô không chịu mặc sẽ đưa cô trở về với mẹ.

Cả đời này có lẽ Thời Noãn cũng không quên được ánh mắt bất lực lại sợ hãi của Thời Ôn, càng không quên được những gì mình thấy sau đó.

Thân hình nho nhỏ, trên người đầy vết thương, giống như vết roi, vết cào cào, vô cùng khó coi.

Từ đó về sau, ba Thời cùng mẹ Thời đều bảo vệ Thời Ôn vô cùng cẩn thận.

Thời Noãn biết ba mẹ dụng tâm, nhưng cũng không cam lòng, chính xác là Thời Ôn thỉnh thoảng xuất hiện, cướp đi tình yêu của ba mẹ vốn dĩ chỉ thuộc về cô.

Nhưng đối mặt với sự đơn thuần cùng ôn nhu của Thời Ôn, cô làm thế nào cũng không thể chán ghét nổi.

Ba mẹ đem tình yêu đáng lẽ chỉ dành cho cô cho Thời Ôn, mà Thời Ôn lại đem tình yêu này hoà tan, bao dung cô. Những món quà nhỏ mà ba mẹ cho Thời Ôn, chỉ cần là Thời Noãn thích, Thời Ôn sẽ tự động đưa cho cô.

Thật ra mà nói, Thời Noãn không đủ tư cách làm chị gái. Cô tức giận ba mẹ quan tâm Thời Ôn, tức giận Thời Ôn luôn đối tốt với mình, tức giận với ngay cả chính bản thân mình.

Bởi vì làm thế nào cô cũng không vượt qua được những khổ sở trong lòng. Thời Ôn đã cướp đi của cô rất nhiều, thật ra cô mới là công chúa duy nhất trong nhà.

*

Lúc Thời Ôn quay trở lại lớp học, liền nhìn thấy một nữ sinh đứng ở ngoài cửa lớp, trong tay đang cầm một túi quà rất tinh xảo.

Thời Ôn muốn vòng qua cô trở về chỗ, nhưng lại dừng lại, do dự vài giây mới hỏi: "Cậu muốn tìm ai sao? Mình có thể gọi giúp cậu."

Mắt nữ sinh sáng rực lên, cẩn thận chỉ chỉ: "Cậu ấy, là cậu ấy."

Thời Ôn nhìn qua.

Là Trần Trì.

Thời Ôn nhìn nữ sinh nhiều thêm một cái.

Sáng nay Trần Trì mới đổi kiểu tóc tới trường học, nữ sinh này nhanh như vậy đã mua quà?

Chưa nghĩ xem nên hỏi thế nào, nữ sinh đã tự giới thiệu: "Cậu nói với cậu ấy, mình chính là người đem qua." nữ sinh ngượng ngùng cười một chút: "Cũng chính là người sáng nay đã ngăn cậu ấy ở chỗ đó."

Chẳng trách hôm nay Trần Trì lại đến muộn.

Thời Ôn: "Cậu có thể tự đưa cho cậu ấy mà, cậu ấy..."

Nữ sinh vội vàng xua tay: "Cậu ấy đang ngủ, mình không muốn quấy rầy."

Thời Ôn còn muốn nói nữa, nữ sinh đã nhét túi quà vào trong tay cô: "Nhờ cậu cả đó."

Thời Ôn tiếp nhận: "Được rồi, mình sẽ đưa cho cậu ấy."

Tranh thủ cơ hội này chứng tỏ hai người trong sạch, cô rất vui về giúp người khác tặng quà đấy.

Đang muốn đi, nữ sinh lại giữ chặt cô, nhỏ giọng nói: "Cậu đừng quấy rầy cậu ấy ngủ. Mình cảm thấy cậu ấy có chứng tức giận lúc rời giường đấy."

Nói xong, thẹn thùng cười, xoay người đi.

Thời Ôn xem xét túi quà trong tay.

Thật ra cô muốn nói, Trần Trì lúc này không có ngủ, cậu chỉ nằm bò ra bàn thôi.

Hơn nữa, Trần Trì không có chứng tức giận lúc rời giường. Ngược lại lúc cậu mới tỉnh ngủ, đặc biệt vừa ngốc vừa đáng yêu, giống một cậu bạn nhỏ dễ bị ăn hiếp.

Thời Ôn đi đến bên cạnh Trần Trì, cũng hơi do dự.

Nhờ đâu cậu ngủ rồi.

Cô đứng một lúc, muốn rời đi, Trần Trì lại hơi cử động người.

Cậu vẫn ghé vào trên bàn, lộ ra nửa gương mặt, ánh mắt rõ ràng không hề buồn ngủ: "Sao bây giờ mới về?"

Thời Ôn cong cong mắt.

Thời Ôn đem túi quà để lên bàn của cậu: "Nhìn này."

Trần Trì nhìn đến túi quà được đóng gói tinh xảo, tư duy có chút đình trệ.

...Cô tặng quà cho cậu?

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Cậu ghen tị đến phát điên

Editor + beta: sellsell2610

Thời Ôn chỉ chỉ chiếc túi: "Cậu nhìn xem có đẹp không? Là người theo đuổi cậu đưa đấy! Lợi hại thật nha bạn học Trần Trì."

Ánh sáng trong mắt Trần Trì dần dần âm đạm.

Thời Ôn cũng không quên lời dặn của nữ sinh kia, đặc biệt tốt bụng mà nhắc lại: "Cô ấy nói cô ấy chính là người tối hôm qua, cũng chính là người sáng hôm nay. Đây, rốt cuộc là ai vậy?"

Trần Trì cũng không quản cô ta là ai, tùy ý đẩy cái túi về một bên, tiếp tục nằm bò ra bàn.

Thấy túi chỉ một chút nữa là rơi xuống, Thời Ôn nhanh tay đỡ lấy.

"Này, nếu là đồ thủy tinh sẽ vỡ mất." Cô đem túi đến trước mặt cậu: "Cậu không định xem qua sao? Cậu ấy đã rất dụng tâm đấy."

Thời Ôn vừa dứt lời, Trần Trì đã ngồi dậy, cầm lấy cái túi, chuẩn xác ném vào thùng rác.

Tiếng vỡ giòn vang.

Thời Ôn nhìn thấy sắc mặt cậu không tốt, cảm thấy cả người mờ mịt vô thố.

Nhận thấy trong túi nhất định là đồ bằng thủy tinh, hơn nữa cũng đã vỡ. Cô lo lắng mấy bạn trực nhật không may sẽ bị thương, liền xắn tay áo muốn gom chúng lại.

Tay còn chưa đụng tới túi, một bàn tay khác đã xướt qua bả vai của cô, làm nổi lên một làn gió nhỏ lay động tóc mái của cô. Thời Ôn nghiêng đầu, nhìn thấy một bên sườn mặt tinh xảo lạnh nhạt của Trần Trì.

Cậu nhặt lên cái túi kia, một câu cũng không nói, vòng qua người cô đi ra khỏi phòng học.

Thời Ôn chà xát góc áo, cảm thấy chính mình chọc cậu không vui.

Đến lúc tan học, Thời Ôn cũng chưa nói chuyện với Trần Trì, mà cậu vẫn luôn ngủ. Thời Noãn từ trước tới nay chưa từng tới tìm cô, nay lại chủ động đến.

Thời Ôn làm trò trước mặt Thời Noãn, không dám đánh thức Trần Trì, đeo cặp sách lên lưng rồi nhẹ nhàng rời đi.

Tiếng bước chân nhẹ nhàng ngày càng xa.

Trần Trì ngồi dậy, một tay chống trán, biểu tình tối tăm.

Thời Ôn cùng Thời Noãn cũng không trực tiếp trở về nhà, mà ghé vào siêu thị gần trường, ở đây mới có loại sữa chua mới, hai người muốn uống thử.

Hai người đều cầm sữa chua, chạy vội về trạm xe bus, váy dài màu đen vể lên một đạo phong cảnh.

Trần Trì chăm chú nhìn Thời Ôn lên xe bus.

Cậu đi vào trong siêu thị, mua một hộp sữa chua có vị giống của Thời Ôn.

Nhân viên siêu thị lúc đi ra ngoài cửa, đụng phải mấy nam sinh, mấy nam sinh nghiêng người, chột nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc.

Trần Trì ra khỏi cửa, nam sinh kia mới kịp phản ứng lại, vội kéo lấy nam sinh tóc đỏ bên cạnh:

"Anh, hình như vừa rồi em thấy Sinh ca."

Lưu Cánh cùng với mấy người này vừa mới đi ẩu đả, đánh không thắng khiến tâm trạng bức bối. Nhưng sự sợ hãi nhanh chóng được thay thế khi nghe được hai chữ "Sinh ca".

"Cmn mày có nhìn nhầm không?"

"Em, em không chắc. Nhưng em cảm thấy rất giống."

Lưu Cánh đẩy cậu ta ra, chạy về ra ngoài cửa, nhìn thấy một bóng dáng cao gầy, mà người này cũng đúng lúc rẽ phải.

Chỉ cần nhìn sườn mặt là đủ rồi.

"Sinh ca!"

Lưu Cánh vừa chạy vừa gọi.

Người nọ không dừng lại, hần cứ chạy theo đến lúc không thấy bóng dáng người đó đâu.

Đỗ Khải Trình đứng ở một góc ở siêu thị, bị một màn vừa rồi làm mông lung.

Người vừa rồi mua sữa chua không phải là Trần Trì sao?

Tại sao bọn họ lại gọi cậu là Sinh ca?

Cậu ta do dự một chút, mới đi đến trước mặt đám người kia.

"Người vừa rồi mấy cậu gọi, tôi...tôi...có quen..."

Các nam sinh kia nghe vậy, hai mắt sáng ngời:

"Cậu quen sao?"

Đỗ Khải Trình gật gật đầu, đẩy mắt kính: "Nhưng cậu ta có lẽ không phải người mà các cậu tìm. Tên của cậu ta không có chữ "Sinh" "

"Vậy tên là gì?"

Đỗ Khải Trình không nghĩ muốn nói.

Một nam sinh thấy cậu ta không chịu lên tiếng, liền xắn tay áo, lộ ra vẻ mặt hung ác, Đỗ Khải Trình nuốt nuốt nước miếng: "Tên, tên là Trần Trì."

Các nam sinh bất động, nhìn nhau.

Rốt cuộc, có người lên tiếng.

"Không sai, đúng là Sinh ca."

Trần Trì, Trần Trì Sinh.

Chỉ là ít đi một chữ.

*

Cả buổi sáng ngày hôm sau, Đỗ Khải Trình đều suy nghĩ về việc xảy ra ngày hôm qua.

Bàn phía sau có động tĩnh, Trần Trì đứng dậy, cậu ta đoán Trần Trì đi toilet, vội đứng dậy đi theo.

Hai người đứng gần nhau.

Đỗ Khải trình đánh giá cậu từ trên xuống dưới vài lần.

Không nghĩ tới thành tích của Trần Trì tốt như vậy, đánh nhau còn rất giỏi. May mắn lúc trước cậu ta không có trêu chọc Thời Ôn.

Đôi mắt lơ đãng ngó xuống phía dưới.

Cậu ta như ong mỳ, kinh ngạc thôn thức.

Trần Trì nghe được, lạnh lùng liếc cậu ta một cái.

Đỗ Khải Trình xấu hổ cười cười: "Cái kia...cái kia..."

Trần Trì xoay người muốn đi.

Đỗ Khải Trình duỗi tay muốn kéo cậu, lại bị cậu ghét bỏ né tránh.

Đỗ Khải Trình: "Tôi nghe nói cậu đánh nhau rất giỏi...Cậu có thể giúp, giúp tôi? Giải quyết vài người không?"

Bước chân của Trần Trì không dừng lại.

"Tôi cũng biết cậu thích Thời Ôn. Tôi giúp cậu theo đuổi cậu ấy, chẳng hạn như cậu ngại hỏi về ngày sinh nhật của Thời Ôn, tôi sẽ giúp cậu, còn nữa,..."

Trần Trì: "Không cần."

Đỗ Khải Trình nhìn Trần Trì đi xa, gãi đầu khó xử.

*

Bụng của Thời Ôn vô cùng đau đớn, cơm trưa cô cũng không muốn ăn. Lại đúng lúc trường học phát sữa chua, cô không uống được sữa chua lạnh, mà đây cũng không phải vị Thời Ôn thích. Nhà Vương Đình ở gần đây, trưa nào cô ấy cũng trở về nhà. Thức ăn trong nhà ngon, cô ấy ăn no cũng không muốn uống sữa chua.

Thời Ôn cầm sữa chua trên tay, không biết phải làm thế nào.

Trên đường trở về lớp học cô gặp được Quan Ngọc, sữa chua rớt cuộc cũng có người uống.

"Anh Quan Ngọc, gần đây anh hay xuất hiện ở khu bọn em vậy?" Thời Ôn cười khẽ, thanh âm có chút suy yếu, đưa sữa chua qua: "Anh có muốn uống không?"

Quan Ngọc thấy sắc mặt cô tái nhợt, lo lắng hỏi: "Tiểu Ôn, em khó chịu chỗ nào à?"

Thời Ôn lắc đầu: "Chỉ đau bụng một chút thôi."

Quan Ngọc: "Dạ dày không khỏe?"

Giọng nói của Thời Ôn nhỏ lại: "Không phải, không có chuyện gì đâu. Anh đừng lo..."

Quan Ngọc banh mặt: "Sắc mặt em đã kém như vậy rồi, còn không có chuyện gì à? Có gì khó chịu phải nói với anh."

Giọng nói của anh ôn nhu hơn một chút: "Anh cũng đâu có chê em phiền?"

Mặt của Thời Ôn có chút nóng.

Rót cuộc cũng không thể nói là...cô bị đau bụng kinh chứ?

Quan Ngọc nhẹ nhàng xoa tóc cô: "Ngại ngừng cái gì chứ?..."

Nói đến đây, anh mới kịp phản ứng.

Thấy cô gái nhỏ mặt càng ngày càng hồng, gãi gãi ót, ho khan một tiếng: "À...à, có cần anh mua cho chút gì không?"

Thời Ôn cúi gầm mặt, cảm thấy xấu hổ không chịu được: "Không cần...em đi trước."

Cúi đầu vòng qua Quan Ngọc.

Ở chỗ ngoặt của cầu thang, Thời Ôn bị một người cản trở.

Cô muốn đi sát ra bên cạnh, người nọ lại cố tình chặn cô, Thời Ôn đau bụng khó chịu, bị đùa dai như vậy không thoải mái chút nào. Muốn ngẩng đầu xem là ai, hoá ra là Trần Trì.

Giương mặt tái nhợt lúc đầu giờ đã thành ửng hồng vì xấu hổ.

Trần Trì nghĩ đến cảnh nam sinh vừa rồi xoa đầu cô, bàn tay không khống chế được siết chặt.

Cậu đứng dưới bậc thang, sắc mặt âm u, đôi mắt lạnh lẽo tới mức có thể tích ra nước đá, ngữ khí lại bình đạm giống như thường.

"Nóng lòng đem tôi đây cho nữ sinh khác, là vì muốn dây dưa với nam sinh kia à?"

Cậu thật sự ghen tị đến phát điên.

"Không phải..."

Thời Ôn biết cậu còn tức giận chuyện sáng hôm qua, muốn giải thích nhưng lại không có sức lực, bụng cô thật sự rất đau.

Người phía trước vẫn không nhúc nhích.

"Thật sự không phải..." Thời Ôn nói, lại một trận đau kéo tới, cô cúi người, kéo góc áo Trần Trì, giọng nói nhỏ như muỗi kêu: "Trần Trì, có thể giúp tôi một chút không?"

Án đường Trần Trì vừa động.

Rũ mắt, nhìn thấy sắc mặt của cô không biết từ lúc nào đã chuyển sang trắng bệch.

Đồng tử của cậu co rút lại, đỡ lấy cô, cả người cô mềm như bông, đầy mồ hôi.

"Làm sao vậy?"

Thời Ôn lắc đầu: "Có thể đưa tôi về lớp học không?"

Ánh mắt Trần Trì trầm xuống: "Đi phòng y tế."

Nói xong, muốn đem cô bế lên.

Thời Ôn vỗ vỗ cậu, cả người không có bao nhiêu lực: "Không cần mà."

Trần Trì cũng không cứng đầu, đỡ cô về phòng học rồi lại đi ra ngoài.

Không lâu sau, có người chạy vào.

Thời Ôn hí hóp nửa mắt, cũng đoán được là ai.

Trên bàn xuất hiện một cái túi, Thời Ôn mở mắt ra, phát hiện bên trong đều là thuốc dạ dày.

Trên trán của Trần Trì xuất hiện mồ hôi tinh mịn, cậu mở túi ra: "Cậu mau uống thuốc đi."

Thời Ôn cảm thấy buồn cười, nhưng cũng vô cùng ấm áp.

Nhưng là...

"Tôi không có đau dạ dày..."

Trần Trì mím môi, lại nghe người ngồi phía trước thở dài.

Đỗ Khải Trình lắc đầu, nghĩ thầm lão đại này đúng là một thiếu niên ngây thơ. Đau bụng thảng cũng không biết. Như vậy còn muốn theo đuổi người ta, lại còn cự tuyệt cùng cậu ta hợp tác.

Đang suy nghĩ hăng say, lưng ghế đã bị người gõ vài cái.

Cậu ta bị dọa nhảy dựng, quay lại thì thấy Trần Trì đậm mặt đang nhìn mình.

"Ra đây."

Thời Ôn nhìn chăm chăm bóng dáng của hai người rời đi, chớp chớp mắt.

Đây là lần đầu tiên...

Cậu chủ động cùng người khác nói chuyện.

Một lúc sau, chỉ có một mình Đỗ Khải Trình quay trở lại.

Thời Ôn: "Trần Trì đâu?"

Đỗ Khải Trình lắc đầu: "Không biết."

Tiếng chuông vào lớp vang lên, Trần Trì còn chưa quay lại.

Thời Ôn có chút lo lắng.

Sẽ không bị người khác chặn đường kiếm chuyện chứ?

Vào tiết được mười phút, cửa sau được mở ra.

Toán học lão sư bị dọa đến, phần cũng bị gãy thành hai nửa, nhìn thấy Trần Trì, sắc mặt cũng không tốt lên.

"Tại sao vào muộn?"

Vô pháp vô thiên, vào tiết của ông chưa ai dám đến trễ, dựa vào thành tích tốt thì có thể tùy hứng sao?

Từ trước tới nay ông luôn đối xử với mọi người bình đẳng.

"Vào muộn mười phút, đứng cuối lớp hai mươi phút cho tôi."

Trần Trì không trả lời, đem đồ trong tay để lên ghế của mình, lại đem ghế dựa kéo ra, ở chỗ mọi người không thấy được mà Thời Ôn vẫn có thể chạm tới.

Rồi sau đó, quy củ đứng cuối lớp.

Thời Ôn biết ý của cậu, nhìn qua cái túi.

Băng vệ sinh, nước đường đỏ, thuốc giảm đau...

Nhân lúc không ai chú ý, Thời Ôn cầm vài miếng băng vệ sinh. Quay đầu lại nhìn Trần Trì đang cúi đầu, khoé miệng khẽ cong, nhàn nhạt cười.

Có thứ gì đó mềm mại lướt qua trong lòng cô giấy lát.

*

Thời Ôn cảm thấy, mọi thứ bây giờ đều rất tốt, tốt vô cùng tốt.

Mọi lời đồn về Trần Trì đều biến mất, người theo đuổi cậu lại nhiều vô kể, không ít nữ sinh tặng quà cùng với tỏ tình. Chỉ là cậu một mực không quan tâm, đối với quà đề trên bàn cậu, Trần Trì liếc cũng không thèm liếc, trực tiếp ném vào thùng rác.

Thời Ôn cảm thấy vô cùng đáng tiếc, những nữ sinh đó ai cũng xinh đẹp đáng yêu.

Sau đó cô lại nghĩ, tại sao không có nam sinh nào tìm cậu kết bạn?

Suy nghĩ này vừa nảy ra, đã có nam sinh mời cậu gia nhập đội bóng rổ.

Mãi đến khi có tiết thể dục, cậu cùng mấy nam sinh chơi bóng rổ, Thời Ôn cùng Vương Đình chơi cầu lông mới biết được.

Khi đội bóng rổ thi đấu, sẽ mời những nữ sinh trường nghệ thuật làm cổ động viên. Mà đội trưởng đội bóng rổ lại có ý với đội trưởng đội cổ vũ. Mà trong đội cổ vũ lại có vài nữ sinh tò về rằng: nếu Trần Trì gia nhập đội bóng, bọn họ sẽ làm cổ động viên, hơn nữa cũng sẽ giúp đội trưởng đội bóng rổ theo đuổi đội trưởng đội cổ vũ.

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Người trong lòng

Editor + beta: sellsell2610

Trên sân bóng rổ, Trần Trì nhẹ nhàng mà dứt khoát thả bóng vào rổ.

Đã một năm rồi cậu chưa có đứng trên sân bóng.

Có người gọi cậu, Trần Trì quay sang, lại vô tình nhìn thấy một người.

Ở ngoài sân bóng rổ, một nam sinh nhanh chóng đi qua, áo sơ mi sạch sẽ quy củ, trên tay cầm một tệp giấy tờ.

Đỗ Khải Trình chạy đến bên người cậu, thúc giục: "Bên kia đang chờ cậu đấy!"

Trần Trì thu mắt: "Giúp tôi một chuyện."

Đỗ Khải Trình: "Chuyện gì?"

"Điều tra nam sinh kia."

Đỗ Khải Trình theo tầm mắt của cậu nhìn qua.

Quan Ngọc...

Cậu ta liền cười cười: "À được được, nhưng mà..."

"Không thành vấn đề."

Trần Trì nhàn nhạt nói.

Đỗ Khải Trình không nghĩ tới cậu dễ dàng đồng ý như vậy: "Cậu không hỏi tôi muốn cậu đánh ai sao?"

Trần Trì liếc cậu ta một cái, từ chỗ ngồi đứng lên, không trả lời.

Đỗ Khải Trình hậm hực sờ sờ mũi.

Xem ra cái danh lão đại không phải dễ đấy.

*

Buổi sáng cuối tuần, Trần Trì nhận được điện thoại của Đỗ Khải Trình.

Nhận được địa chỉ, cậu sững sốt một chút.

Chính là trường học trước kia của cậu.

Cách chỗ đó ngày càng gần, phong cảnh xung quanh càng trở nên quen mắt, Trần Trì lạnh mặt nhìn ra ngoài cửa sổ.

Đỗ Khải Trình ngắt điện thoại, cố làm ra vẻ: "Tôi đã có người bảo hộ, lần sau mấy người đừng hòng mượn tiền của tôi. Chúng ta sớm không còn là bạn bè rồi."

Các nam sinh nghe cậu ta nói vậy đều bật cười.

Nam sinh dẫn đầu gây điệu thuốc: "Nói như mày thì ai chẳng nói được. Để tao xem người mày gọi tới là ai đi."

Mấy nam sinh đứng vây quanh bắt đầu mở miệng châm chọc.

Đỗ Khải Trình lo âu mà đứng một bên.

Cũng không biết Trần Trì mang theo bao nhiêu người. Nếu không đánh lại bọn họ, khẳng định sau này cậu ta sẽ bị chèn ép khổ sở hơn.

Đợi thêm một lúc nữa, có người không kiên nhẫn, đẩy Đỗ Khải Trình: "Mẹ nó, rốt cuộc có tới hay không?"

Đỗ Khải Trình thiếu chút nữa bị té ngã, sau đó nhìn thấy nam sinh đang từ xa đi tới, ánh mắt sáng lên: "Đến rồi."

Khoan đã...

Chỉ có một mình cậu?

Cậu tới đánh nhau mà không mang theo người? Đơn thương độc mã tới?

Mấy nam sinh theo ánh mắt của cậu ta nhìn qua, không nhịn nổi cười: "Cậu ta?"

Mặt Đỗ Khải Trình trắng bệch.

Nam sinh dẫn đầu phui phui bụi trên quần áo, đứng lên.

Thân ảnh nam sinh ngày càng tới gần, khoé miệng ngả ngón của hắn cũng ngày càng nhạt.

Bên cạnh đã có người nhận ra.

"Sinh...Sinh ca?"

"Cmn, thật hay giả?"

"Đem cậu mù à?"

Đỗ Khải Trình ngơ ngác.

Mấy người này biết nhau sao?

Sẽ không...cùng nhau đánh cậu ta chứ?

Đỗ Khải Trình thật sự muốn khóc.

Trần Trì đến gần, có nam sinh lập tức xông lên. Cậu nghiêng người, giữa hai lòng mày nhiễm lệ khí.

"Sinh ca!"

Tên dẫn đầu hô lên, mấy người phía sau cũng hô theo:

"Sinh ca!"

Đỗ Khải Trình thật sự bị dọa tới rồi.

Người anh em này, lai lịch trâu bò như vậy?

Trần Trì nhăn mày, mấy người trước

mắt tuy có chút quen thuộc, nhưng cậu không nhớ tên, cũng không muốn nhớ.

"Định đánh cậu ta?"

Nam sinh dẫn đầu sắc mặt thay đổi: "Cậu ta là người Sinh ca bảo kê sao?"

Trần Trì nhàn nhạt nói: "Còn muốn đánh nữa không?"

Trương Diệu cười ra tiếng, cũng không biết là đang cười hay đang khóc: "Sinh ca đã nói vậy thì cậu ta chính là anh em của chúng ta. Sao có thể đánh chứ?"

Trần Trì không để ý đến hắn, nhìn Đỗ Khải Trình.

Đỗ Khải Trình biết, đây là cậu muốn hỏi cậu ta có muốn tiếp tục truy cứu hay không.

Cảm giác được lão đại che chở thật cmn tốt quá!

"Các người mau hứa đi. Về sau không được vay tiền của tôi nữa. Không, đây không phải vay mà là cướp."

Trương Diệu co được giãn được, quyết đoán đồng ý. Sau đó nhìn Trần Trì: "Sinh ca, lâu không gặp, đi uống một chút."

Trong mắt Trần Trì không cảm xúc: "Không cần."

Trương Diệu cũng không cảm thấy mất mặt, chậm rãi nói: "Em nghe được một ít về chuyện của Sí ca."

Sắc mặt của Trần Trì không thay đổi.

Trong lúc Trương Diệu cảm thấy cậu sẽ không đồng ý, Trần Trì lại lên tiếng: "Được."

Trương Diệu tìm một tiệm lẩu gia đình, tất cả ngồi trong một góc có cửa sổ sát đất. Đỗ Khải Trình cũng không dám đi theo, cảm ơn Trần Trì xong liền chạy mất.

Trương Diệu gọi một két bia.

"Thời gian trôi qua nhanh thật, một năm rồi mới gặp lại được Sinh ca."

Mấy người còn lại cũng bắt đầu bàn tán sôi nổi.

Trần Trì không rên một tiếng, dần dần không còn kiên nhẫn, trực tiếp đánh gãy câu chuyện: "Chuyện kia có gì mới?"

Trương Diệu tươi cười cứng đờ.

Trần Trì mắt đen nhìn chằm chằm hắn.

Bầu không khí trên bàn trở nên khẩn trương, ai cũng không dám động đũa, cũng chẳng dám thở mạnh, sợ Trần Trì tức giận sẽ làm ra điều gì đó.

Thời Ôn ở con phố đối diện, liền thấy được một màn trong tiệm lẩu. Một nam sinh như hồ rình mồi mà nhìn một người, người kia lại đưa lưng về phía cô, thân mình hơi cong.

Cô cảm thấy có chuyện gì đó không hay.

"Nhanh lên." Thời Noãn ở phía trước thúc giục.

Thời Ôn nhìn thêm vài lần rồi nhanh chóng đuổi theo Thời Noãn.

Thời Noãn nhìn hướng dẫn trên điện thoại, cau mày cần nhẫn: "Cái lớp học bỏ tức kiểu gì mà tìm mãi không thấy?"

Thời Noãn lúc trước có hứng thú học dương cầm, nhưng cũng chẳng được bao lâu. Tuy yêu thích nhiều thứ nhưng lại không kiên nhẫn.

Gần đây lại ồn ào muốn đi học vẽ tranh.

Ba Thời cùng mẹ Thời biết cô không lâu sau sẽ chán, nhưng tính tình Thời Ôn dịu dàng lại kiên nhẫn, chắc chắn học sẽ rất tốt.

Liên cho Thời Noãn học, nhưng Thời Ôn cũng phải học theo.

Cuối tuần, hai người ngồi xe bus đến một khu phố khác. Nghe nói ở đây có một trung tâm học bỏ tức, giáo viên cũng rất giỏi.

Ba Thời có nhận một vụ án, làm quen được một người cũng làm luật sư, nhờ quan hệ bạn bè mà an bài cho Thời Ôn cùng Thời Noãn đi học ở đây.

Thời Noãn vẫn còn mãi oán giận, ánh mắt trời quá gắt, cô sợ da mình sẽ bị đen. Cả người đứng dưới nắng hồi lâu cũng bắt đầu đầy mồ hôi.

Thời Ôn rồi rấm một hồi lâu mới nói: "Chỉ cứ đi tìm trước đi. Em vừa thấy có một cửa hàng rất đặc biệt. Muốn đi xem một chút."

Cô cũng không chờ Thời Noãn kịp phản ứng, đã nhanh chóng chạy đi.

*

Thời Ôn chạy đến cửa sổ sát đất, đám người còn chưa đi, bầu không khí vẫn rất kì lạ.

Tiệm lẩu rất lớn, cô phải đi nửa vòng cửa hàng mới tới cửa chính. Lúc đi đến bàn của đám người kia, đã không thấy Trần Trì đâu.

Những nam sinh này không nhuộm tóc thì xỏ khuyên tai, cũng không ít người có hình xăm. Vừa thấy đã biết không phải loại người gì tốt.

Trong lòng Thòi Ôn phát lạnh.

"Cậu ấy đâu?"

Trương Diệu ngửa đầu uống bia, nghe thấy có người nói thì nhìn qua. Là một nữ sinh, mặt nhỏ như bàn tay, đôi mắt vừa to vừa long lanh, ngũ quan nhỏ nhắn tinh xảo, trên người mặc váy dài màu trắng đơn giản.

Hắn buông lon bia, ngả ngón: "Tiểu mỹ nhân, có chuyện gì sao?"

Thòi Ôn lui về sau một chút, rồi chỉ vị trí trống duy nhất: "Người vừa rồi ngồi đây đâu rồi?"

Trương Diệu híp mắt, đánh giá cô từ trên xuống dưới: "Cô cùng cậu ta có quan hệ gì?"

Thòi Ôn: "Bạn."

"Bạn?" Trương Diệu cười lạnh: "Trên đời này chẳng có ai có thể làm bạn với cậu ta cả."

Lúc trước có, nhưng đã chết.

Một nam sinh khác lên tiếng: "Hay là bạn gái?"

Thòi Ôn lắc đầu phủ nhận: "Không, không phải bạn gái."

Trương Diệu: "Vậy cô đang theo đuổi cậu ta sao?"

Thòi Ôn mím môi, suy nghĩ một lúc, cuối cùng im lặng không phản bác.

Trương Diệu cười, đúng là Sinh ca đi đến chỗ nào cũng có người theo đuổi.

Hắn đứng lên, khui một chai bia mới: "Nhanh uống hết, xem cô có đủ tư cách theo đuổi cậu ta hay không?"

Các nam sinh bắt đầu hòa theo, gõ đũa thúc giục.

Từ bé đến lớn Thòi Ôn chưa từng chạm qua rượu bia, mọi người xung quanh khi uống, sắc mặt cũng rất bình thường, nhất là trong TV, rượu bia giống như không nguy hiểm, nhân vật chính nào cũng đều uống hết cả một chai.

Cô chậm rãi nhận lấy, uống một ngụm.

Hương vị rất kì quái.

Cô muốn dừng một chút, lại có người đẩy chai bia lên ý đồ muốn cô uống bằng sạch.

Trần Trì từ nhà vệ sinh đi ra, tuy còn làm cậu choáng váng, nhưng Trần Trì vẫn có thể chuẩn xác nhận ra Thòi Ôn.

Cậu không kịp nghĩ tại sao cô lại xuất hiện ở đây, nhanh chóng đi tới cướp lấy chai bia vứt xuống đất. Mọi người trong quán đều quay lại nhìn, ánh mắt Trần Trì tàn nhẫn, một tay đỡ Thòi Ôn ổn định trọng tâm.

Trương Diệu thấy vậy, đứng lên muốn nói gì đó, đã bị Trần Trì hung hăng nện vào mặt.

Mùi máu tươi ở khoang miệng lan tràn, Trương Diệu đau đến nhe răng trợn mắt, cảm thấy răng của mình sắp rụng ra rồi.

Trần Trì lôi kéo Thòi Ôn rời đi.

Người phục vụ đi tới thu dọn, không cẩn thận đụng phải Trương Diệu, bị hắn ta mắng cho một trận.

Hắn nhìn bóng dáng của hai người rời đi, cười lạnh hỏi người bệ cạnh: "Lúc Sí ca chết, cậu ta có rơi một giọt nước mắt nào không?"

Không ai dám lên tiếng.

Trương Diệu tùy tiện vớ một chai bia bắt đầu tu ừng ực, sau đó lại bật cười: "Đánh chết tao cũng không tin Trần Trì Sinh có người trong lòng."

Cậu ta phải xứng đáng với cuộc sống cô độc, tịch mịch tới chết.

*

Trần Trì ngăn một chiếc taxi, vừa ngồi trên xe liền gục xuống. Tài xế hỏi địa chỉ, Thòi Ôn thấy trên người cậu là mùi rượu bia nồng đậm, vẫn là nên đưa cậu về nhà.

Đọc địa chỉ nhà của Trần Trì.

Thời Ôn gian nan dìu Trần Trì vào nhà, vất vả lắm mới đặt cậu được lên sô pha.

Cũng may nội thất nhà cậu vô cùng xa xỉ, ngồi dưới thảm lông cũng dễ chịu vô cùng.

Thời Ôn rót cho cậu một cốc nước.

Trần Trì cảm không chắc, bị đổ lên người, làm ướt áo phông màu trắng, xương quai xanh quằn rũ như ản như hiện.

Thời Ôn lại rót thêm một cốc nước nhưng không đưa cho cậu, mà cẩn thận giúp cậu uống.

Đợi cậu uống xong, Thời Ôn muốn thu dọn đồ trên mặt đất một chút, nhưng vừa mới đứng dậy, cánh tay đã bị kéo lại.

Cô không phòng bị, bị cậu kéo liền ngã xuống. Ngược lại không có cảm giác đau đớn, vì ngã vào người cậu, lại bị cậu ôm trong lòng.

Đầu Trần Trì đau muốn nứt ra, mơ mơ màng màng lại nghĩ thấy mùi hương quen thuộc, làm cậu cảm lòng không đau muốn tới gần nơi có mùi hương kia.

Cậu duỗi tay, thế nhưng lại có thể dễ dàng giữ chặt người nọ, không giống như trong giấc mơ rất nhiều lần đều thất bại.

Trong lòng ngực là Ôn Ôn của cậu nho nhỏ mềm mại không xương, làm cậu chỉ muốn buộc chặt tay, khiến cô không rời khỏi cậu nữa.

Cậu vui nết vào hõm vai của cô, tìm một tư thế thoải mái, âm thanh khàn khàn rầu rĩ: "Bọn họ đều nói do tôi, bọn họ không tin tôi..."

Thời Ôn bị cậu ôm chặt có chút khó thở: "Hả? Ai cơ?"

Trần Trì không trả lời, giật giật đầu, mái tóc xù xù cọ vào tai Thời Ôn khiến cô phát ngứa.

Trần Trì: "Bọn họ nói tôi là người xấu."

Thời Ôn ngẩn ra, lập tức phản bác: "Không phải đâu, cậu không phải người xấu."

Trần Trì lắc đầu: "Cậu cũng sẽ thấy tôi xấu xa sao?"

Thời Ôn cảm nhận được cậu run rẩy, không biết hôm nay cậu đặc trải qua những gì, nhẹ nhàng xoa tóc của cậu, ôn nhu nói: "Không, tôi không có nghĩ như vậy."

Nhưng Trần Trì khi uống say còn cứng đầu hơn lúc cậu tỉnh táo.

Trần Trì: "Cậu sẽ nghĩ như vậy. Từ trước tới nay cậu đều không tin tôi."

Ánh mắt Thời Ôn hơi loé.

Đời trước, Trần Trì đúng là người xấu.

Nhưng đời này sẽ không, cô sẽ giúp cậu.

Thời Ôn nhẹ nhàng vuốt tóc của cậu: "Tôi tin cậu mà."

Trời ơi buồn ngủ quá nên beta còn ảu, sai ở đâu mọi người cmt nhắc nhở để mình sửa nhaaa

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Tôi sẽ không để cho ai khi dễ cậu ấy

Editor + beta: sellsell2610

Lời của editor: Chương này dài kinh khủng luôn ấy ạ, nên mình chia nhỏ ra làm mấy phần nha, mình sẽ up dần ạ ♥️ □

Thời Ôn mất ngủ.

Không phải do cô không ngủ được, mà là nửa đêm gặp ác mộng nên tỉnh dậy, rồi cứ như vậy thức tới sáng.

Cơm sáng cô cũng không muốn ăn.

Trong đầu cô chỉ có duy nhất bộ đáng suy sụp ngày hôm qua của Trần Trì.

Còn có những câu hỏi kì lạ đó.

Rốt cuộc những người ở tiệm lẩu đó là ai? Nhìn qua thì không phải học sinh của Nhị Trung, tại sao Trần Trì lại chọc phải bọn họ?

Lúc đi ngang tiệm bánh bao, cô dừng lại, theo thói quen mua bữa sáng cho Trần Trì.

...

Trần Trì tới muộn hơn cô một chút, trừ bỏ tóc có chút rối loạn, sắc mặt vẫn bình thường.

Như thường ngày, cậu đưa cho Thôi Ôn một hộp sữa đậu nành, rồi sờ trong ngăn bàn, lấy ra bánh bao mà cô mua, bắt đầu ăn.

Thôi Ôn uống một chút sữa.

Cậu chắc hẳn không nhớ những gì mình nói hôm qua.

Nhưng mà...

"Trần Trì." cô nhẹ giọng gọi.

Trần Trì nghiêng mặt nhìn, lười nhác "ừm" một tiếng.

"Hôm qua cậu uống say." Mặt mày Thôi Ôn hiện lên lo lắng: "Sau đó cậu còn đánh một nam sinh. Tôi thấy bọn họ là người không dễ chọc. Bọn họ sẽ không trả thù cậu chứ?"

Trần Trì giật giật lông mày.

Vậy sao?

Cậu nhìn gương mặt trần đầy lo lắng của cô, cắn một miếng bánh bao: "Không biết nữa."

Mày Thôi Ôn lại nhăn chặt vài phần.

Trần Trì ăn xong, dạ dày thoải mái không ít, mới bắt đầu nói: "Nói không chừng...tan học sẽ bị chặn đường..."

Thôi Ôn "a" một tiếng: "Vậy phải làm sao bây giờ?"

Trần Trì ăn xong miếng bánh bao cuối cùng, vứt túi vào thùng rác: "Cậu đưa tôi về nhà."

Vương Đình ngồi trên thật sự không nghe nổi nữa.

"Đề Tiểu Ôn đưa cậu về nhà làm gì? Cậu ấy là nữ sinh đấy." Vương Đình thấy ánh mắt cậu lạnh vài phần, khí thế liền yếu đi: "Cậu ấy đưa cậu về cũng không làm được gì, có khi còn bị khi dễ."

Vương Đình cảm thấy vẫn là mình nói có lý, giọng nói lại cao thêm vài phần: "Làm gì có ai để bạn nữ đưa về nhà, không phải do cậu tự gây sự sao..."

Thôi Ôn kéo kéo tay áo của Vương Đình, ra hiệu cô đừng nói nữa.

Đỗ Khải Trình nhìn qua có vẻ đang chăm chú làm toán, nhưng thật ra lỗ tai đã dựng lên từ bao giờ.

Nghe xong chỉ có cảm nhận duy nhất.

Lão đại cũng thật biết nguy trang.

Ngày hôm qua, cậu ta nghe được rõ ràng đám người kia đều gọi cậu là "Sinh ca", gọi đến thuận miệng không chịu được. Đám người kia thường ngày kiêu ngạo, đã bao giờ chịu cho ai mặt mũi chứ?

Trần Trì bị khi dễ.

Làm gì có chuyện đấy.

Trần Trì chống cằm, nhàn nhạt liếc Vương Đình: "Cậu ấy đi cùng tôi, tôi sẽ không để cho ai khi dễ cậu ấy."

Vương Đình"..."

Vương Đình thôn thức, nhìn Thời Ôn, lại phát hiện cô đỏ mặt.

Không thể cứu vãn.

Đồng chí Tiểu Ôn cũng ngại thơ quá rồi.

Thời Ôn phát hiện gần đây bản thân rất dễ đỏ mặt, cô dùng mu bàn tay áp vào má, nói: "Không được, tôi phải về nhà cùng với Thời Noãn. Hay cậu tìm giáo viên đi."

Gần đây Thời Noãn giám sát cô càng lúc càng chặt.

Trần Trì rũ mắt "ừ" một tiếng, rồi lại nằm bò ra bàn.

Thời Ôn lại nghĩ đến bộ dáng đáng thương của cậu ngày hôm qua.

Nhưng Thời Noãn đang nghi ngờ bọn họ, nếu hôm nay cô đưa cậu về bị Thời Noãn phát hiện. Vậy không phải sẽ uống phí bao nhiêu công sức trước đây của cô sao?

Ăn cơm trưa xong, Đỗ Khải Trùng ra hiệu bảo Trần Trì ra ngoài, rồi sau đó đưa cho cậu mấy tờ giấy A4.

"Đây là thông tin về Quan Ngọc."

Trần Trì dựa vào lan can ngoài ban công, nhanh chóng lật xem.

Thanh mai trúc mã?

Quen biết 7 năm?

Trần Trì thu mắt.

Lúc cậu gặp cô lần đầu tiên, cô mới chỉ 7 tuổi.

Nhưng cô lại không nhớ.

Hàng xóm?

Trần Trì không tự chủ được sức lực, tờ giấy trong phút chốc đã bị vò nát.

Cuối tuần, Thời Ôn lấy cớ đến thư viện để tới tiệm lẩu.

Cô ở ngoài tiệm đi một vòng, cũng không gặp lại mấy nam sinh kia.

Cô bước vào trong tiệm, lập tức có phục vụ đi tới.

"Ngại quá" Thời Ôn mở miệng trước: "Em không có tới ăn, em muốn hỏi chút việc."

Người phục vụ cũng không tỏ ra thiếu kiên nhẫn cùng ghét bỏ, lễ phép nói: "Quý khách muốn hỏi chuyện gì ạ?"

Thời Ôn: "Tuần trước, mấy nam sinh ngồi bàn ở trong góc kia, uống rượu đánh người, chị còn nhớ không ạ?"

"A, nhớ rồi. Ngày hôm đấy tôi cũng ở đây, thật sự bị dọa chết!" Người phục vụ ôm ngực, hơi rùng mình.

Thời Ôn không nghĩ có thể hỏi được ngay: "Vậy chị biết bọn họ là ai không ạ?"

Phục vụ: "Bọn họ sao? Đều là học sinh cá biệt, có điều thường xuyên chiếu cố quán của chúng tôi. Ngày thường bọn họ cũng tương đối tốt, chỉ là hơi phiền một chút. Nhưng lần trước quả thật rất đáng sợ."

Thời Ôn gật gật đầu, lần trước đúng là dọa người. Lúc Trần Trì đánh một người trong đó, cô chỉ nghĩ đám nam sinh đó sẽ đứng lên vây Trần Trì lại mà đánh hội đồng.

"Vậy chị có biết khi nào bọn họ đến đây không? Có thời gian chính xác không ạ?"

Người phục vụ lắc đầu: "Cái này tôi không biết. Nhưng họ thường xuyên tới một quán bar gia đình."

Rồi chỉ chỉ phía đường đối diện: "Chính là quán bar đó."

Thời Ôn cảm ơn người phục vụ xong. Cô cũng không vội vã qua đường, mà đứng ở bên này chăm chú nhìn quán bar gia đình đó.

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37-2: Tôi sẽ không để cho ai khi dễ cậu ấy 2

editor + beta: sellsell2610

Bên trong có nguy hiểm không?

Nhưng còn phải xem lúc này quán bar có mở cửa không đã.

Có lẽ không mở vào buổi sáng đi, cô qua xem một chút liền biết.

Thời Ôn âm thầm hạ quyết tâm, chờ đến đèn xanh liền sang đường.

Ngoài dự đoán, quán bar lúc này đang mở cửa.

Đã như vậy rồi, Thời Ôn cũng không hề do dự, cứng đầu đi vào. Bên trong quán bar tối tăm, ánh sáng mê ly, vừa đi vào cảm giác như bước vào trong đêm tối, khó có thể phân biệt rõ đây là ngày hay đêm.

Quán bar lúc này không nhiều người lắm, nhưng cũng không tính là ít.

Thời Ôn không trang điểm, tóc buộc đuôi ngựa, trên người là váy trắng sạch sẽ thuần khiết, cùng với những người nùng trang điểm mặt giống như thuộc về hai thế giới khác nhau.

Một đường đi hấp dẫn không ít ánh mắt.

Thời Ôn có chút sợ hãi, lòng bàn tay vì khăn trương mà ra mồ hôi. Cô nỗ lực né tránh những ánh mắt trần trụi soi xét, ở trong đám người cô gắng nhớ lại gương mặt kia. Ngẫu nhiên đụng phải ánh mắt của một vài người khác, ý tứ khiêu khích không che giấu kia làm cô ngay lập tức muốn rời khỏi.

Cô cắn môi, vẫn là kiên trì.

Đi đến trước quầy bar, Thời Ôn đang muốn hỏi bartender, đột nhiên không kịp phòng ngừa tay bị người khác giữ chặt, cô hoảng loạn, vội vùng ra.

"bang" một tiếng, biến mất ở trong âm nhạc ồn ào.

Thời Ôn quay đầu lại, nhìn thấy một nam nhân anh tuấn. Người này mắt phượng hơi chợn, khí chất kiêu ngạo khó thuần, nhìn qua đã biết là người không dễ chọc vào.

Thời Ôn trong lòng hoảng hốt.

Người đàn ông lại giống như không giận dữ, ngược lại còn cười, đôi mắt thon dài, cười đến yêu nghiệt.

"Em gái nhỏ. Nhìn em không giống nữ sinh sẽ đến nơi này. Sao? Tôi tìm người à?"

Thời Ôn nhìn hắn tươi cười không có gì giả tạo mới thoáng buông lỏng cảnh giác.

"Đúng vậy, tôi tới tìm người. Anh có biết mấy nam sinh thường xuyên đến tiệm lẩu đối diện kia không? Trong đó có nam sinh nhuộm tóc, trên tay xăm hình khẩu súng."

Người đàn ông hí hóp: "Hình xăm khẩu súng sao? À, tôi biết đó là ai rồi."

Ánh mắt Thời Ôn sáng lên: "Thật sao?"

Người đàn ông: "Tôi giúp em tìm người đó thì có lợi gì sao?"

"Hả?..."

Hắn lại hừ một tiếng, nhếch mép cười: "Thôi, coi như làm người tốt đi."

Hắn đưa cô vào thang máy, đi lên tầng ba.

Không tới một lúc sau đã có một đám người đi tới, Thời Ôn nhận ra bọn họ, người dẫn đầu đám người kia chính là người đã bị Trần Trì đánh một quyền.

Trương Diệu nhìn thấy Thời Ôn, hơi nhướn mi: "Lại là cô à? Tìm anh đây có chuyện gì à?"

Đám người ngồi vào quầy bar.

Thời Ôn cũng đi qua: "Tôi muốn hỏi một chút. Các người có quan hệ gì với Trần Trì?"

Trương Diệu lấy một ly cocktail, đẩy cho Thời Ôn, ý tứ không cần nói cũng biết.

Thời Ôn nhú mày.

Cô nhìn Trương Diệu, lại nhìn đám người chung quanh, vào lúc cô muốn rời đi, có một bàn tay đã cầm lấy ly rượu, uống thay cô.

Là người đàn ông vừa rồi giúp cô tìm người.

Thời Ôn: "Cảm ơn."

Trương Diệu nhướn mày, uống một hớp rượu: "Cô hỏi quan hệ gì à? Hẳn cướp bạn gái của huynh đệ tôi, lại hại huynh đệ tôi chết thảm. Cmn cô nói xem đây là quan hệ gì?"

Thời Ôn ngẩn ra.

Phản ứng đầu tiên chính là không có khả năng, nhất định là hấn ta nói bậy. Nhưng nếu không phải lý do này, bọn họ tại sao lại khi dễ Trần Trì.

Cô cẩn thận hỏi lại: "Mấy người vì chuyện này mới khi dễ cậu ấy?"

Trương Diệu động tác hơi dừng lại, những người khác sắc mặt cũng đồng loạt thay đổi.

Bọn họ khi dễ Sinh ca?

Trương Diệu lại nghĩ tới lần trước gặp Trần Trì, trên người cậu là lòn bé vết thương.

Đã hiểu.

Hấn cười nhạt.

Hoá ra là giả làm một thiếu niên vô hại.

Trương Diệu cũng không vạch trần: "Đúng vậy, chính là bởi vì nguyên nhân này, tên khốn đó là thiếu đôn."

Thời Ôn nghe hấn nói Trần Trì như vậy liền cảm thấy không vui: "Tôi biết Trần Trì không phải người như vậy, các người có lẽ đã hiểu lầm cậu ấy rồi."

Trương Diệu cười đến hoang đường: "Cô thì hiểu cậu ta cái gì? Anh đây nói cho cô biết, cậu ta trước đây chẳng khác gì con chuột luôn bị mọi người đuổi đánh. Ngoại trừ có gương mặt đó ra thì còn có cái gì? Một thằng khốn cướp bạn gái của huynh đệ mà cô vẫn muốn theo đuổi sao?"

Thời Ôn vội bắt lấy trọng tâm: "Trần Trì trước kia có bạn bè sao?"

Trương Diệu trều trều khoé miệng: "Đúng vậy, Sí ca thấy cậu ta đáng thương mới kết huynh đệ, không ngờ lại bị cậu ta cướp bạn gái lại còn bị cậu ta hại chết."

Hấn đột nhiên hạ giọng: "Cô biết nữ sinh kia là ai không? Đó chính là Tô Nhiễm. Cô biết cô ta chứ?"

Nghe được hai chữ Tô Nhiễm, sự tin tưởng của Thời Ôn dành cho Trần Trì bỗng xuất hiện một vết nứt.

Vương Đình từng nói rằng: Nam sinh khi dễ Trần Trì là bởi vì khi Trần Trì mới chuyển đến đây đã chọc hoa hậu giảng đường Tô Nhiễm bật khóc.

Hiện tại, nam sinh kia lại nói: Bọn họ khi dễ Trần Trì là bởi vì cậu cướp bạn gái của một người tên Sí ca, cô gái này cũng chính là Tô Nhiễm.

"Tôi không biết cô ấy...Cảm ơn."

Thời Ôn tâm sự nặng nề mà rời khỏi quán bar, không thấy được các nam sinh kia vào lúc cô xoay người liền đổi sắc mặt.

"Không nghĩ tới cô ta lại dám tìm tới đây. Có vẻ rất thích Sinh ca." Một nam sinh lên tiếng trêu ghẹo.

Có người nói tiếp: "Qua chuyện này chắc sẽ không thích nữa, chúng ta đều nói Sinh ca thành dạng người vừa hèn vừa đều rồi còn gì nữa."

"Cô ta sẽ tin à?"

"Tao cảm thấy nhắc đến Tô Nhiễm cô ta khẳng định tin. Hôm qua tao tìm Tô Nhiễm hỏi qua, biết Sinh ca đã sớm không để ý cô ta, Tô Nhiễm biết sự tồn tại của Thôi Ôn cũng không cam lòng, hứa sẽ giúp chúng ta một tay."

"Haha, tốt nhất cô ta nên tin rồi rồi xa Sinh ca. Sau đó Xích ca thừa thắng xông lên bắt lấy em gái đó. Haha không biết Sinh ca sẽ cảm thấy thế nào nếu nữ nhân của mình bị người khác cướp đi nhỉ?"

"Sinh ca hẳn là cũng thích cô ta đi. Nếu không tại sao chúng mày lại muốn thực hiện kế hoạch này?"

"Nhiều nhất chính là Sinh ca để ý cô ta."

Trương Diệu đứng lên: "Có thể làm cho Trắc Tri Sinh để ý còn chưa đến một bàn tay. Được rồi."

Hắn đi đến bên cạnh Nhậm Xích, nhìn trên tay hắn ta vẫn là ly rượu vừa rồi uống thay Thôi Ôn, Trương Diệu lấy lại để lên bàn, một tay đặt lên vai của Nhậm Xích.

Thấy Nhậm Xích vẫn nhìn cửa không nói lời nào, Trương Diệu lại lên tiếng: "Xích ca, Trần Tri Sinh cướp bạn gái của Sí ca lại hại Sí ca chết. Hiện tại anh cướp đi người phụ nữ của hắn, cũng không nhất định phải lấy mạng của hắn. Coi như là quá nhân từ rồi. Sí ca sẽ không trách anh đâu."

Nhậm Xích cười lạnh một tiếng: "Tao muốn báo thù cho em ruột tao còn cần người dạy à?"

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37-3: Tôi sẽ không để cho ai khi dễ cậu ấy 3

Editor +beta: sellsell2610

Thôi Ôn lại một đêm mất ngủ.

Ngày hôm sau lúc cô vào lớp, Trần Tri đã tới rồi. Cậu ghé vào trên bàn học, tóc đen nhánh mềm mềm, một bộ dáng khi ngủ dụ ngoan vô hại.

Thôi Ôn thật ra không mấy tin tưởng lời của những nam sinh kia.

Nhưng bọn họ sao phải gạt cô chứ?

Không có ý nghĩa gì cả.

*

Tiết thể dục, cuộc thi chạy 800m.

Thôi Ôn chạy xong, mặt đến nổi thờ không ra hơi. Từ lúc trọng sinh đến bây giờ cop chỉ dùng não, thể lực càng ngày càng kém.

Cô cùng Vương Đình cùng đi tới toilet, hai người rửa mặt bớt nóng, thể lực của Vương Đình còn kém hơn cả cô, dựa vào bồn rửa mặt không muốn đứng lên.

"Cậu ổn chứ?"

Thôi Ôn giúp cô nhẹ nhàng điều hoà hô hấp.

Vương Đình: "Đừng, đừng. Chị gái à, cậu mặc kệ mình đi. Giờ mình muốn ối lăm rồi."

Thôi Ôn thu tay lại, áy náy nói: "Xin lỗi cậu. Không sao chứ?"

Vương Đình lắc lắc tay: "Đầu mình hơi choáng một chút. Cậu cứ ra ngoài trước đi."

Thôi Ôn cũng không quên dặn dò: "Cậu đừng rửa nước lạnh nhiều quá."

Ra đến ngoài toilet, cô muốn đứng đây đợi Vương Đình.

Đột nhiên cô nghe dưới tầng có động tĩnh.

"Học...học trường..."

Nữ sinh ở khu dạy học đợi đã hồi lâu, cuối cùng cũng đợi được người mình mong ngóng.

Vì đang trong giờ học nên hành lang cực kì an tĩnh, một chút thanh âm cũng có thể truyền lên tầng. Chính vì thế Thời Ôn liền rõ ràng nghe được nữ sinh kia kích động run rẩy gọi hai chữ "học trường".

Sau đó, là một đạo giọng nam.

"Tôi đã có người trong lòng."

Tiếp theo là tiếng bước chân lên tầng.

Thời Ôn vội vàng chạy vào toilet.

Đó là giọng của Trần Trì.

Tôi đã có người trong lòng?

Ý nghĩ của Thời Ôn đình chỉ hoạt động, trong đầu chuyển phát ý nghĩa của câu nói này xong, cô chỉ có thể nghĩ đến một cái tên: Tô Nhiễm.

*

Thời Ôn còn chưa kịp tìm lí do gặp Tô Nhiễm, Tô Nhiễm đã đi trước một bước, chủ động tới tìm cô.

Lúc đó là giờ nghỉ, Thời Ôn đi lấy nước ấm, trong lúc quay trở lại lớp thị bị người gọi lại. Nhìn đến người đó, cô hơi sững sốt một chút.

Chính là nữ sinh đó, lúc trước ở văn phòng vì bị uy hiếp mới nói Trần Trì động thủ đánh người trước. Nhưng cũng chính là nữ sinh đã giúp Trần Trì khỏi bị khi dễ.

Nữ sinh chạy đến trước mặt Thời Ôn, cong môi cười khế, răng nanh như ẩn như hiện, tự giới thiệu: "Xin chào, mình là Tô Nhiễm."

Thời Ôn tươi cười cứng đờ.

Tô Nhiễm

Cô ấy thế mà lại chính là Tô Nhiễm.

Thời Ôn cùng Tô Nhiễm ngồi trên băng ghế dài ở sân thượng.

Tô Nhiễm mở miệng trước: "Mình muốn nói với cậu về chuyện của Trần Trì."

Thời Ôn đoán được, gật gật đầu, trong lòng phức tạp.

Thật ra cô cũng muốn tìm bạn học thời sơ trung của Trần Trì để nói chuyện. Chỉ là trong ấn tượng của cô, Trần Trì và Tô Nhiễm quan hệ không tốt. Lại không ngờ rằng Tô Nhiễm chính là nữ sinh giúp Trần Trì không bị khi dễ.

Tô Nhiễm cười cười: "Mình cũng chính là bạn học thời sơ trung của Trần Trì. Không biết cậu có biết hay không. Lúc cậu ấy vừa chuyển tới, mình cùng cậu ấy nhắc tới vài chuyện cũ...vì thế mình liền khóc. Các nam sinh khác đều nghĩ cậu ấy khi dễ mình, nên họ mới bắt đầu gây phiền toái cho Trần Trì."

Thời Ôn liếm môi.

Cô đã nghe Vương Đình kể qua chuyện này. Lúc ấy đối với nữ sinh chưa thấy mặt này nảy sinh ấn tượng không tốt.

Tô Nhiễm cúi đầu, tay đặt trên đầu gối, ra sức nắm lấy gấu váy.

"Mình không nghĩ mọi chuyện sẽ như thế này...Lúc học sơ trung, đã xảy ra rất nhiều chuyện, mình đã làm tổn thương cậu ấy."

Thời Ôn ánh mắt hơi loé: "Mình có thể hỏi đó là chuyện gì không?"

Tô Nhiễm cắn môi: "Thật ra sơ trung mình có quen một người bạn trai, tên là Nhậm Sí. Trần Trì cùng Nhậm Sí là bạn tốt, ba người chúng mình chơi cũng rất tốt. Nhưng đột nhiên có một ngày, Trần Trì phản bội Nhậm Sí, nói rằng cậu ấy thích mình..."

Tô Nhiễm vừa nói vừa quan sát biểu tình của Thời Ôn, thấy cô lộ ra biểu tình ngạc nhiên thì âm thầm thờ ơ. Xem ra Trần Trì còn chưa kể cho cô về chuyện lúc trước.

"Cậu ấy từ nhỏ đã không thân cận với gia đình, chưa từng cảm nhận được tình yêu cùng sự quan tâm. Nhìn cậu ấy có vẻ lạnh nhạt xa cách, nhưng nếu có ai đối tốt với cậu ấy, Trần Tri sẽ buông xuống phòng bị, hoàn toàn ý lại và tin tưởng người đó. Cậu ấy đối với mình cũng là như vậy, mình cảm thấy cậu ấy không phải thật sự thích mình nên mình mới cự tuyệt..."

Thời Ôn lại liếm môi, lẳng lặng nghe cô ta nói.

"Về sau mình chuyển trường vì muốn tránh xa mối quan hệ tay ba đó. Không lâu sau thì nghe tin Nhậm Sí đua xe, gặp tai nạn chết."

Thời Ôn tròn to mắt, không tự chủ nắm chặt góc áo.

Tô Nhiễm: "Mình tới tìm cậu chính là do gần đây nghe được vài lời đồn rằng Trần Tri rất bám cậu. Mình muốn nhắc nhở cậu một chút, Trần Tri đối với cậu có thể không phải thật lòng thích, nếu cậu hiểu lầm thì sẽ chỉ có mình cậu tổn thương thôi. Nhưng cũng không thể nói trước, có khả năng cậu ấy thật sự thích cậu, nhưng để phòng ngừa vạn nhất...Nhưng mà, cậu đối với Trần Tri là cảm giác gì?"

Thời Ôn "a" một tiếng, phủ nhận: "Mình và cậu ấy chỉ là bạn bè thôi."

Tô Nhiễm hơi mỉm cười: "Vậy sao? Không ngờ Trần Tri cũng có thể kết bạn. Thời Ôn, mình nói câu này có khả năng sẽ làm cậu buồn..."

Tô Nhiễm thanh âm có chút do dự: "Mình cảm thấy cậu ấy tiếp cận cậu là vì nghĩ tới mình, mới đồng ý cùng cậu thân thiết. Nhưng cậu nhất định cũng rất tốt, bằng không cậu ấy cũng không đồng ý ở gần cậu."

"Nhưng mà mình thật sự lo lắng cậu ấy sẽ đem những gì không vui vì mình mà liên lụy đến cậu. Cậu nhất định phải cẩn thận. Còn nữa, nếu cậu muốn biết chuyện gì của cậu ấy, cứ đến hỏi mình. Mình hiểu cậu ấy rõ nhất."

Tô Nhiễm nói xong liền đứng lên.

Thời Ôn cũng theo đó đứng lên, cô xoa xoa làn váy, phát hiện bàn tay mình đã phiếm lạnh.

Tô Nhiễm cùng cô vẫy tay tạm biệt.

Thời Ôn vẫn đứng tại chỗ, mọi chữ Tô Nhiễm nói đều rành mạch rõ ràng văng vẳng bên tai.

Cả người Thời Ôn đều cảm thấy vắng vẻ, giống như có cái gì đó chậm rãi mất đi, khiến cô hoang mang.

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37-4: Ôn Ôn, đừng cười với hấn... 4

editor + beta: sellsell2610

Tan học, Thời Noãn phải ở lại trực nhật. Thời Ôn ngồi ở lớp làm bài tập, tiện thể đợi Thời Noãn.

Nhưng cô căn bản không viết được chữ gì.

Mấy ngày nay xảy ra quá nhiều việc, lời nói của những người đó đều làm cô lo lắng cùng khủng hoảng.

Cướp bạn gái, hại chết bạn tốt, hiện giờ vẫn nhớ mãi không quên Tô Nhiễm. Lại còn đem cô trở thành thể thân của người khác.

Nếu Trần Tri thật sự là người như vậy, cô làm sao có thể giúp đỡ cậu. Làm thế nào mới có thể ngăn cản cậu làm ra việc thương thiên hại lý kia?

Thời Ôn buông bút, để lên trên mặt bàn.

Trần Tri cũng chưa về, khó có khi cậu không ngủ, ghé vào trên bàn, mắt nhìn mặt đất, cũng không biết đang suy nghĩ cái gì.

Thời Ôn trong lòng có chút khó chịu, tò mò nhưng không thể hỏi, mãi mãi cũng chẳng biết chân tướng.

Bạn bè không phải là nên tin tưởng nhau sao?

Những người đó đều không quan trọng bằng cậu, sao phải tin bọn họ mà nghi ngờ cậu?

"Trần Tri..."

"Hình như tôi thích cậu..."

Cả hai người cùng đồng thời lên tiếng.

Thời Ôn im lặng, từng câu từng chữ Trần Trì vừa nói, rõ ràng rót vào tai.

"Tôi thích cậu."

Thời Ôn không biết mình nên làm gì lúc này nữa.

Trong đầu tràn đầy dấu chấm hỏi.

"Cậu nói cái gì?"

Thời Ôn không chắc chắn hỏi lại, hoài nghi lỗi tai mình có vấn đề.

Trần Trì không chớp mắt lặp lại một lần nữa: "Tôi thích cậu."

Ngữ khí kia bình thản giống như nói "Tôi muốn ăn bánh bao."

Một chút cũng không giống như thổ lộ.

Thời Ôn thay cậu tìm lí do: "Cậu chơi đại mạo hiểm bị thua?"

Trần Trì lắc đầu, ngồi dậy, từng câu từng chữ rõ ràng rơi vào tai Thời Ôn: "Cậu giúp người khác theo đuổi tôi khiến tôi rất tức giận, nam sinh cao tam xoa đầu cậu ở hành lang kia cũng khiến tôi tức giận. Đó không phải biểu hiện của thích một người à?"

Thời Ôn...

Cô nghĩ đến những lời Tô Nhiễm nói.

"Đây là bởi vì cậu không có cảm giác an toàn, tôi đối tốt với cậu, cậu sợ tôi đối tốt với người khác sẽ không quan tâm cậu nữa. Đó là chiếm hữu."

Trần Trì nghĩ đến Quan Ngọc xoa đầu cô, liền không nhịn được nắm chặt tay.

Là chiếm hữu?

Trần Trì mặt vô biểu tình, kiên trì nói: "Tôi chỉ có tính chiếm hữu với một mình cậu. Tôi thích cậu."

Thời Ôn nhú mày, thốt lên: "Không phải cậu thích Tô Nhiễm sao?"

Cả hai người đều im lặng.

Đáy mắt Trần Trì một mảnh âm lệ, lại cố kìm xuống, chỉ còn dư lại một khoảng tối tăm.

Hắn hoá ra đã động tay, còn cấu kết với Tô Nhiễm.

"Tô Nhiễm là ai?" Trần Trì đậm mặt hỏi.

Thời Ôn mông lung.

Chuyện này là sao?

Trần Trì biểu tình tự nhiên, mắt đào hoa hắc bạch phân minh, thẳng thắn mà nhìn cô.

Thời Ôn nhìn không ra một chút dấu vết nào từ cậu.

Cô đem việc xảy ra hai ngày gần đây kể cho cậu, sắc mặt Trần Trì theo đó ngày càng kém.

Cô chưa bao giờ thấy qua sắc mặt dọa người của cậu như thế này bao giờ.

"Cậu đi đâu tìm bọn họ?" Trần Trì hỏi.

Thời Ôn không dám nói là quán bar, cố tình lược qua đoạn đó.

Trần Trì: "Quán bar?"

Thời Ôn không nghĩ tới cậu sẽ đoán được, nhỏ giọng đáp: "Ừm..."

Mu bàn tay gân xanh bạo khỏi, cậu cố gắng áp chế cảm giác muốn phát tiết: "Cậu dám đi một mình tới nơi nguy hiểm như vậy?"

Thời Ôn không nói lời nào.

Nơi đó đúng thật rất nguy hiểm.

"Vì vậy, cậu tin lời bọn họ?"

Trần Trì quay mặt đi nơi khác, nhắm mắt lại che giấu lệ khí âm u trong đáy mắt.

Thời Ôn nhìn sườn mặt thon gầy tái nhợt của cậu: "Không phải...Chỉ là bọn họ nói rất..."

Trần Trì nhếch môi, so với khóc còn khó coi hơn, cậu đứng dậy, nhàn nhạt lưu lại một câu.

"Cậu chưa bao giờ chịu tin tôi cả."

Thời Ôn phảng phất giống như bị xối một chậu nước đá.

Cô nghĩ đến ngày đó cậu uống say, cậu ôm cô, cả người run rẩy, giọng nói khô khốc áp lực, nói bọn họ không tin cậu, nói bọn họ đều nói cậu là người xấu, nói cô cũng không tin cậu.

Lúc ấy cô thề thốt phủ nhận, hiện tại lại làm ngược lại với lời hứa lúc ấy.

Cô đuổi theo, hàng lang chạy dài trống trơn, không thấy bóng dáng Trần Trì.

Cô chạy đến cầu thang, nhìn xuống dưới, thấy được thân ảnh của Trần Trì ở chỗ ngoặt. Cô vội vàng chạy theo.

Thời Ôn đi ra tới cổng trường, lại không thấy Trần Trì đâu. Đang tính toán muốn đi tìm thì có người gọi cô lại.

Thời Ôn quay đầu lại.

Một chiếc xe mui trần bất ngờ dừng ở ven đường. Nam nhân ngồi ở ghế lái đeo kính râm, hần nhìn Thời Ôn vẫy vẫy tay, bước xuống xe.

Là người đàn ông hôm trước ở quán bar đã giúp cô.

Hắn đến trước mặt cô, tháo xuống kính râm: "Không nhớ ra tôi?"

Mắt phượng hần hơi chợn, cười nghiêng ngả. Là một gương mặt dù chỉ gặp qua một lần cũng khó có thể quên được.

Thời Ôn: "Tôi nhớ."

Nhậm Xích cười: "Vậy có nhớ tôi uống thay cô một ly rượu?"

Thời Ôn suy đoán mục đích của hắn, nhẹ giọng trả lời: "Nhớ."

Nhậm Xích: "Vậy mời tôi một bữa cơm đi. Coi như cảm ơn."

Thời Ôn lộ ra vẻ mặt khó xử: "Ngại quá. Tôi phải về nhà."

"Nhưng cô còn chưa có lấy cặp sách kia."

"Lát nữa tôi sẽ quay trở lại trường học lấy."

"Tôi ở đây chờ cô."

"Ngại quá." Thời Ôn mỉm cười lễ phép: "Mẹ của tôi rất nghiêm khắc, tôi cảm ơn bằng cách khác được chứ? Tôi có thể mời anh uống nước, nhưng cũng không thể uống cùng anh được."

Thời Ôn còn muốn nói thêm điều gì nữa, bất chợt bị một người túm lấy kéo đi.

Thời Ôn hoảng hốt nhìn lại.

Là Trần Trì.

"Trần Trì?"

Trần Trì không nói chuyện, cậu đưa lưng về phía cô, Thời Ôn không nhìn thấy sắc mặt của cậu. Cô quay đầu nhìn lại, người đàn ông kia nhìn bọn họ

chằm chằm, chuẩn xác mà nói, chính là nhìn Trần Trì. Sắc mặt hắn ta âm trầm, một đôi mắt phượng phiếm tàn nhẫn.

Trần Trì kéo cô đi tới khu dạy học, tan học trên hàng lang không có một bóng người.

Thời Ôn bị cậu dồn vào góc tường, phía sau là bức tường lạnh băng, phía trước là hơi nóng từ thân thể cậu toát ra.

Có lẽ cậu mới rửa mặt xong, tóc trên trán dính nước ướt đầm dề rủ xuống, có giọt nước từ tóc cậu nhỏ xuống mặt đất. Thời Ôn thu mắt, phát hiện khoảng cách của hai người hiện tại quá gần.

"Cậu..."

Cô mở miệng, nhưng đối diện với đôi mắt cậu lại nói không ra lời.

Đôi mắt cậu rất đen.

Giống như màn đêm.

Một tay Trần Trì chống trên tường, đem cô vây lại trong lồng ngực, hơi hơi khom lưng, nhìn thẳng vào mắt cô. Đáy mắt cậu sâu không thấy đáy, cảm xúc phức tạp, giống như một đốm lửa nóng cháy, muốn đem cô hoà tan.

Sự chiếm hữu quá mãnh liệt.

Chỉ cần nhìn đã có thể thấy sự chiếm hữu khiến cô hoảng hốt, cô nhìn gương mặt tinh xảo tái nhợt của cậu, run run hỏi: "Trần Trì, cậu làm sao vậy?"

Trần Trì cầm lấy cánh tay cô, một tay chống phía sau cô, khớp ngón tay trắng bệch.

Thời Ôn: "Cậu đang làm tôi đau đấy."

Ánh mắt Trần Trì hơi loé, giảm nhẹ sức lực.

"Sao hai người lại ở cạnh nhau?" Cậu từ kẽ răng rít ra mấy chữ.

Thời Ôn: "Cái gì?"

Trần Trì: "Cậu còn cười với hắn."

Mặt cậu không có biểu tình, động tác mềm nhẹ mà xoa gương mặt cô, thì thầm lẩm bẩm:

"Ôn Ôn, đừng cười với hắn..."

"Bằng không tôi sẽ không khống chế được chính mình..."

Bạn đang đọc truyện *Bệnh Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.